

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

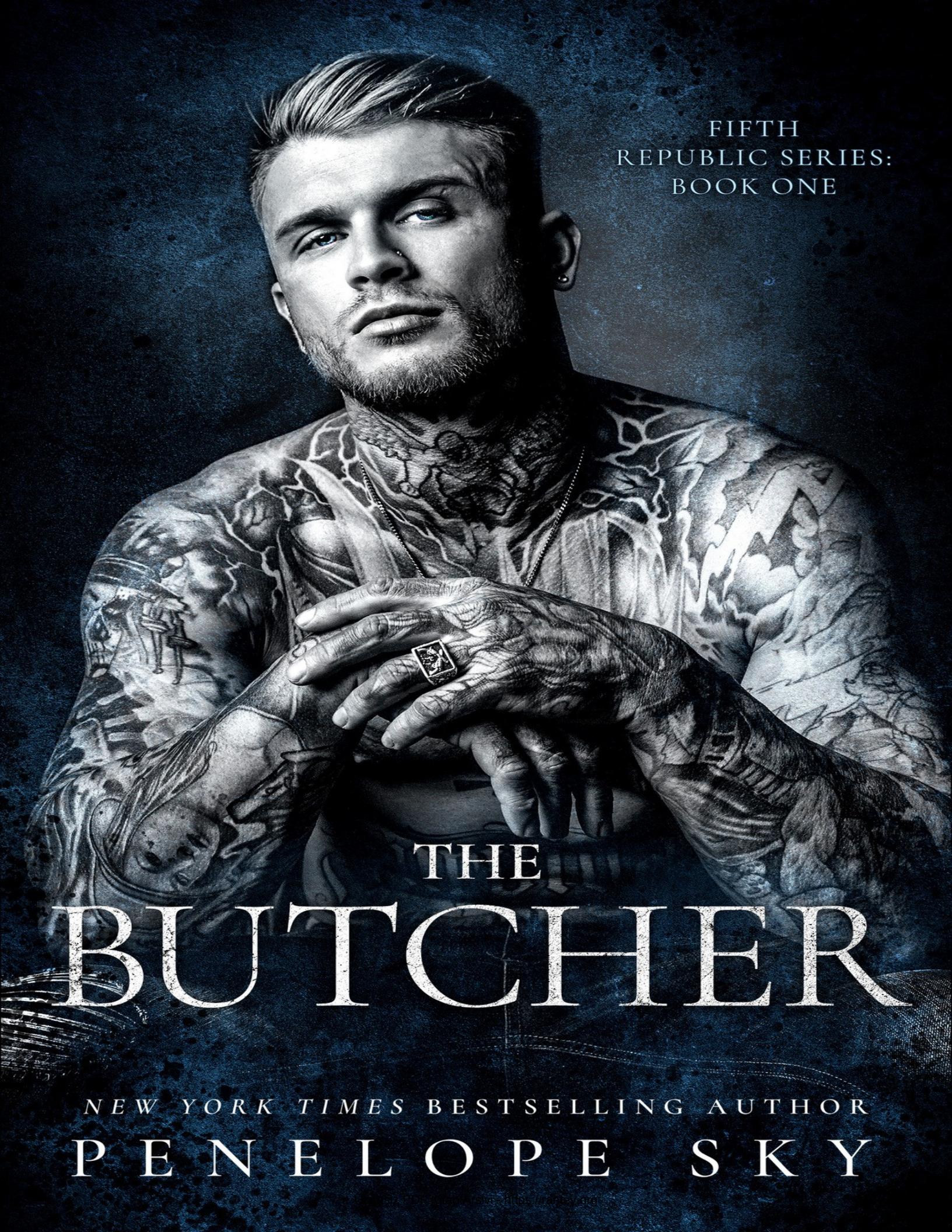
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A black and white photograph of a man with short, light-colored hair and a light beard. He is looking directly at the camera with a serious expression. His arms and chest are covered in extensive, detailed tattoos, including a large skull on his left arm and a portrait on his right arm. He is wearing a ring on his left ring finger. The background is dark and textured.

FIFTH
REPUBLIC SERIES:
BOOK ONE

THE BUTCHER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENNELOPE SKY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Tkc But'ckca

Fift'k Republic Scaics Book

ũ

Penelope Sky

Hartwick Publishing

Hartwick Yayıncılık

Kasap

Copyright © 2025 by Penelope Sky

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Contents

1. [Fleur](#)
2. [Fleur](#)
3. [Bastien](#)
4. [Fleur](#)
5. [Bastien](#)
6. [Fleur](#)
7. [Bastien](#)
8. [Fleur](#)
9. [Fleur](#)
10. [Bastien](#)
11. [Fleur](#)
12. [Bastien](#)
13. [Fleur](#)
14. [Bastien](#)
15. [Fleur](#)

Ckapt'ca ũ

Fleur

Binaya girdim, asansör taşındığından beri bozuk olduğu için beş kat merdiven çıktım ve anahtarımı kilide soktum. Kapı açıldı ve çamaşır odası olarak da kullanılan mutfak olan tek yatak odalı küçük daireme girdim. Işığın düğmesine bastım ve koltukta lanet olası bir gargoyle gibi oturan adamı görünce küçük bir sıçrama yaptım. "Tanrım..." Anahtarlarımı masaya fırlatıp çantamı yere koymadan önce bir kez daha sıktım. "Sana bunu yapmayı bırakmanı söylemiştim."

Dirseklerini dizlerine dayamış, omuzları ceketinin içinde geniş, gözleri telefonunu kavrayan parmaklarında oturmaya devam etti. Çenesini kaldırıp bana bakması bir anını aldı, fındık rengi gözleri kendinden nefretle doluydu. "Eğer beni burada istemiyorsan, o zaman lanet telefonunu aç."

"Hiçbir şey yapmama gerek yok, Adrien." Saat neredeyse sabahın ikisiydi ama Işıklar Şehri'nin her köşesinde hâlâ bisikletleriyle şehrin karşı tarafına giden ya da alt kattaki kafelerde sigara içen insanlar vardı. *Au Pied de Cochon* evimin hemen yakınındaydı, Paris'te neredeyse yirmi dört saat açık olduğu için kapılarını kilitlemeyen ya da ışıklarını söndürmeyen birkaç restorandan biriydi. Vardiyamdan sonra birkaç kez orada yemek yemiştım, ama çoğunlukla sadece bir sigarayla rahatlamak için.

Ayağa kalktı, üzerinde koyu renk kot pantolon ve deri ceket vardı, arabadan inerken üzerine serpilmiş gibi duran yağmur damlaları görünüyordu. Yeşil koltuğu bıraktı ve benim yuvarlak yemek masasının yanında durduğum yere yaklaştı.

Masanın üzerinde dün marketten aldığım çiçeklerle dolu bir vazo duruyordu. "Bir evlilik danışmanı buldum-"

"Danışmana gitmek istemiyorum," diye tersledim. "Boşanmak istiyorum." Bana kendisinin bile söylemeye cesaret edemediği ihanetini öğrendiğim anda boşanmak istemiştim. Ama o bu isteğimi yerine getirmeyi imkânsız hale getirmişti. Mahkeme tarafından reddedilmek için beni sonsuz çemberlerden atlattı - çünkü herkese ödeme yapmıştı.

"Biz Katoliğiz. Boşanmaya inanmıyoruz-"

"Yani hiç gitmeyeceğimi düşünerek etrafta dolandın mı?" "Demek istediğim bu değil."

"Bu evliliği yürütmek istemiyorum. Ben bu saçmalığa ihtiyacı olmayan iyi bir kış parçasıyım. Sözünü tutan ve neredeyse zalimce olacak kadar acımasızca dürüst bir adam istiyorum. Sen o adam değilsin, Adrien."

Öfkesi yüzünde titreşti ama dizginlerini sıktı. "Ben bir hata yaptım. Sana bunun bir ilişki olmadığını söylemişim. O benim için hiçbir şey ifade etmiyordu."

"Ama o senin evliliğine değer miydi?"

Burun delikleri alevlendi ama yine de normalde yaptığı gibi bağırmadı. "İş yerinde bir sürü şey oluyordu ve ben de çok fazla şarap içmişim, o da bana asıldı. Bir anlık zayıflık yaşadım. Ben de insanım."

Gözlerimi devirdim. "Daha çok bir Neandertal gibi."

Çaresiz gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Milyonlarca kez üzgün olduğumu söyledim."

"Özür istemiyorum. Boşanmak istiyorum. Hâlâ bana sahipmişsin gibi evime gelmeyi bırakmanı istiyorum."

"Sen hala benim karımsın-"

"Siktir git."

Yavaş bir nefes aldı ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Beni hâlâ sevmiyor olsaydın bu kadar kızgın olmazdın."

"Ben sadece kızgın bir insanım, Adrien."

"Sen tutkulu bir insansın Fleur. Arada bir fark var," dedi. "Bu bir kez oldu ve bir daha olmayacak. Bu işin yürümesi için istediğin her şeyi yapacağım çünkü ne düşünürsen düşün, seni her şeyimle seviyorum."

Bir adım geri çekildim çünkü ona daha fazla bakmak istemiyordum. Yağmur pencerelere ve mutfağın üstündeki tavan penceresine vurmaya başladı. Perdeler açıldı ve lamba direklerinin ışığı şehri ve yağmurda ıslanan kaldırımını aydınlatıyordu.

"Fleur."

Sırtımı ona döndüm.

"Sana asla boşanma vermeyeceğim. Ne zaman evraklarını sunsan, yargıç reddedecek. Asla yeniden evlenmeyeceksin çünkü benimle olan evliliğin bozulmadan kalacak. Bu kısıtlamaları kaldırmamın tek yolu bu işi yürütmeye çalışman."

Pencereden dışarı bakmaya devam ettim.

"Eğer bu evlilik üzerinde benimle birlikte çalışırsan."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve pencere camından gelen soğuğu hissettim. Yansımamı belli belirsiz bir hat olarak görebiliyordum. Aşağıdaki şehir çok güzeldi ama kendimi bu kadar kötü hissederken bunu takdir etmek zordu. Onun önünde hiç gözyaşı dökmedim. Hissetmesi en kolay olan duyguya yöneldim, o da öfkeydi. "Başkaları da var mıydı?"

"Hayır." Cevabı hızlıydı, neredeyse çok hızlıydı.

Arkamı döndüm ve sert gözlerini inceleyerek onunla yüzleştim. Saçları espresso gibi koyu, gözleri fındık gibi sıcaktı. İtalyan kökenli olduğu teninden belli oluyordu ve beni ona çeken şeylerden biri olan hem Fransızca hem de İtalyanca konuşuyordu. Evlilik her şeyi değiştiren çok derin bir deneyimdi ve benim evliliğim her türlü yara izini bırakmıştı. Birbirimizden bu kadar uzak olduğumuz zamanlarda bile ona bağlı hissediyordum. Ama ona bağlanmak istemiyordum. "Başkaları da var mıydı?"

Soruyu tekrar sorduğumda gözleri hafifçe irkildi, ince bir tereddüt. "Hayır."

Yüzünü inceledim, yalana dair bir ipucu arıyordum ve gördüklerimi nasıl deşifre edeceğimden emin değildim. Ama bu soruyu sormak zorunda bile kalmamam gerektiğini, bunun bir yalan mı yoksa gerçek mi olduğunu merak etmemem gerektiğini biliyordum. "Düşünmem gerek."

"Başka kimse yoktu-"

"Boşluğa ihtiyacım var, Adrien. Telefonumu patlatmayı ve lanet olası bir sapık gibi dairemde gizlenmeyi bırak da düşünmek için iki saniyem olsun." Tekrar pencereye döndüm ve bir su damlasının dibe doğru süzülüp kaybolmasını izledim.

Bir süre oyalandı, gözleri omurgamda sıcaktı, ama sonra ayakları sonunda kaydı ve sanki geri gelmesini isteyecekmişim gibi mümkün olduğunca uzun sürerek daireyi terk etti.

Evimden otuz dakikalık yürüme mesafesindeki Silencio adlı barda barmenlik yapıyordum. Sabahın neredeyse üçünde işten çıktığımda bile asla taksiye binmezdim, çünkü çok pahalıydı. Ve geceleri Paris'te yürümekten daha huzurlu bir şey yoktu - özellikle de yağmurda.

Barda yoğun bir geceydi, ana salonda ve diğer salonlara dağılmış çok sayıda insan vardı. Garsonlar bu insanlara hizmet ediyor ve onlara içki ve küçük atıştırmalıklar getiriyordu. Ben barda kaldım ve masa bekleyen insanlara yardım ettim. Gecenin başında genellikle işten yeni çıkmış ve stresli bir günün ardından bir şeyler içmeye ihtiyaç duyan gençler gelirdi. Gece ilerledikçe, romantik randevulara dönüştü. Gece yarısına doğru ise farklı karakterler, huzur içinde içki içmek isteyen zengin adamlar gelmeye başladı.

Başka birinin içkiye ihtiyacı olup olmadığını görmek için sürekli barı taramayı alışkanlık haline getirmiştım ve bakışlarım dolaşırken onun kapıdan girdiğini fark ettim.

Bir şişeyi boynundan kavradım ve durduğum yerde durdum. *Vay anasını.*

Odaya girer girmez etrafındaki havayı dağıttı. İlk olarak neyi fark ettiğimden emin değildim, çok uzun boylu olmasını mı yoksa çok seksi olmasını mı? En az 1.80 olmalıydı, ama bu muhafazakâr bir tahmin olabilirdi. Yağmurlu bir gece olmasına rağmen sadece siyah bir tişört giymişti ve alışveriş merkezindeki herhangi bir mankenden daha iyi dolduruyordu. Kalın omuzları ve kaslı kolları vardı, öyle ki damarları gerilmişti ve patlayacakmış gibi görünüyordlardı. Kendini önemli gibi ama aynı zamanda umurumda değil tavrıyla taşıyordu. Her yerinde siyah mürekkep vardı, her iki kolunda, ellerinde ve hatta boynundan çene çizgisine kadar görünürdü. Dövmeler hakkında hiçbir zaman özel bir şey hissetmemiştim ama onları bu kadar iyi taşıyan bir erkek de görmemişim.

Yalnız gibi görünüyordu çünkü oturmadan önce boş olan tek sandalyeye geçti ve arkamdaki bardan gelen ışık onun güzel ve sert yüzünü aydınlattı. Silencio'da sadece birkaç haftadır çalışıyordum, bu yüzden belki de daha önce hiç karşılaşmadığım bir müdavimdi.

Parmaklarım şişenin boynundayken orada durmaya devam ettim, bardaki diğer müşteriler sohbete dalmışken, dikkatim sadece benim alanıma girdiği için tüylerimi diken diken eden adamdaydı.

Onunla ilgili tek güzel özellik gözleriydi. Kristal mavisi, tropik bir cennetin beyaz kıyılarındaki sular gibi, açık bir günde gökyüzünden daha parlak. Ama yüzünün geri kalanı sertti; keskin elmacık kemikleri, camı kesebilecek bir çene hattı ve bir silahtan çıkan kurşundan daha fazla hasar verebilecek gibi görünen bir ağız vardı.

Parmakları çene çizgisini hafifçe sıyrırken dirseği tezgâha dayanmış, damarları patlamıştı. Orada duran menüye bir göz attı ama sanki ne istediğini zaten biliyormuş gibi okumadı. Sonra gözleri bana kaydđ, kendine güveni o kadar çarpıcıydı ki sanki doğrudan güneşe bakıyor gibiydi.

Aman Tanrım.

Hâlâ bir şarap şişesinin boynunu tutuyordum ve sonunda şişeyi barın arkasındaki yerine geri koydum ve kalbim boğazımda bir kurbağa gibi, görünüşünden o kadar korkmuştum ki ona hizmet edip edemeyeceğimden emin değildim. "Size ne ikram edebilirim?" Sözlerimde tökezlememek, kendimi aptal yerine koymamak ve doğal davranmak için tüm gücümü harcadım.

Üç saniye boyunca bana baktı, mavi gözlerini kırpmaya gerek duymadı, benden çok daha fazla kendine güveni vardı. "Viski, buzlu olsun. Double olsun."

." Şişeyi çıkardım ve içkiyi hazırladım.

İçkiyi hazırlarken ellerime bakmadı. Doğrudan yüzüme baktı. Hala gözünü kırpmadı.

İçkiyi ona uzattım. "Bir tane daha istediğinde bana haber ver. Ben buralarda olacağım." Tepkisini görmemek için arkamı döndüm, aramıza mümkün olduğunca mesafe koymam gerektiğini biliyordum. O kadar dikkat dağıtıcıydı ki ona bakmaya devam edersem vardiyamı bitiremeyecektim. Fanteziler çoktan aklımdan geçmeye başlamıştı ve kendime bunun sadece bir süredir sikim olmadığı için olduğunu söyledim.

Ama içimden bir ses hiç böyle bir aletim olmadığını söylüyordu.

İnsanlar gece için ayrıldıkça bar sessizleşmeye başladı. Bir viski daha sipariş etti ve barda tek başına içti, iki yanındaki sandalyeler boştu. Telefonuna bakarak dikkatini dağıtmadı, sadece duvardaki aynadaki yansımasına ya da uzaklara baktı. Konuşacak kimsesi ya da gidecek bir yeri olmadığı için tek başına içerken gayet iyi görünüyordu. Gece için bir kadın tavlamaya gelmiş gibi görünmüyordu çünkü odadaki hiç kimseye bakmıyordu.

Gitmesini istiyordum, böylece sonunda tuttuğum nefesi serbest bırakabilecektim ama aynı zamanda o bardan çıkıp gittiği ve onu bir daha hiç görmediğim andan da korkuyordum. Tezgâhta durdum ve şişeleri sildim, kapattıktan sonra oradan daha çabuk çıkabilmek için boş zamanlarımda temizlik yapıyordum.

"Bastien."

Gözlerim ona kaydı, kalbim yine boğazıma düğümlendi.

Bir yudum aldı ve dudaklarını yaladı. "Burası bana adını söyleyeceğin yer."

Tahmin ettiğim kadar kibirliydi ama yine de çok seksiydi. "Fleur."

Boş bardağını uzatarak sessizce bir tane daha istedi.

Başka biri olsaydı önünü keserdim ama içtiği onca viskiye rağmen hiç de kendinden geçmiş gibi görünmüyordu. Ya işlevsel bir sarhoştur ya da toleransı çok yüksekti. Bir içki daha doldurdum ve önüne koydum.

Bir yudum almadan önce kadehini bir minnettarlık jestiyle kaldırdı. Çarpıcı gözleri benimkilere yapışmıştı, sanki yabancıyken sevgiliymişiz gibi samimi bir göz teması kuracak kadar kendine güveniyordu. Bakışlarımda bir şey görmüş gibi başını hafifçe eğdi. "Bu gözlerin ardında bir hikâye var."

"Seninkinin arkasında bir hikaye var mı?"

Dudaklarında ince bir gülümseme belirdi ve bu küçük değişim tüm yüzünü değiştirdi. Gözlerindeki kibir söndü ve yerini bir parça şakacılığa bıraktı. Bir yudum almadan önce bardağındaki buzu salladı. "Kesinlikle." Bardağı tezgâha geri koydu ve bana tekrar bakmadan önce bir süre bardağa baktı. "Önce sen."

Normalde erkekler bana asıldıklarında, iyi vakit geçirmelerini ve iyi bir bahşış almamı isteyerek ölçülü bir şekilde flört ederdim. Ama kim olduğum ya da ne hissettiğim konusunda asla dürüst olmadım. Ama o mavi gözlere baktığımda, içimdeki gerçek ortaya çıktı. "Boşanmanın ortasındayım, bir nevi."

"Sayılır mı?"

"Evrakları defalarca doldurmayı denedim ama her seferinde reddedildi."

Bakışlarına bir keskinlik geldi ve parmakları bardağının tepesinde gezindi.

"Güçlü insanlarla iyi bağlantıları var." Hiç sormadığı soruyu ben cevapladım.

"Ve ondan uzaklaşmak için bana cehennemi yaşatacak."

"Güç ve zenginlik el ele gider," dedi. "Peki neden burada çalışıyorsun?"

"Çünkü onun parasını istemiyorum. Ondan önce de fakirdim, sonra da fakir olabilirim." Beni gitmem gereken yere götürecek bir şoförümün olmaması, alışverişimi kendim yapıp merdivenlerden yukarı taşımam, çamaşırlarımı kendim yıkamam ve ısıtıcıyı çok açmadığımdan emin olmam çok zor bir değişim olmuştu. Aksi takdirde faturayı ödeyemezdim. Ama yine de bir yalancıyla lüks bir hayat yaşamaktan daha iyiydi.

Bana bakmaya devam etti, gözleri ilgiyle kısılmıştı. "Seni kaçmaya iten şeyin ne olduğunu sorabilirdim ama sanırım cevabı zaten biliyorum." Bardağı salladı ve bir yudum daha aldı. "Erkekler kadınların karmaşık olduğunu söyler ama değiller. Sadece mesaj at ve aletini başkalarına sokma. Oldukça basit."

Bardaki temizliği bıraktım çünkü bir yabancıyla yaptığım bu derin sohbete kendimi kaptırmış, tanımadığım biriyle bir bağ hissetmeye başlamıştım. "Bir ilişkin var mı?"

"Hayır." Bana öyle bir baktı ki, neredeyse zehirli olacak kadar kendine güveniyordu. "Cevap yazmıyorum ve aletimi birçok yere sokmayı seviyorum." Gözlerimiz arasındaki bağı koparmadan bardağından içti.

Hayal kırıklığı hissetmedim çünkü ondan beklediğim tam olarak buydu. Eğer beni tavlama çalışıyorsa, bunu adi bir şekilde yapmıyordu. Acımasızca dürüsttü, bardan birlikte ayrılırsak ondan bir daha haber alamayacağımı söyledi. Muhtemelen ben sabah uyanmadan gitmiş olacaktı. Ama dürüstlük, evliliğimde eksik olduğunu fark ettiğim anda değer verdiğim bir özellikti. "Bana söyleyecek kişi o değildi. Ondan duymak zorundaydım."

Yargılamadı ya da fikir beyan etmedi. Sadece bana baktı ve dinledi.

"Beni geri kazanmaya çalışıyor. Benden uzaklaştığımı hissettiğinde elini sıkıyor."

"Ne zamandır evlisiniz?" "Birkaç yıldır."

Hafifçe başını salladı. "Bu iyiye işaret değil. Kadın kimdi?" "Birlikte çalıştığı biri. Bir şey ifade etmediğini söyledi."

Öne doğru eğilirken her iki dirseğini de bara dayadı, diğer eliyle parmak eklemlerini kavradı, kollarındaki kaslar ve kordonlar aşağı yukarı görünüyordu.

"Başkaları da var mı diye sordum... Hayır dedi." "Ona inandın mı?"

"Bilmiyorum." Yaptığı şeyi her düşündüğümde kendimi o kadar boktan hissediyordum ki bir köşede top gibi kıvrılmak istiyordum. Hiç ihanet olmamış gibi içime girmeden önce aletin neredede olduğunu düşünmek beni iğrendiriyordu.

Beni izlemeye devam etti, eklemlerini yeni bir kavgadan dolayı ağrıyormuş gibi ovuşturdu.

"Herhangi bir tavsiyen var mı?"

Ellerini tezgâha doğru indirdi, oturduğunda bile benden uzundu çünkü benden bir buçuk adım uzundu. "Ben tavsiye vermem, sadece fikir veririm."

"Tamam o zaman. Senin fikrin nedir?"

Gözleri ilk kez başka yöne kayarken dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. "Benim fikrimi almak istemezsin, tatlım."

Erkeklerin bana böyle seslenmelerinden, barın öbür ucundan dikkatimi çekmeye çalışmalarından nefret ederdim ama Bastien bunu gerçek adımmış gibi kullanıyordu. "Dürüstlük istiyorum ve bu uzun zamandır elde edemediğim bir şey."

Gözleri tekrar bana döndü ve uzun bir süre orada kaldı, sanki tenimde kalın mürekkeple yazılmış kelimeleri görebiliyormuş gibi yüzümü inceledi. İç çekmeden önce başını hafifçe yana eğdi. "Güven cam gibidir. Isınıp sertleşmesi, her iki tarafın da içini görebileceği şeffaflığa kavuşması zaman alır. Ama bir kez kırıldı mı, yerde o kadar çok kırık parça vardır ki, tekrar bir araya getirmek imkânsızdır. Aradan bir yıl geçebilir ve bir bardak su içmek için çıplak ayakla mutfığa girdiğinizde topuğunuza bir parça batabilir. Ve oraya nasıl geldiğini hatırlarsınız."

Kalbime bir acı yerleşti, bir gemiden indirilen bir çapa, okyanusun dibine dūőecek kadar ağır bir hayal kırıklığı.

"Güç ve zenginlik elinizden alınabilir ve geriye sadece sözünüz kalır. Eğer buna sahip değilseniz, o zaman hiçbir şeye sahip değilsiniz demektir. Size ihanet ettiğinde sözüne de ihanet etti, yani kendine ihanet etti. Size karşı dürüst davranarak kurtulma şansı vardı ama o bunun yerine korkaklığı seçti."

Bardaki bu güzel adamın bu kadar derinliğe sahip olmasını, elinde sert bir içkiyle güzel bir yüzden daha fazlası olmasını beklemiyordum.

"Size başka kimse olmadığını söylüyor, ancak sözü geçersiz olduğu için ona inanıp inanamayacağınızı bilmiyorsunuz. Bir erkek bir kadına erkek arkadaşlarına davrandığı gibi saygı göstermelidir. Hatta kadın onun bir numaralı erkeği olmalıdır."

"Sanki daha önce bir ilişki yaşamışsın gibi konuşuyorsun."

"Hayır." Elini bardağının tepesine dayadı. "İşte bu yüzden biriyle birlikte olmadım. Ne gerektiğini biliyorum ve bu çabaya değecek bir kadın bulamadım. Muhtemelen asla da bulamayacağım. Zaten aradığım da bu değil." Bardağından bir yudum alırken bana baktı. "Peki ne yapacaksın?"

"Başka seçeneğim olduğundan emin değilim." Adrien hiç durmuyor, yasal olarak ayrılmak için her türlü hareketi sürekli engelliyor, işime ve evime geliyordu, sanki sadakat çok daha romantikken onun ısrarını çekici bulacaktım gibi.

"Her zaman bir seçeneğin

vardır." "Kocamı tanımıyorsun."

"Ama ben erkekleri tanırım." Bana sert bir bakış attı. "Ve seninkinden nasıl kurtulacağımı biliyorum."

"Nasıl?"

Taburedeki pozisyonunu değiştirdi, gömleği hareketle kaslarını kavradı, derisini kaplayan mürekkebe rağmen boynundaki kordonlar görünüyordu. Boğazının tam ortasında bir kafatası, boynunun sağ tarafında bir hançer vardı, bıçağın kenarı tam çene hizasındaydı. "Birini sikeyim."

Kükreyen bir ateşin sıcaklığı içimde patladı, onu tüm sikişi yapan kişi olarak hayal ettim. Buck cırılçıplak ve içimde, şişman aleti beni en az çabayla boşaltıyordu. Bara ilk girdiğinde getirdiği büyük penis enerjisi yüzünden büyük bir penisi olduğunu biliyordum.

"Hiçbir erkek egosunun ötesini göremez ve o da bana farklı görünmüyor." "Peki ya sen? Büyük bir egon var mı?"

Sırıttı. "Bunu yapmasaydım erkek olamazdım." Bir içki daha aldı ve henüz erimemiş buz küpleri dışında bardağı boşalttı. "Hesabı ben öderim, tatlım."

Hamlesini yapma zamanıydı ama teklifin asla gelmeyeceğinden şüpheleniyordum. O herkesi kendine çeken bir mıknatıs gibiydi. Kimseyi kovalamasına gerek yoktu. Sadece orada oturup tüm güzel kızların ona gelmesini bekliyordu.

Barda bilgisayara doğru ilerledim ve normal bir adamı yere serecek tüm içkileri koyarak onun hesabını oluşturdum. Ama hesabı yazdırmadan önce odanın diğer tarafına baktım ve içgüdüsel olarak bir şeylerin doğru olmadığını anladım.

Üç adam bara girdi, eğer tek istedikleri bir içkiyse çok hızlı hareket ediyorlardı. Köşelerdeki kameralardan kimliklerini gizlemek için yüzlerinin alt yarısına mendil bağlamışlardı.

Olduğum yerde donup kalmıştım, tek yapabildiğim orada durup içlerinden birinin bana doğru gelmesini izlemektir, hem de lanet bir palayla.

Palayı göz hizasında tuttu. "Para çantada." Tezgâhın üzerine bir çuval attı. Diğer iki adam da palalarını çıkarmış, kimsenin beni kurtarmaya gelmediğinden emin olmak için bardaki diğer herkesi izliyorlardı.

Olduğum yerde kalakaldım, panik içinde nefes almakta zorlanıyordum. "Kaltak, çantayı doldur."

Nefesim kesilmedi ya da çılgılık atmadım ama dehşet içinde olduğum yerde donup kaldım. "Yanlış barı seçtin dostum."

Gözlerim taburede kalan Bastien'e takıldı. Bardaki diğer herkes duvara doğru kaçışmıştı. Oturma alanındaki diğer insanlar masalarının altına girmeye çalışmış ya da titreyen kollarını havaya kaldırmışlardı. Bastien durumu delice bir sakinlikle karşılayan tek kişiydi.

Adam dikkatini Bastien'e çevirdi, ateşi ve bıçağı üzerimden aldı. "Ne dedin sen, pislik?"

"Bir kızı bıçakla tehdit eden ben değilim, *pislik herif*." Tabureyi bırakıp ayağa kalktı ve içeri girdiği andan itibaren boyu birkaç santim uzamış gibiydi. Sözlerinden başka silahı yoktu ama yine de görünmez bir güçle tepeden tırnağa silahlanmıştı. "*Homines ex codice*."

Gözlerim aralarında gidip geliyordu, neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Kelimeler Latinceydi ama anlamları belirsizdi. Saldırganım bunun ne anlama geldiğini anlamış mıydı yoksa o da benim kadar şaşkın mıydı bilemiyordum.

Aralarında sessiz bir çekişme, yeni yakılmış bir şenlik ateşinden yükselen alevler gibi yükselen bir gerilim vardı. Bar normalde sohbet ve kahkahalarla gürültülü ve şamatalıydı, ama şimdi bir mezarlık gibi ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü.

Palalı pislik kıpırdandı, Bastien'i parçalara ayıracakmış gibi silahını indirdi.

Dehşet içinde çığlık attım ve tezgâhın arkasındaki boş şişelerden birine doğru ilerledim.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki tam olarak ne olduğundan emin olamadım ama Bastien diğer adamın yüzünü kana buladı ve palayı elinden kurtardı. Adamın yüzünü bir değil iki kez tezgâha çarptı ve burnunu kırdı. Adamın kafasını tezgâhın üstüne sabitledi ve bana baktı. "Senin sıran, tatlım."

Şişeyi kafasına indirdim ve şişe paramparça oldu.

"Güzel vuruş." Bastien bıraktı ve adam kırık cam ve kan yığını içinde yere düştü.

İşler ciddiye binince diğer ikisi ayrılmak için kapıya koştı ama Bastien oraya ilk varan oldu birinin suratına öyle sert bir yumruk indirdi ki adam duvara çarpıp yere yığıldı. Diğer adama bir dizi hamle yaptı, palayı tutan kolu engelledikten sonra dirseğini doğrudan kafasına indirdi ve onu bayılttı.

İşini bitirdiğinde barı gergin bir sessizlik kapladı, herkes hala hareket etmekten ya da konuşmaktan korkuyordu.

Bastien parke zeminin ve kırık camın üzerinden geçerek benim durduğum tezgâha doğru yürüdü. Cüzdanını çıkardı ve içine doldurduğu avroları karıştırdı ve sanki az önce ciddi bir şey olmamış gibi, "Sana borcum ne kadar?" diye sordu.

Bar kapandı ve polis geldi. Bastien'e birkaç soru sordular ama kim olduğunu sormadıkları için onu zaten tanıyor gibiydiler. Hatta ona bir amir gibi davrandılar.

Dışarı çıkıp soğuğa adım attım, hava az önce çiseleyen yağmurdan dolayı ıslaktı. Kaldırımlar yakın zamanda yağan yağmur nedeniyle ıslaktı ve bu şehirde kimse uyumadığı için birkaç kişi sokaktaydı.

Bastien bir süre sonra dışarı çıktı ve bana . "İyi misin?" "Biraz yıprandım ama iyiyim."

O delici mavi gözleriyle beni süzmeye devam etti. "İyi olmamak sorun değil."

Gözlerimi kaçırdım, bir an önce bu kadar acımasızken gösterdiği yumuşaklıktan etkilendim. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Dairen nerede?"

Normalde bir yabancıya adresimi vermezdim ama o, sadece ilk adını bilmeme rağmen bir şekilde yabancından başka bir şeymiş gibi hissettirdi. "Rue Coquilliere. Louvre'un yanında."

"Seninle

yürüyeceğim."

"Ben iyiyim-"

"Haydi." Önden gitti, parlak lamba direklerinin altındaki boş sokağa adım attı, zamana direnmiş ve İkinci Dünya Savaşı'ndan sağ çıkmış bir binanın yanından geçti. "Bitirmemiz gereken bir konuşma var."

Islak kaldırımında birlikte, yan yana yürüdük ama hiçbir şey konuşmadık. Şehrin uzun süreli sakinlerinden biri gibi görünüyordu çünkü tam olarak nereye gittiğini biliyordu, rehberlik için telefonuna bakmadan tam olarak hangi sokağa gireceğini biliyordu.

"Ne kadar zamandır Paris'te

yaşıyorsunuz?" "Tüm hayatım

boyunca. Sen?"

"Aynı."

Sohbetimiz bu kadarla sınırlı kaldı. Köşedeki *Loup*'u geçtik ve dairemin altındaki restoranların bulunduğu yoldan aşağıya doğru yürüdük. Arabalar için küçük bir yol vardı ama bölgeye sadece taksiler yanaşıyordu. Şu anda ıssızdı, *Au Pied de Cochon* hariç tüm restoranlar kapalıydı.

Günün her saati açık olan birkaç restorandan biri olduğunu biliyor gibiydi çünkü ev sahibiyle görüştü ve dışarıda bir masa istedi. Oturduğumuz anda bir puro yaktı ve dumanını havaya üfledi. Dışarıda sadece biz vardık çünkü hava ya çok soğuktu ya da çok geç olmuştu.

Bana bir puro ikram etti.

"Hayır, teşekkürler." Elimi çantama attım ve bir paket sigara çıkardım. Sigarayı yaktım ve duman ciğerlerime ulaştığı anda nikotinin etkisini hissettim.

Purosunu parmak uçlarının arasında tutmadan önce hafifçe gülümsedi. "Bana sigara içen biri gibi gelmedin."

"Birkaç yıl önce bıraktım."

"Ama nereye giderseniz gidin yanınızda bir paket taşıyın." Puroyu ağzına götürdü ve burun deliklerinden çıkarmadan önce bir nefes çekti.

Gözlerim kısıldı ama şakacı bir şekilde. "Sen bir pisliksin."

Sırtışı genişledi.

"Taşındıktan sonra tekrar başladım."

Şakacılığı buharlaştı ve anlayışla hafifçe başını salladı. "Bu her zaman benim zaafım olmuştur."

"Herkesin bir zehri vardır. Bunda utanılacak bir şey yok." "Evet, ama en azından orta yaşı görecekt kadar yaşamak istiyorum."

İnsanlar geçerken caddeye baktı, sadece arada sırada yolun aşağısındaki alışveriş merkezinden gelen bir kişi vardı.

"Bunun için endişelenmiyor musun?"

Cevap vermeden önce dumanın ağzından çıkmasına izin verdi. "Hayır." "Neden?"

"Uzun yaşamayı beklemiyorum, bunu arzu da etmiyorum." Vitrindeki garsonu fark edince ona el salladı. "Ben buzlu bir viski alayım. Ve o ne içiyorsa."

İçkimi söyledim ve o da gitti.

Son söylediği şey aklımdan çıkmamıştı. "Neden böyle hissediyorsun?"

Purosunu parmak uçlarının arasında dinlendirirken baktı ve bakışlarının gücü, cevabı ya da cevapsızlığı gibi görünüyordu.

Sadece birkaç saat önce tanıştığımızı ve bu tür kişisel bilgilere hakkım olmadığını hatırlayarak soruyu tekrar sormadım. "Polis misin?"

Tüm yüz hatlarını aydınlatan bir gülümseme yüzüne çarptı ve kıkırdadığında bu göğsünün derinliklerinden geldi. "Hayır."

"Seni tanıyor gibiydiler." "Oh,

beni tanıyorlar."

"Ama sen polis değilsin."

Başını hafifçe salladı. "Polisler ve haydutlardan daha fazlası var. Besin ağı çoğu insanın fark ettiğinden çok daha büyük."

"Peki sen bu besin ağının neresindesin?"

Purosundan bir nefes daha çekti. Garson kız dışarı çıktı ve restoranın içindeki sıcaklığa dönmeden önce içkilerimizi getirdi. Bana tekrar bakmadan önce karanlığa ve kaldırımı kaplayan çınar ağaçlarına göz attı. "En üstte."

Kocamın bir suçlu olduğunu düşünmüyordum çünkü insanları öldürmüyordu ama parasını pek de dikkate değer olmayan yollardan kazanıyordu. O ve adamları ünlü sanat eserlerini alıyor ve yerine sahtelerini koyuyorlardı çünkü orijinallerini karaborsada oldukça iyi bir fiyata satıyorlardı. Müzelerde sahteleri dururken, banyolarında gerçek Van Gogh'lar, da Vinciler ve Michelangelo'lar olan adamlar vardı. Şimdi Bastien'in tamamen farklı ve tehlikeli bir seviyede olduğundan şüpheleniyordum. "Ne kadar az bilirim o kadar iyi."

"Akıllı kız." Ağzındaki dumanı bıraktı ve serin havada süzülmesine izin verdi. "Ve senin de çelik gibi bir omurgan var. Bunu sevdim."

"Nasıl yani?"

"Çoğu kadın büyük bir evde yaşamak ve güzel bir araba kullanmak için bir erkeğin sadakatsizliğine katlanır. Ama sen öyle değilsin. Sen idealist, ahlaki karakteri yüksek, bir erkeğin saçmalıklarından daha değerli olduğunu bilen bir kadınsın. Bu çok seksi."

Bakışlarını tuttum ama yanaklarımdaki sıcaklığı hissettim. Tanıdığım herkes bana Adrien'i geri almamı, bunun tek seferlik bir hata olduğunu ve evlilik için savaşımam gerektiğini söylemişti. Bunu düşündüğüm zamanlar olsa da, gitmesine izin vermek bana doğru gelmiyordu.

"Ve sen o pisliğe karşı direndin. Çılgılık atmadın ya da ağlamadın."

"Hata yapma, çok korkmuştum."

"Ama bunu göstermedin." Purosunu indirdi ve bana daha önce olduğundan daha sert, otorite ve emir dolu bir bakış attı. "Ve önemli olan da bu. O şarap şişesine öldürmek niyetiyle uzandın ve

salladın." Bir yudum aldı, başparmağıyla ağzının kenarındaki bir damlayı sildi ve sonra gülümsedi. "Ve bu çok ateşli."

Dairem Poppy Café'nin hemen yanındaydı, yani restorandan sadece birkaç adım . Beni iki yanında saksılar içinde iki ağaç bulunan yeşile boyanmış ön kapıya götürdü. Girip çıkmak için bir şifre gerekiyordu ve kapı en az yüz kilo ağırlığındaydı ve her açıp kapamam gerektiğinde iki elimi kullanmam gerekiyordu.

İçeri girmeye hiç niyeti yokmuş gibi kapıdan birkaç metre uzakta durdu. "Silencio'da çalışmaya devam edecek misin?"

Daireyi tutmak için işe ihtiyacım vardı, bu yüzden işler zorlaştığı anda işi bırakamazdım. Yoksulluğun hoşuma gitmeyen bir başka yönü. "İkinci kez soyulamaz, değil mi?"

"O zaman bir dahaki sefere görüşürüz, Fleur." Arkasını döndü, patika saksılardaki uzun çalılarla kaplıydı.

"Bastien."

Arkasına döndü, mavi gözleri karanlıkta uzaktan bile parlıyordu, bu yola ayak basmış en seksi adamdı. Ona bir bakış bile tehlikeli olduğunu gösteriyordu ama bu sadece başka tarafa bakmayı zorlaştırıyordu.

"Gözlerimin ardında bir hikâye olduğunu söylemiştin. Seninkilerin arkasındaki hikâye ne?" Belki de beni ona bağlayan sadece şehvetti, ama gitmesine izin vermek istemiyordum. Gecenin içinde kayıp gitmesini ve aslında hiç gerçek olmamış bir hayalet gibi yok olmasını istemiyordum. O kadar sert ama bir o kadar da çelişkili güzelliğe sahip bir adamdı ki, gerçeği acımasızca söyleyebiliyor ve bu da iyi hissettiriyordu.

Bana bakarken ellerini ceplerine soktu, omuzları hareketle birlikte kayıyor ve altındaki kesik kasların bir ipucunu gösteriyordu. "Beni içeri mi davet ediyorsun, tatlım?"

Tüm vücudum bu ihtimal karşısında canlandı, aylardır hissettiğim ilk heyecan dalgasıydı bu. Adrien'in sadakatsizliğini öğrendiğimde, kendimi

O kadar derindi ki dibi bile yoktu. Ama düşüşümü durdurdum ve çıkıntıya tutunarak yukarı tırmanmaya hazırlandım. "Evet."

Beklediğim gibi yüzünde bir gülümseme belirmedi. İlk kez bana bir eşitten ziyade bir rakip gibi bakıyordu, çelik gibi bakışlarında açık bir uyarı ifadesi vardı. "Eğer beni dairene alırsan, kışını yatağa atarım. Seni boğarım. Sana öyle bir şaplak atarım ki sabah kalktığında kışında hâlâ el izim kalır. Seni uyarıyorum." Bakışlarını sürdürdü, bu ifadeyi başka hiçbir erkeğin yapamayacağı bir şekilde kullandı ve amaçlanan etkiyi yarattı çünkü hem korkmuştum hem de tahrik olmuştum.

O kadar heyecanlandım ki kollarımda şişlikler oluştu, ağzımın kuruduğunu hissettim ve altımda bir zonklama hissettim. Kapının kilidinin açılması için kodu taramak üzere telefonumu ekrana tuttum. Kapıyı açtım, menteşeler ağırlıktan çığlık atıyordu ve sonra ona baktım. "Bakalım sözünün eri misin?"

Dairenin kapısı arkamızdan kapandığı anda üzerime atladı, beni koridorda duvara yapıştırdı, üstümü ve sütyenimi yukarı iterek göğüslerimin ortaya çıkmasını sağladı. Büyük elleriyle kışımı kavradı ve beni kaldırdı, sırtım duvara dönüktü ve neredeyse ruhumu bedenimden ayıracak bir öpücük için ağzını benimkinin üzerine kapattı.

Beni tek koluyla tutabiliyordu çünkü spor salonunda traktör kaldırıyor gibi görünüyordu. Boşta kalan elini saçlarımin arasına sokmadı ama göğüslerimden birini kavradı, sertçe sıktı ve başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdi, aynı anda beni öptü, ben onu takip ederken önden giden bir öpücüktü bu.

Tişörtünü tuttum ve başından çekmeye başladım, çıkarmakta zorlanıyordum çünkü her tarafımdaydı, beni o kadar derinden öpüyordu ki aklım başımdan gitmişti, eli memelerimi o kadar sert sıkıyordu ki neredeyse bir çığlık atacaktım. Kıyafetini umursamayacak kadar benimle ilgiliydi, yüzden başının üzerinden çıkarmak ve altında ne olduğunu ortaya çıkarmak için bir çekiş daha aldı.

"Yüce İsa..." Yapılıydı. Yırtık pırtıktı. Hayatımda gördüğüm en seksi fiziğe sahipti ve çok seksi erkeklerle yatmışım. O kadar sıkıydı ki

Vücutundaki kordonlar her yerden fışkırıyordu. Her kasın belirginliğini, derisinin altındaki vücudunun ayrıntılarını, zırh olabilecek kadar sert kaslarını görebiliyordum. Teninde ölümü, sefaleti ve karanlığı gösteren siyah bir mürekkep vardı ama bu onun ne kadar ateşli olduğunu daha da arttırıyordu. "Çok seksisin amına koyayım-"

Beni duvara yaslayıp eliyle kot pantolonumun üzerinden kıcımı sıkarken ağzından çıkan bir öpücükle sözlerimi susturdu. Beni koridordan yatak odasına taşıdı, yatağın ayağı kapı aralığından görünüyordu. Tıpkı söz verdiği gibi beni yatağın üzerine fırlattı.

Yere indim ve yüzüstü yuvarlandım, saçlarım yüzüme doğru savruldu.

Ayak bileklerimden tuttu ve beni kendisine doğru sürükledi, ardından kot pantolonumu kavradı ve önce düğmelerini açma zahmetine bile girmeden çekmeye başladı. Rahatsızlık vermektense kaba kuvveti seçti ve çekmeye devam etti, kıyafetim dar olduğu için tangamı da beraberinde götürdü.

Popomu dizlerimin arkasına kadar çektikten sonra tam ısırdı. Sessiz bir çığlıkla karışık bir nefes verdim.

Tekrar çekiştirmeden önce diğer yanağımı ısırdı.

Bir çığlık daha attım, bu sefer daha yüksek sesle çünkü beni daha sert ısırdı.

Ayakkabılarımı çıkardı, kot pantolonumu ve tangamı çıkardı, sonra elleriyle yanaklarımı ayırdı ve amımı öptü, burnu kıcımdaydı, beni ısırdığı zamanki gibi aynı güçle emdi, vücudumun seğirmesine ve beklenmedik zevkten kıvranmasına neden oldu.

"Bana hap kullandığını söyle." Ayağa kalkıp pantolonunu ve boxerını indirdi.

Omzumun üzerinden baktım, gözlerim hemen onun forklift gibi aletine takıldı. Baktım ve baktım, damarların tabandan uca doğru ilerlediğini, beni doldurmak istiyorsa içime girmesi gereken şişman aleti gördüm. "RİA." Yatağımın dibinde, tabanında bir olimpiyat madalyasını taşıyabilecek bir aletle gelmiş geçmiş en seksi adamı görürken, o anda söyleyebildiğim tek şey buydu.

"Güzel." Dizleri yatağa çarptı ve avucuyla sağ kık yanağıma sertçe vurdu.

Çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi.

"Siktir." Beni tekrar tokatladı, bu sefer

daha sertti. "Tanrım..."

Her iki bileğimi de tuttu ve üçünün en sert darbesi olan diğer kık yanağıma vurmadan önce onları belime sabitledi.

"Siktir."

"Şu el izlerine bak." Bileklerimi tutmaya devam etti ve yanaklarımı öptü, özür dilemek için dilini iltihaplı derinin üzerinde gezdirdi. Ağzı en çok zonkladığım yere geri döndü ve beni oradan öptü, hâlâ agresif ama maksatlıydı, sanki girişi için beni gerçekten ıslatmak istiyordu.

Zevkle nefes aldım, birkaç saniyede bir bileklerimi kavrayışıyla savaştım, omurgam beni tutuş şekline uyum sağlamak için eğildi. Yanaklarımdaki acı bacaklarımdaki mutlulukla karıştı ve sonuç acı ve zevkin mükemmel bir karışımıydı. Duyularım alev alev yanıyordu ve şimdi her dokunuşun hissi on kat artmıştı.

Bileklerimi bıraktı ve üzerimde hareket etti, göğsünün alt kısmı sırtıma değiyordu ve aleti tam kıkımın çatlağındaydı. Bana , ağzı kulağıma yaklaştı. "Bu amcığsı sikeceğim ve bu amcığın içine boşalacağım." Bana karşı öğütmeye devam etti, pelvisimi yatağına doğru itti ve klitorisime karşı biraz sürtünme sağladı. Niyetine direnmem için bana birkaç saniye verdi.

Onlara karşı koymak istemedim. "Temiz

misin?" "Her zaman."

İçime sokmadan önce temiz olup olmadığımı sormadı, kocaman başını girişime sokup derinlere dalmadan önce, ne kadar kaygan olduğumu, onu ilk gördüğüm anda ne kadar kayganlaştığımı hissettiğinde tatmin olmuş bir nefes aldı.

ittliğini, kanalımda çok fazla baskı yarattığını, topraklarımı başka hiç kimse tarafından talep edilmemiş gibi istila ettiğini hissettiğimde inledim.

"Aman Tanrım." Ensemdeki saçları kavradığını ve sertçe çekerek çenemi yukarı kaldırmaya ve gözlerimi ona dikmeye zorladığını hissettim.

Kaslı vücudunu bacakları ve tek koluyla destekleyerek bana sürtünmeye başladı, içimde derinlere doğru itti, bana bir apeks yırtıcısı tarafından yakalanan av gibi davrandı, beni ağırlığıyla yatağa itti.

Gözlerimi kapattım ve alt dudagımı ısırdım çünkü çok iyiydi. Hiç böyle sikilmemiştim, Maserati değerinde bir ücreti olan bir eskort gibi, bu adamın göz açıp kapayıncaya kadar ödeyeceği bir bedel çünkü beni çok fena sikmek istiyordu.

"Bana bak."

Gözlerim birden açıldı ve onunkilere kilitlendi.

Doğrudan içime girdi, klitorisimi yatağa doğru itti ve sürükledi, bunu nasıl doğru yapacağını biliyordu.

İnledim ve sızlandım, bacaklarımın arasındaki sıcaklığın daha da arttığını hissettim, gözyaşlarımın ortaya çıkmadan önce gözlerimin arkasındaki barajın kırıldığını hissettim.

Boğazının derinliklerinden bir inilti çıkardı, en seksi sestiydi. Eli saçlarımdan çözüldü ve onun yerine çene çizgimin hemen altından boynumu kavradı. "Yanaklarını benim için aç."

O kadar derin bir sisin içindeydim ki bunu iki kez düşünmedim. Yanaklarımı kavradım ve onları birbirinden ayırdım.

Minnettar bir inilti verdi ve başparmağını ağzıma soktu.

İçgüdüsel olarak onu emdim, büyük aletin bana inanılmaz şeyler yaptığını hissettim.

Elini çekti ve başparmağını arka girişime sokarak keşfedilmemiş bölgenin derinliklerine doğru itti.

Gerildim çünkü daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Daha önce hiç bir erkek kıcıma dokunmamıştı. Yanaklarıma şaplak atmak gibiydi, yenilik ve rahatsızlık zevki öne çıkarıyordu. Sadece birkaç saniye içinde nefes nefese kalmış ve inliyordum, bitime biraz mesafe olması gerekirken bitiş çizgisine atlıyordum.

Ve sonra boşaldım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu, nefeslerim düzensiz ve hızlıydı.

Başparmağını kıcımdan çıkardı ve ağzını kulağıma götürdü. "Siktir." Ses tonunda büyük bir memnuniyet vardı, sanki onun etrafında boşalırken çıkardığım sesler ve hissettiklerim onun için bir ön sevişmeydi, sanki bir kadının zevki kadar acısından da zevk alıyordu.

Coşku fırtınasına kapıldım ve ayaklarım yerden kesildi. Doruk, doruktu ama bu seferki bana hepsinin eşit olmadığını söyledi. Bu bana cam tavana ulaşabileceklerini ve onu parçalayabileceklerini söyledi.

Sustu ve kulağıma doğru nefes almaya devam etti.

Ben bitirdiğimde onun da bitirdiğini sanmıştım ama aleti hâlâ içimde taş gibi sertti. Başını eğdi ve önce omzumu sonra boynumu öptü, erkeksi öpücükleriyle beni şımarttı.

Sonra aletini içimden çıkardı ve bana sertçe vurdu.

Acıdan irkildim, yanağımda bir el izi daha hissettim.

Beni yakaladı ve arasına yerleşmeden önce beni sırtüstü yatırdı. Beni çekiştirdi ve tekrar içime itmeden önce beni istediği şekilde bükte, bu sefer daha kolay kayıyordu çünkü zaten uyarılmamla yağlanmıştı. İçime girdikten sonra beni boğazımdan kavradı ve sıktı.

Hâlâ nefes alabiliyordum ama zar zor.

Sonunda ona dokundum, göğsünün ne kadar sert olduğunu hissettim, teninin her tarafındaki mürekkebe, etinden yanan sıcaklığa dokundum. Bileğini kavradım ve beni yastıkların içine doğru becerirken sıktım, güçlü fiziği sıkılaştı ve değişti, fizikselliği o kadar gerçek dışı ki sahte görünüyordu.

Başparmağını boğazımdan ağzımın köşesine doğru hareket ettirdi. Beni bırakmadan önce tekrar sıktı, eli dağınık saçlarımda bir yuva bulmadan önce.

Diğer elimi göğsüne koyarken yüzünün yan tarafını kavradım ve kalp atışlarını kütlesinde hissettim. "Siktir, Bastien..." Bu adam tamamen yabancıydı, ama sanki uzun süreli gibi adını inledim.

Onu bir ömür boyu sevmiş, ona oğullar ve kızlar vermiştim. Teknik olarak hâlâ evli olmama rağmen yeni biriyle birlikte olduğum için kendimi suçlu hissetmem gerekirdi ama böyle bir şey hissetmedim. Sadece çok keyif aldım.

Beni yatağa yapıştırdı, bir kolunu dizimin arkasına sıkıştırırken diğer kolunu saçlarımın arasına soktu, mavi gözleri sanki ona aitmişim gibi beni sıkıca kavramıştı. "İşte geliyor, tatlım." O ana kadar hızını hiç değiştirmeden sert ve hızlı bir şekilde sokmuş, Adrien'in yaptığı gibi birçok kez kendini sınırlama ihtiya ı duymamıştı. Ama Bastien yavaşladı, itişler arasında inledi. "İstiyor musun?"

"Evet." Yanağını avuçladım ve onunla birlikte nefes aldım, şehvet bulutlarında kayboldum, bu adama o kadar derinden bağlandım ki onunla sadece birkaç saat önce tanıştığıma inanmak zordu. Tek gecelik ilişkiler asla bu kadar tatmin edici olmazdı. Seksin güzelleşmesi için genellikle birkaç kez birlikte olmak gerekirdi. Ama bu kimya daha ilk anda heyecan vericiydi. "İçime gel."

"Yalvar." Parmakları saçlarımı kavradı ve beni olduğum yerde sabitledi, gözleri keskinleşti ve sertleşti, aleti hâlâ içime giriyordu, taşakları kı ımın dibine çarpıyordu.

Bacaklarımı daha da açtım ve kı ını kavrayarak onu içime çektim. "Lütfen..." Kendimi tanımiyordum. Yanıyordum, kendiliğindenliğin ve aramızda yanan vahşi şehvetin içinde kaybolmuştum, bu adamın beni tam olarak istediği gibi becermesine izin veriyordum... ve soyadını bile bilmiyordum.

"Siktir." Nefesinin altında inledi, sonra bana sertçe vurdu, bana tüm aletini defalarca verdi, büyüklüğünden irkilmeme neden oldu ama yüzümdeki acı belirtilerini görmezden geldi. "İşte geliyor." Dudaklarını kulağıma götürdü ve nefesleri d zensizleşirken pompalamaları yavaşladı. Son pompalarını yaptı ve beni doldurdu, tek gecelik bir ilişkiden fazlasıymışım gibi içime boşaldı.

Hayatımda hiç bu kadar sorumsuzca bir şey yapmamıştım ama onu her şeyden çok istiyordum. Bunu a ıklayamıyordum ama onun tamamını, her parçasını içimde istiyordum. Adrien'e söylediğimde, evliliğimizi yürütmekle hiç ilgilenmeyecekti ve bunun ikimiz için de en iyisi olduğunu biliyordum.

Bastien durdu, açık teni uyarılma ve eforla kırmızıya boyanmıştı. Kendini bana doğru tuttu ve ben de onun çekilip garip hareketlerine başlamasını bekledim.

ama içimde gömülü kaldı, boşalması tabanını kaplamış olmasına rağmen hala sertti. "Bu silahta daha çok mermim var."

Ckapt'ca 2

Fleur

Ertesi sabah soğuşa uyandım.

Perdeler ben dokunmadığım halde kapanmıştı ve gözlerimi açmadan Bastien'in orada olmadığını biliyordum. Ben uyuduktan sonra gitmiş olabilirdi ya da belki şafakla birlikte uyanmış ve sıvışıp gitmişti.

Çoğu erkeğin aksine, niyetleri konusunda dürüsttü, bu yüzden yokluğu acı vermeyecekti. Tabii ki hayal kırıklığı yaratacaktı, çünkü kabul edelim, hayatım boyunca bir daha asla böyle bir seks yapmayacaktım.

Bir daha asla bu kadar güzel bir adam göremeyecektim.

Bastien'i bir daha asla göremeyecektim. Bunun beni rahatsız etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum... birazcık.

Gözlerimi açtığımda perdelerin arasındaki çizgiden gelen ışığın yoğunluğuna baktım ve zamanı ölçmeye çalıştım. Gözlerimin arkasında hafif bir baş ağrısı hissettim, muhtemelen uzun süre aynı yerde yatmaktan kaynaklanıyordu. Beklediğim gibi Bastien gitmişti.

Yatakta doğruldum ve telefonuma uzanmadan önce gözlerimdeki uykuyu sildim ama nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Muhtemelen hâlâ çantamın dibinde ya da koridorda bir yerdeydi.

Yataktan kalkıp koridorda dolaşırken inledim ama ayakkabılarım ve çantam hiçbir yerde yoktu.

Bastien kötü bir çocuğa benziyordu ama hırsız mıydı? Bundan şüpheliydim. Mutfağa girdiğimde topuklu ayakkabılarımı tezgâhın yanında yerde, çantamı da yuvarlak yemek masasının üzerinde buldum. Telefonum da oradaydı, markette bulduğum bir kadının kışının resmedildiği cam vazonun yanında. Onu gördüğüm anda, artık bekâr bir kız olduğum için evimde ona ihtiyacım olduğunu anlamıştım.

Ekrana dokunduğumda telefonum aydınlandı ve öğlen saatini gösterdi.

Sabah boyunca gelen mesajlar da üst üste yığılmıştı. Mesaj kutusunu açtım ama en üstteki mesajlara bakmak yerine daha aşağıda Bastien adında birinden sabah altı sularında gelen mesajları fark ettim.

Mesaj kutusunu açtım. ***Bu sabah erkenden bir toplantım vardı. Bir pislik olduğumu düşünmeni istemedim.***

Beklediğim son şey, telefonumda bir mesajla birlikte onun adının programlanmış olmasıydı, özellikle de bir şifre kilidim olduğu için. Bana bir teknoloji dehası gibi gelmese de bir şekilde bunu atlatmıştı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Benimle iletişim kurmak istemeseydi telefonuma adını yazmazdı ama bunun tek seferlik bir şey olduğu gerçeğiyle barıştım. Bastien'in sadece kalp kırmakla kalmayıp bunu geri dönülmez bir şekilde yapan türden bir adam olduğundan şüpheleniyordum. Kalbim zaten bir kez kırılmıştı ve ilk yaralanmadan sonra iyileşmemişken tekrar kırmak istemiyordum.

Ben de diğer mesajlara geçtim ve günüme devam ettim.

O içeri girdiğinde ben işteydim.

Bastien'deki gibi o değil, yakında eski kocam olacak Adrien'deki gibi o.

Bara oturdu ve klasik kızgın ifadesiyle bana baktı.

Toparlayabildiğim en büyük kızgınlıkla ona baktım. "Neden buradasın?"

Yüzünde bir renk tonuyla bana bakmaya devam etti.

"Bir şey sipariş edecek misin yoksa...?" Bu çocukça saçmalıklar için vaktim yoktu. Barda oturan başka insanlar da vardı. Hafta içi olmasına rağmen tıklım tıklımdı.

"Dün gece dairende biri vardı."

Bu ifade karşısında sustum ve öfkenin içime sızdığını hissettim. "Beni mi izliyorsun?" "Güvende olduğundan emin olmak için-"

"Bunu burada yapmayacağım." Sesimi yükseltmek istedim ama yapamadım. "Sen lanet olası bir pisliksin, bunu biliyor musun?" Uzaklaştım ve gideceğini umarak başka birine geçtim. İçki servisi yaptım, gözlerimi müşterilerimden ve ellerimden ayırmadım ve otuz dakika boyunca onu görmezden geldikten sonra nihayet gitti.

Ama içeri girdiğimde dairemde beni bekliyor olacağını biliyordum.

Daireye girdiğimde ışıklar çoktan yanmıştı. Yemek masasının bulunduğu ana odaya girdim ve çantamı masanın üzerine attım, göz ucuyla çerçevesini görmeme rağmen Adrien'a bakmadım. "Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?" Başımı çevirip ona baktım.

Gözlerinde tükenmemiş bir öfke vardı. "Kocan."

"İsteyerek değil," diye tersledim. "'Beni rahat bırak'ın hangi kısmını anlamadın?"

"Dalga geçmek için alan mı?" Sesini yükseltti, sanki bu gerçekten derisinde delikler açmış gibiydi.

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim çünkü artık senin karın değilim. Ama senin aksine, ben iyi ve dürüst bir insanım.

Cam kadar şeffaf, ben de sana söyleyecektim. Adamlarınıza beni yedi gün yirmi dört saat izlemeleri için para ödemeniz tamamen gereksiz."

Yüzü kızarmaya başladı, öfkesinin derisinden başka kaçacak yeri yoktu.

"Hoşlandığım biriyle tanıştım ve onu becerdim." Eğer Adrien iş yerinde beni bombardımana tutmasaydı ya da adamlarına beni takip ettirdiğini itiraf etmeseydi, bu konuda çok daha hassas davranabilirdim ama onun duygularını yumuşatamayacak kadar kızgındım. "Ve çok iyiydi."

Sözlerimin cüretkârlığı yüzünden kafası patlayacakmış gibi titremeye başladı. Bir sandalyeyi kaldırıp bana fırlatmamak için bir şekilde hareket etmesi gerekiyormuş gibi elini yüzüne götürdü. Arkasını döndü ve vücudunda tahammül edemeyeceği kadar büyük bir öfke dolaşarak yürümeye başladı.

"Çok iyi, beni aldattığına sevindim -öyle söyleyeyim."

Bana doğru döndü, gözleri o kadar hırçındı ki bana zarar verecekmiş gibi görünüyordu. "Ne yaptığını biliyorum ve bu işe yaramayacak."

"Ne yapıyorum ben?"

"Göze göz. Anladım."

Zayıf bir kahkaha attım çünkü bu çok saçmaydı. "Hayır, Adrien. Ben senin gibi makbuz tutmam da hesaplaşmam. Onu becerdim çünkü artık bu evlilikte olmak istemiyorum ve hayatıma devam etmeye hazırım. O yüzden boşanma evraklarını dosyalayalım ve yollarımızı ayıralım."

"Son konuştuğumuzda bunu düşüneceğini söylemiştin."

"Sonra bu çok seksi adamla tanıştım ve senin saçmalıklarınla zorunda olmadığımı anladım. Senden tek istediğim, evlendiğimizde söz verdiğin gibi aletini başkalarına sokmamandı ama görünüşe göre bu çok zordu."

Elini tekrar çenesinin üzerinde gezdirdi, bu evliliğin şu anda yüzünde patlamak üzere olduğunu biliyordu. "Bu bir hataydı."

"Ve bu adam bir hata değildi. Bunu yaptığımda ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Sen de beni kandıramazsın Adrien. Sen de tam olarak ne yaptığını biliyordun. Sadece bunu kabul et. Belki o zaman seninle bu işi çözmeye istekli olurum ama bunu bir de ondan duymak zorunda kalmam..."

"Üzgün olduğumu söyledim-"

"Yakalandığın için üzgünüm. Arada büyük fark var."

"Pişman olduğum ve bir daha asla tekrarlamayacağım tek seferlik bir şey olsaydı, bunu sana söyleyerek neden seni inciteyim ki?"

"Buna onur denir. Buna dürüstlük denir. Buna dürüstlük denir. Ve daha da önemlisi, buna saygı denir. Onu becerdiğinde bana saygı duymadın. Bunu benden saklamayı seçtiğinde de bana saygı duymadın. Yalan söyleyerek beni gerçeğin acısından kurtardın ama bunu bir sır olarak saklayarak beni çok daha fazla incittin. Bu evlilikle işim bitti, Adrien. Hayatımıza devam edebilmemiz için bana boşanma izni ver."

Sert bir şekilde nefes alırken bana baktı, dünyasının kül ve ateş içinde parçalanmasını izledi.

"Adrien, yakışıklısın ve çok zenginsin. İstersen bekar olup tüm Paris'i becerebilirsin. Bir eşe ihtiyacın yok."

"İnanması senin için ne kadar zor olsa da, seninle evlendim çünkü seni seviyordum." Bunu büyük bir ciddiyetle söyledi ve ses tonundan kaçmaması için öfkesini bastırdı. "Seni hâlâ seviyorum. Yerine unutacağım güzel kadınlar koyabilirim ama seninle gerçekten ama gerçekten evli olmak istiyorum."

İlk kez öfkemde bir duraklama hissettim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve sessiz bir iç geçirdim.

"Ama öğrendikten sonra kaçıp gittin. Gerçekten konuşma fırsatımız olmadı çünkü tek yaptığın kaçmaktı. Bu kaçamak beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmayacağım. Beni içten içe parçalamıyor. Ama sanırım bu adil... bu yüzden bırakabilirim." Her kelimesinde, sanki bunları söylemek bile onu hasta ediyormuş gibi büyük bir kısıtlama içinde olduğunu hissediyordum. "Hâlâ bu işi çözmek istiyorum. Hâlâ eve dönmeni istiyorum."

Çenem aşağı kaydđ, kollarım hâlâ göğsümde sımsıkı, gözlerim yerde.

"Fleur."

Gözlerim yerde kaldı. "Başka kimse olmadığını söylüyorsun ama sana inanabileceğimden emin değilim. Sorun da bu zaten." Gözlerimi kaldırdım ve ona tekrar baktım.

"Başka kimse yoktu."

"Gerçekten başka kimse yok mu, yoksa bunu bir yolu yok mu?" Hayal

kırıklığı içinde sessiz bir iç geçirdi.

"Eğer güven yoksa, bu işin nasıl yürüyeceğini anlamıyorum. Her yerde kırılmış camlar var ve ben bunların üzerine basmaya devam edeceğim."

Kaşları bunun ne anlama anlamamış gibi çatıldı. "Cevabım hayır,

Adrien."

"Denemeyeceksin bile-"

"Çünkü sana güvenmiyorum. Ve hiçbir evlilik danışmanlığı bunu düzeltmeyecek. Her zaman başkaları da var mıydı diye merak edeceğim. Yüzüne karşı yalan söylediği halde kocasının gerçekten iyi bir adam olduğuna inanan aptal bir kadın olup olmadığını hep merak edeceğim. Aptal olmak istemiyorum, Adrien."

"Bence bunu çöpe attığın için sen daha büyük bir aptalsın-"

"Bunu çöpe atan sensin. Bunu bana çevirmene izin vermeyeceğim."

Uzun bir süre bana baktı, bakışlarında öfke ve hayal kırıklığı vardı. "Söylediklerim hâlâ geçerli. Benimle dene yoksa boşanma olmayacak."

"Whoa..." Başımı salladım. "Madem beni bu kadar çok istiyordun, o zaman neden başkasıyla yattın? O zaman bu kavga neredeydi? Bu saplantı neredeydi? Bu gerçekten aşkla mı ilgili yoksa ahlakla mı? Yoksa sahip olamayacağın bir şeyi istemekle mi ilgili? İstedğini elde edemediğinde buna katlanamayan bir çocuk olduğun için mi?"

Bakışlarında yenilgi vardı, içinde daha derinlerden başka gidecek yeri olmayan hayal kırıklığı. "Seni seviyorum Fleur. Seni ilk gördüğüm andan beri. Gitmene izin vermeyi reddediyorum, sadece boşanmaya inanmadığım için değil, hayatımın aşkı olduğun için. Bu ilişkinin yürümesi için her şeyi yapmaya hazırım. Bu kadar basit. Bu yüzden, senin çabanı görene kadar, bu ilişkiyi yürütmek için gerçek bir çaba gösterdiğini görene kadar boşanma olmayacak. Eğer dener ve her şeyimizi verirsek ve sen hala bana güvenemezsen, o zaman öyle olsun."

"Daha kaç kere söylemem gerekiyor? Denemek istemiyorum."

Yenilmiş bakışı başka bir şeye dönüştü, belli belirsiz dengesiz bir ifadeye. "Benimle bu konuda kavga etme."

"Kavga benim göbek adım, biliyorsun."

Gözlerinde aynı keskinlik vardı. "Evrakları mahkemeye sunmaya devam edebilirsin ama her seferinde reddedilecekler. Ve eğer başka biriyle ilişki kurmaya çalışırsan, evli olduğunu bilmelerini sağlarım - *benimle*." Tehdit hiç dile getirilmedi ama açıktı. Kendi iş kolundaki pek çok insanla bağlantısı vardı, çünkü böylesine paha biçilmez sanat eserlerini satın alabilen ve halka ait olan bir tarih parçasına sahip olmaya itiraz etmeyen her kim olursa olsun, belli ki vicdanı yoktu. Ve çalıntı sanat eseri satın almaktan çok daha kötüsünü yapabilirlerdi.

"O zaman sanırım bir sonraki erkeğimi akıllıca seçeceğim."

Ckapt'ca 3

Bastien

Neredeyse gece yarısıydı.

On yedi yüzyılın sonlarında Fransız Cumhuriyeti tarafından sahiplenilen geniş bir arazi olan Lüksemburg Sarayı'ndaki konsey odasında, Louis XIII'ün kendi oturduğu tahtta oturuyordum. Burası Senato'nun toplandığı ve Senato başkanının arazideki köşklere birinde yaşadığı yeri.

Bıçağım önümdeki kaidenin üzerindeydi, kabzası Cumhuriyet'in mührüyle oyulmuştu.

Orada oturup bekledim, Antoine ve Luca solumda, Gabriel ve Mael sağımda, ben ise tam ortadaydım.

Ellerimden biri odaya girdi. "Senin kararını bekliyorlar, Kasap."

Hafifçe başımı sallayarak içeri girmelerini işaret ettim.

Bilekleri arkadan fermuarla bağlandıktan sonra, Kral Louis'nin bir zamanlar sarayını kurduğu konsey odasına sürüklendiler. Pencere kenarları altından yapılmıştı, tavan yetmiş fit yüksekliğindeydi, şampanya pembesine boyanmıştı ve ortasında bir avize vardı.

İkisi kavga etmedi ama ortadaki sanki kaçma şansı varmış gibi kavga etti.

Eller onları ortaya, bıçağımın bulunduğu kaidenin önüne bıraktı.

Hizmetçilerimden yedikleri dayaktan dolayı zaten kan içindeydiler, gözleri morarmış, burunları kırılmıştı. İçlerinden biri her şeyin bittiğini bilerek başını yere eğmişti. Ortadaki , sanki yargılanan benmişim gibi bana bakıyordu.

Yanağımı kapalı parmak eklemlerime dayayarak onlara baktım, sanki birer haşaratmışlar gibi. "Salı akşamı Silencio'yu palalarla soymaya çalıştınız ve tezgâhın arkasındaki bir kızı tehdit ettiniz." Uğraştığım çoğu suçluya kıyasla bu suç önemsizdi ama kimse kanunun üstünde değildi. "Yasayı biliyorsun, *Homines ex codice.*"

"Ona zarar vermedim." Ortadakinin maskesi düştüğü için artık bir yüzü vardı. Genç bir adamdı, muhtemelen sadece geçinmeye ihtiyacı olan ve zenginlerden çalmaya karar vermiş biriydi.

"Onu bıçakla tehdit ettin ve ona sürtük dedin." "Kişisel değildi."

"Yasayı biliyorsun."

Bir çığlık attı. "Ben ona dokunmadım!"

"Vurmadan önce bölgeyi araştırdınız. Başka bir yer seçebilirdin, bir erkek tarafından işletilen bir bar seçebilirdin ama sen bunu seçtin." Bunu basitçe söyledim, yüzlerce kez yaptığım gibi yargıladım, konumumdan gurur duymadım ya da pişmanlık duymadım. "Senato'nun ilk Fransız İmparatoru bu vesileyle seni ölüme mahkûm ediyor."

Ayağa kalktı ve kaçmaya çalıştı ama ellerden biri onu tekrar yere itti. "Ona dokunmadım. Ona tecavüz etmedim. Onu trafiğe çıkarmadım. Bana daha büyük suçlar için aynı cezayı hak ettiğimi mi söylüyorsunuz?"

Ayağa kalktım ve Napolyon'un imparatorken ve Elba'daki sürgünü sırasında taşıdığı bir silah olan eski bıçağın bulunduğu kaideye yaklaştım.

"Bu hiç adil değil!" Bana saldırmak için tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama el onu yere düşürdü.

"Sadece yanlış barı değil, *yanlış kızı* da seçtin." Bıçağı kavradım ve İmparator arkadaşlarıma bakmadan önce başparmağımı sapının üzerinde gezdirdim. "Bu ceza adil mi? Ya da belki de ben net göremiyorum..."

Gabriel diğerlerine baktı ve aralarında sessiz bir konuşma geçer gibi oldu. "Eğer ona dokunulmadıysa, o zaman belki de oyma daha uygundur. Onlara bakan herkes senin işaretini tanıyacaktır. Adaletin yerini bulduğunu bilecekler."

Yavaşça ayaklarımın dibindeki C-seviyesi suçlulara dönmeden önce onun sözlerini düşündüm. İçlerinden biri kontrolsüzce titriyordu. Altına işese şaşırmazdım. Bu amatörler normalde dikkatimin altında olurdu. "O halde oyulacaklar." Ellere başımı salladım.

Yerdeki üç adama doğru ilerlediler ve onları dik durmaya zorladılar, ellerini yüzlerini ortaya çıkaracak şekilde geri çektiler.

Ortakine yöneldim, bıçağın ucu yanağına dayanırken başparmağım kabzaya bastırdı.

Nefes nefese kalması histerik bir hal aldı ve diğer pek çokları gibi onun da benim izimi taşıyacağını ve benim elimle cezalandırıldığını herkesin bileceğini bildiği için önümde nefes nefese kaldı. "Kişisel bir şey değildi."

"Biliyorum," dedim bıçağı derisine doğru iterken. "Bu da öyle."

Saraydaki köşkün ofisine girdim, kalın bir halının üzerinde büyük bir maun masa vardı. bahçeler, heykeller ve oyma çalılar vardı; halk buraları gezerken hayranlıkla izliyordu. İnsanların çoğu, ne kadar tur rezervasyonu yaptırırlarsa yaptırınsınlar, bizim politikamızı asla anlayamayacak yabancılardı.

Vatandaşlarımız bile bunu anlamadı.

Raphael Boucher masanın arkasında oturuyordu, Senato Başkanı, Başkan Martin'in iş göremez hale gelmesi durumunda başkanlık için sıradaki isim. Telefon görüşmesini bitirdiğinde masasının önüne oturdum, parmaklarının arasında yanan bir puro vardı, bileği gevşemişti. Sonunda telefonu kapattı ve purosunu ağzına götürdü.

"Bırakmaya çalıştığını sanıyordum."

Yorumumu elinin tersiyle itti ve purosunu cam kül tablasına attı. "Merak etme," dedim sırtarak. "Ben ispiyoncu değilim."

"Polis şefi birkaç kızın daha kaçırıldığını söyledi." Sanki bu tamamen benim suçummuş gibi, sanki onları kaçırın ve bir arabanın bagajına tıkan benmişim gibi bana baktı.

"Üzerinde çalışıyorum."

"Öyle mi? Çünkü bir barı soymaya çalışan birkaç çocuğu mahkum ettiğinizi duydum."

"Bu kişisel bir meseleydi."

Sandalyesine geri oturdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bastien, buna bir son vermeliyiz. Kafe ve restoranlar zarar görüyor çünkü kadınlar artık geç saatlere kadar dışarı çıkmıyor ve insanlar emeklilik sistemindeki değişiklikten dolayı zaten kızgın. Turizm düştü çünkü kadınlar buraya seyahat etmekten korkuyor."

"Bunların umurunda olduğunu mu sanıyorsun?" Tersledim. "Turizmin canı cehenneme. Zaten Amerikalılardan nefret ediyorum."

Raphael orta yaşlı bir adamdı, kısa saçlarına kırlar serpilmişti. Zayıf ve formdaydı, mavi takım elbisesi içinde Amerikalı bir işadını gibi görünüyordu. Fransa Cumhurbaşkanı'na hizmet eder, Senato ve Ulusal Meclis'in yanı sıra Fransız İmparatorları'nı da yönetirdi; Senato'nun içinde, kimsenin yapmasına gerek kalmadan tüm kirli işleri yapan gizli bir topluluktı. Biz suçu cezalandırmak isteyen bir grup kanunsuz değildik. Kendi kurallarımızla yönetmek istiyorduk. Suçu muhafaza ettik, sağlıklı tuttuk ve masumları koruduk. Biz olmasaydık, Fransız Cumhuriyeti dünyanın en romantik şehrine sahip olamazdı.

"Ben hallederim, Raphael."

"Bunu altı ay önce de söylemiştin."

Ona soğuk bir bakış attım. "Benden bu şehirdeki tüm suçluları hizaya getirmemi istiyorsun. Ve aynı zamanda Fransa'nın gelmiş geçmiş en büyük kaçakçısını yakalamamı istiyorsunuz. Tanımaya değer herkesi tanıyorum ve kimse Godric hakkında bir bok söylemiyor. Bu bir şeyler söylüyor... ya da söylemiyor."

Raphael purosunu yeni söndürmüştü ama çekmecesinden bir tane daha aldı ve ofisinde, bir zamanlar kraliyet ailesinin oturduğu yerde yaktı. "Bir yolunu bul, Bastien."

Paris'in dışındaki özel mülke vardım, kapının arkasında silahlı muhafızlar vardı, sanki her zaman bir sorun bekliyorlardı. Yetkili adamla görüşüm ve telsizle evin sahibi Fender'e varlığımı bildirdiler.

Cevap beklerken bir süre arabada oturdum, birbirimizi çok az tanıyorken beni habersizce görmeyi kabul edip etmeyeceğinden emin değildim. Kapıların açılması ve geçmeme izin vermeleri en az on dakika sürdü.

Daha önce hiçbir şey için beklememiştim ama Fender'i bekledim çünkü o elimdeki en iyi liderdi.

Vale arabamı aldı ve uşak bana çalışma odasına kadar eşlik etti, puro dumanı gibi kokan bir yerdi çünkü bu koku onlarca yıldır her mobilya parçası ve perdeler tarafından emilmişti.

Sehpanın üzerinde *Monte Kristo Kontu'nun* bir kopyası ve yanında pembe güllerden oluşan küçük bir vazo ile oturuyordum. Evde kimse yokmuş gibi sessizdi ama ev üç katlıydı ve muhtemelen çalışanlarla doluydu.

Bir süre sonra Fender kot pantolonu ve uzun kollu gömleğiyle içeri girdi, kızgın ifadesi bana ayrılmıştı. Kırklı yaşlarında, ellisine merdiven dayamış bir adamdı ama hâlâ tuğla gibi bir vücudu vardı; istisnasız her sabah spor yapan, saçlarına ak düşmesine izin veren bir adamdı çünkü saçlarını örtmeyi umursamıyordu.

Sehpanın diğerk tarafında bana baktı, kahve rengi gözleriyle beni ölçüp biçti. "Eğer bu önemli değilse, seni iki gözünün ortasından vururum."

Son derece ciddiydi ve bu hoşuma gitmişti. "Yeterince adil."

Koltuğa çöktü, kollarını dizlerinin üzerine koydu, avuçlarını birleştirdi.

Karşısına oturdum, çalışma odasının kapıları açıldı ama ev sessizdi. "Geçen gün Magnus'la konuştum ama çıkmaz sokaktı."

"O bir çıkmaz sokak." Hâlâ çok ciddiydi.

"Eminim Paris'te kadınların ortadan kaybolduğunu duymuşsunuzdur."

"Haberleri izlemiyorum çünkü kendi dünyam dışındaki hiçbir şey umurumda değil. Karımı ve çocuklarımı takip ediyorum, gerisi umurumda değil." Düşman gözleri bir silahtan çıkan kurşunlar gibi bana dik dik bakıyordu. "Buraya gelerek zamanını boşa harcadın."

"On beş yıl önce Paris'teki en geniş kapsamlı kaçakçılık planını yürüttünüz."

"Evet, on beş yıl önce. Ve eğer Kasap etimi kemiğimden ayıracağını düşünüyorsa, denediğini görmek isterim." Düşmanlığı daha da alevlendi, sanki masanın üzerinden atlayıp beni kanepede boğacaktı.

"Zaman aşımı" dedim. "Affedildin."

çok kızgın görünüyordu. "Sana sunacak hiçbir şeyim yok Bastien."

"Sorabileceğim birini tanıyor olmalısın."

"On beş yıl uzun bir süre. Tanıdığım insanların çoğu muhtemelen ölmüştür. Chasseurs'den Bartholomew yerleşti ve Toskana'ya taşındı. Benton ve Bleu'nün nereye gittiğini bilmiyorum. Bazı LSD manyakları on yıl önce kampı ele geçirdi ama sanırım artık hepsi öldü."

Anlayışla başımı salladım. "Magnus da aynı şeyi söyledi." "O

zaman buraya gelerek kendi zamanını ve benim zamanımı boşa

harcadın." "Her zaman böyle düşmanca mısın?"

Sorumun cüretkârlığı karşısında kaşları hafifçe kalktı.

"Başkan Martin Cumhuriyet'in başkanı olabilir ama ben Fransa İmparatoruyum. Benim yönetimim altında *Homines ex codice* geçerlidir ve bu da bir baba ve koca olarak sizin yararınızdır. Suç, tıpkı gıda ve sağlık hizmetlerimizin bu toprakları yöneten yasalar tarafından düzenlendiği gibi düzenlenir - ve bundan sorumlu olan benim. Eğer kızınızın geceleri sokaklarda tek başına dolaşabileceği, karınızın yanlış zamanda yanlış yerde olma korkusu olmadan tek başına alışveriş yapabileceği bir yerde yaşamasını istiyorsanız, o zaman bana elinizden geldiğince yardım etmelisiniz."

Bana bakarken başını hafifçe eğdi ve topraktan suyun çekilmesi gibi ifadesindeki düşmanlık da yavaşça çekildi. Birkaç vuruş geçti ve bakışları yüzümde kilitli kaldı. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Silencio'ya girip Fleur'la tanıştığımdan beri bir hafta geçmişti. Tek kişilik bir adam olmadığımı açıkça belirtmişim, bu yüzden uyandığında orada olmamı beklediğinden şüpheliydim, ama yine de yokluğumu açıklamak zorunda hissettim.

Ama bu jestin onun için bir şey ifade etmediğini tahmin ettim çünkü bana cevap yazmadı.

Bu bir ilkti.

Şoförüm bara yanaştı ve ben de indim. Gece yarısıydı, kapanışa sadece birkaç saat vardı ve bir çift dışarıda kaldırımda sigaralarının tadını çıkarıyordu. Pencereden baktığımda, kadının barda durduğunu ve en sonda oturan adam için eski moda bir içki hazırladığını gördüm.

İçeri girdim ve hafta içi olmasına rağmen masaların gece geç saatlerde içki içen insanlarla dolu olduğunu gördüm. Ancak barın kendisi çoğunlukla boştu çünkü kimse saatlerce bir taburede oturmak istemiyor ve deri koltuklu bir masada toplanmayı tercih ediyordu.

Dar, uzun kollu, siyah bir gömlek giymişti; gömleğin önü, diri göğüslerinin üst kısmını gösterecek şekilde derin bir V şeklindeydi. Ortasında bir kolye duruyordu, gül rengi tek bir kolye ucu

Altın. Detaylar okuyamayacağım kadar silikti. Onu son gördüğümde uzun saçları düz ve neredeyse beline kadar uzanıyordu ama şimdi kıvrılmış ve parlaktı. Makyajı koyu renkti, bana seksi bir kediye hatırlatan dumanlı bir göz görünümü vardı, tam da hoşlandığım türden bir şeydi.

Kimsenin oturmadığı tarafı seçerek bir tabureye oturdum.

Beni hemen fark etmedi, yavaş olduğu için gece temizliğini yapıyordu.

Bir içki için mi yoksa onun ilgisi için mi sabırsızlandığımdan emin değildim. "Bana bir içki hazırlamak ister misin, tatlım?"

Sesime dönmedi ama sesin kime ait olduğunu çok iyi biliyormuş gibi kaskatı kesildi. Kullandığı havluyu katladı ve bana döndü. "Her zamankinden mi?" Yaşadığı şoku bir saniye içinde atlattı ve şimdi, başından beri orada olduğumu bildiğini ima eden bir özgüvene sahipti. Tıpkı o salak ona palayla saldırdığında olduğu gibi hızlı hareket ediyordu, hazırlıksız yakalandığını kabul edemeyecek kadar gururluydu.

"Elbette."

Bana bir içki hazırladı, buzlu bir duble viski ve önümdeki tezgâha koydu. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Mesajlarımı görmezden gelmeni beklemiyordum."

"Onları görmezden gelmedim. Sadece söyleyecek bir şeyim yoktu."

Ona bakarken bir içki aldım, acaba o da benim onu düşündüğüm kadar beni düşünüyor muydu? Güzel kadınların sayısı az değildi ama bu kadında özel bir şeyler vardı. Umursamaz tavrından mı, şımarıklığından mı, yoksa sadece inanılmaz göğüslerinden mi, ya da bunların hepsinden mi emin değildim.

"Bir toplantınız olduğunu söylemiştiniz. Nerede çalışıyorsun?"

Cevabımın beni dinleyebilecek herhangi tarafından duyulmasını istemediğim için soruya cevap vermedim.

Onu görmezden geldiğimi biliyordu ama soruyu tekrarlamadı ya da sessizliğime burnunu sokmadı. Önümde temizlik yapıyor, bardakları dolduruyor ve içkiler için eski limonları fırlatıyordu. Saçları yüzüne düştüğünde, bir omzunun üzerinden geçirip boynunun bir tarafını ortaya çıkarıyordu ve onu öptüğümde aldığı tadı hatırladım.

Onun amının tadını da hatırladım. "Ona söyledin mi?" Hafifçe

sırıttı, gözlerini işine dikmişti. "Evet." "Peki bu senin sorununu

çözdü mü?"

Bakışlarını kaldırdı ve bana baktı, başı hafifçe eğikti, sanki namlusu şımarıklıkla doluydu ve patlamaya hazırdı. "Hayır. Aslında daha da kötüleştirdi."

Gülümsememin çene çizgime doğru ilerlemeye çalıştığını hissettim.

"Kahretsin, geri tepti." "Evet."

"Bunun için üzgünüm." Sırıtmaya devam ettim. "Pek

sayılmaz..." Kıkırdadı, yanakları hafifçe kızardı.

"Belki ikinci bir tur işe yarar."

"Bilmiyorum," dedi iç çekerek. "Bir şeyler söyledi ve blöf yaptığını sanmıyorum."

"Ne tür bir bok?" Ciddileşerek sordum. "Sana zarar vermekle mi tehdit etti?" Çünkü onun gözlerini kafasından ayırır ve ikisini de yemeye zorlardım.

"Hayır. Adrien hakkında pek çok kötü şey söyleyebilirim ama bunu söyleyemem," dedi. "Ama birlikte olduğum kişiye zarar vermekten çekinmeyeceğini biliyorum." İşine devam etti ve bakışlarımı kaçırdı, sanki bu bilginin kaçamağımızı durduracağını varsayıyordu.

"Bu durumda, senin yerin mi benimki mi?"

"Bastien, seni pembe dizime bulaştırmak istemiyorum-" "Senin yerin mi benimki mi tatlım?" Bir içki aldım.

Yaptığı işi bıraktı. "Evimi izliyor. Senin orada olduğunu bu şekilde anladı."

"Yani ona söylemedin."

"Benden önce davrandı. Ama inanın bana, yumruğum sıkılıydı." Bara gelen müşteriye yardım etmek için yürüdü. Sırtı bana dönüktü, bu yüzden yaşlı adama içki hazırlayıp hesabına yazarken kışına baktım.

Bana döndüğünde gözlerimi kaldırdım.

"Zekice."

Parmaklarım ağzıma dayandı ve dudaklarımın bir gülümsemeye yükseldiğini hissettim. "O el izlerinin hâlâ orada olup olmadığını merak ediyorum."

"Öyle değiller," dedi. "Kontrol ettim..."

Sıkıca kavradığım kışını, dişlerimin arasındaki etini, kaygan amının kadife yumuşaklığını, terlediğinde saçlarının boynuna yapışmasını, barda tanıştığı bir adamdan daha fazlasıymışım gibi içine boşalmam için bana nasıl yalvardığını hatırladım. "Sana yeni bir set vermekten mutluluk duyarım, tatlım. Tek yapman gereken istemek."

"En son bir şey istediğimde beni yalvartmıştın."

Ben sürekli çatık kaşlı bir adamdım, ama o gülümsememeyi imkansız hale getirdi. Eğer bu sonu görünmeyen bir yayılım ateşiyse, o değerli bir rakipti. "Ve seni tekrar tekrar yalvartacağım."

Barı kapattı ve biz de kaldırıma çıktık. Uzun bir palto giymiş ve sabahın ikisinde sisin içinden eve yürümeye niyetliymiş gibi paltosunu etrafına sarmıştı. "Yürüyor muyuz?"

Şoförüne mesaj attım ve telefonu cebime geri koydum. "Hayır."

Bir süre sonra SUV yanaştı ve ben de arka kapıyı açtım, böylece o da içeri girebildi.

Tereddüt etti, bir şoförün emrime amade olduğunu görünce kaygısız tavrı birden kayboldu. Ama sonra o arkaya tırmandı, ben de diğer koltuğa geçtim. Yola çıkmıştık, boş ve ıslak sokaklardan geçerek 7. bölgedeki evime gidiyorduk, Eyfel Kulesi'nin yanındaki Seine Nehri üzerinde üç katlı bir saray. Zamanımın çoğunu geçirdiğim Lüksemburg Sarayı'na yakındı.

Yol boyunca sessizdi, bakışları pencereden dışarı odaklanmıştı.

Kısa bir süre sonra araba, tamamen bana ait bir bina olan evimin önüne yanaştı. Eskiden birkaç daireye ev sahipliği yapıyordu ama ben onu özel konutuma dönüştürmüştüm. Kendi bahçeleri, bir iç avlusu, sokaktan girilemeyen güvenli bir girişi, on beş yatak odası ve on iki banyosu vardı. Mülkü toplam yüz milyona satın almıştım ve tadilat da yirmi milyona mal olmuştu. Eğer paradan anlıyor olsaydı, ne kadar param olduğunu tam olarak anlardı.

Kapıdan içeri girdiğimizde gözleri hafifçe büyüdü ve sonra hızla normale döndü, sanki biliyordu ama dışarıdan tepki veremeyecek kadar klas biriydi.

Çift kapıdan girdik ve vazolarda taze çiçekler, duvarlarda sanat eserleri, taşındığımdan beri kimsenin oturmadığı sandalyeler ve kanepeler olan fuayeye geldik. Koridorlar, misafir odası, çalışma odası, büyük yemek odası, mutfak gibi farklı yerlere ayrılıyordu. Tüm bu olanaklar personelin kaldığı alt kattaydı.

Onu merdivenlere yönlendirdim ve önce ikinci sonra üçüncü kata çıktım. Ana yatak odamın çift kapısı vardı, en üst katın arka kısmını kaplıyordu, ben tüm binayı yenilemeden önce bütün bir dairenin oturduğu bir alan.

İçeri girdiğimizde, pencerelerin perdeleri hala ayrıktı ve Eyfel Kulesi'ni bir Noel ağacı gibi aydınlatılmış, Seine Nehri'nin diğer tarafındaki banka direkleri tarafından aydınlatılmış olarak gösteriyordu.

Ağır paltosunun içinde, sanki daha önce hiç görmemiş gibi Eyfel Kulesi'ne baktı, gözleri tabandan tepeye doğru parıldayan ışıkları yansıtıyordu.

Fransızların geri kalanının unuttuğu bir şeyi, ebedi güzelliğe sahip tarihi bir simge yapıyı takdir edişini izledim. Bakışlarımda kayboldum, ışığın yüzüne getirdiği belirgin parıltının tadını çıkardım. Odalarımı incelemedi ya da lükslerini umursamadı. Tek önemseddiği manzaraydı.

"Dairemden göremiyorum," diye açıkladı. "Sadece diğer binalara çarptığında dönen projektör ışığı."

"Eski yerin neredeydi?"

"8. bölge, Four Seasons'a yakın."

Lüks bir hayattan alışveriş merkezinin yakınında tek odalı bir daireye düşmüştü ama bundan şikâyet etmiyordu. Zor hayatı kolay olana tercih etmişti ve bu yüzden ona büyük saygı duyuyordum.

Arkasından yaklaştım ve üzerindeki ağır paltoyu çıkarıp bir sandalyenin arkasına attıktan sonra onu kendime doğru çektim, bir kolum omuzlarının önünde kilitlenirken diğer kolum gömleğinin altından geçip göğsüne doğru yükseldi. Parmaklarımı sütyeninin altından geçirdim ve dolgun göğüslerinden birini avuçlarıma içine aldım. Daha sert sıktım, aldığı derin nefesle göğsünün yükseldiğini hissettim. Onu kendime doğru kilitlerken diğerini de kavradım, nefes alışını dinledim ve bana doğru eğildiğini hissettim, nefesleri sessiz başlayıp şiddetini artırıyordu.

Elim kuzeyi terk edip güneye yöneldi, düz karnının, delikli göbek deliğinin ve kot pantolonunun ön kısmının üzerinde gezindi. Parmaklarımı külotunun yumuşak kumaşının altından geçirdim, leğen kemiğinin üzerindeki pürüzsüz deriyi hissettim ve sırf en erojen noktasına dokunduğum için keskin bir nefes aldığını hissettim.

Sertçe bastırmadan önce parmaklarımı üzerinde gezdirdim ve onun nefesini ve soluğunu tekrarlamasını sağladım. Köprücük kemiğini kavrayan koluma tutundu ve sırtını göğsüme yaslarken tırnaklarını etime geçirdi.

Omuzlarını sıkıca kavrayıp dudaklarımı kulağına bastırırken klitorisıyla oynamaya devam ettim. "Kuleye bak." Yüzünün yan tarafına bakarken zonklayan memesini ovdum, kıvranmaya devam ederken gözlerinin kapandığını gördüm, ayakları yere basıyor ve itiyor, kıvranıyordu.

Gözleri açıldı ve parlak ışıkları yansıttı. Nefes alış verişleri hacim kazanmış, yoğunluğu artmış, vücudunun bana doğru sallanışıyla eşleşmişti; ayakları halıyı kazmaya devam ederken bacakları titriyordu.

Tutuşum onu bir kafese hapsolmuş bir kuş gibi bana karşı yerinde tuttu ve küçük amıyla oynadım, yanan yumrunun üzerine sürmeden önce bir parmağımı nehrine daldırdım. Nazik bir okşama yerine zorlamayı seçtim ve bu onun daha yüksek sesle inlemesine, kıcıncıdan sikiliyormuş gibi sert nefes almasına neden oldu.

Neredeyse orada olduğunu biliyordum, gelgit yükseliyor ve neredeyse tüm sahili kaplıyordu. Biraz daha devam edersem bana karşı sarsılacak, tırnakları kan çekecekti. Onu istediğim yere getirdiğimde, dudaklarımı kulağının yanına bastırdım. "Yalvar."

Parmaklarımın ağrıyan kanalından uzaklaştığını hissettiğinde bir inilti çıkardı.

"Seni becermem için bana yalvar." Elimi tekrar gömleğinin altından geçirdim ve memesini sıktım, parmak uçlarımda ıslanan uyarılmışlığı meme ucunu sıkıştırdıkça kaplıyordu. Karnının üzerindeki nem izi ışıktaki parlıyordu.

O kadar derin bir sisin içindeydi ki karşı koymaya bile çalışmadı. Göğsüme döndü ve tişörtümü başımın üzerine kaldırdı, sonra ağzını ağzıma kilitledi, parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarıma ulaşabilmek için boynumu aşağı çekti. Parmaklarını saçlarıma geçirdi ve onu kaldırmamı istercesine bacağını kalçamdan yukarı kaldırdı. "Becer beni."

Onu kendime doğru çektim, ağızlarımız sonunda aynı seviyeye geldi, ağzı aç bir kurt gibi doymak bilmiyordu.

"Lütfen, Bastien." Yanağımı avuçladı ve sanki onun için dünyalara bedelmışim gibi, kocasının savaştan sonra eve dönmesine sevinen bir kadın gibi, hayatı boyunca sadece tek bir erkeği sevmiş bir kadın gibi öptü beni. "Becer beni, Bastien." Kelimeleri dudaklarıma doğru söyledi, konuşmak için öpüşmemize zar zor ara verdi. "Sertçe."

Onu yatağa taşıdım ve üstüne yuvarlandım.

"*Lütfen*." Endişeli parmakları kafasına silah dayanmış gibi kot pantolonuma doğru ilerledi.

"Tanrım." Kot pantolonunun arkasını tuttum ve çekiştirerek çıkarmaya başladım.

"Acele et," dedi nefes nefese. Kot pantolonumu ve boxerımı çekiştirerek aşağı indirdi, böylece aletim serbest kaldı. "Hadi."

Sabırsızlıkla homurdandım ama lanet olsun, bir kadını sikmeyi hiç bu kadar istememiştim. Onunla alay eden bendim ama şimdi o bana ters köşe yapmıştı ve benim bundan hiç haberim yoktu. Kot pantolonun geri kalanını çıkarmadan önce ayakkabılarını ve çoraplarını çekiştirdim.

"Acele et," dedi en seksi sesiyle. "Buna dayanamıyorum." Yatakta kıvrandı, ayaklarını tekmeleyerek tenindeki her şeyi çıkardı, bacaklarının arasında belirgin bir parıltı vardı çünkü dokunuşumdan sızmıştı. Gömleğini çıkardı ve sutyenini çıkardı, güzel saçları çok aceleyle hareket ettiği için dağılmıştı.

Aletim soğuk havaya maruz kalmıştı ama çaresizlikten seğiriyordu. Sonunda ayakkabılarımı tekmeledim ve kot pantolonumun geri kalanını çıkardım.

"Acele et dedim."

"Siktir, kadın." Üstüne çıktım ve kalçaları beni içeri almak için hemen açıldı. Dizlerinin iç kısımları gövdeyi kavrayıp sıktı ve aletim bir hedefe kilitlenmiş gibi onun kayganlığını buldu. Girişini ittim ve tek bir hareketle battım, tüm Seine'i dolduracak kadar uyarılmıştım. "Tanrım..." Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve yumruk yaptım.

Yüzümü kavradı ve dudaklarıma doğru nefes aldı, kıvranıyor ve inliyordu, diğer eli omuzlarımdan arkasına asılmıştı. Sanki onu tatmin edecek tek şey benim aletimmiş gibi, duygu yüklü, derin bir zevk iç çekişi yaptı. Sonra adımı en seksi şekilde, umutsuz bir iç çekişle söyledi, kollarımda şişlikler belirmesine ve omurgamın gerilmesine neden olan türden. "Bastien..."

Nefesimi içime çektim ve gözlerimi kısa süreliğine kapattım, çünkü lanet olsun, bu şekilde nasıl dayanabilirdim ki? Bu ateşli kadın bana yalvardığında, adımı defalarca fısıldadığında, beni asla bırakmayacakmış gibi tırnaklarını etime geçirdiğinde. Her itişimde, çözülmek istedim, bu kedi çok sıkı ve

Aç aletimin kaldırılabileceği kadar kaygandı. Müdavimlerle buluşmalarında ve yabancılarla takıldığımda her zaman prezervatif takardım ama nedense onunla korunmayı atlamıştım. Onun amını görmek beni, onun balını tamamen kendim için isteyen aç bir ayıya dönüştürdü. "Tatlım, bu şekilde devam edemem..."

Kıçımı tuttu ve beni sertçe içine çekti. "İçime boşaldığını hissetmek istiyorum."

"Siktir." Ben ittikçe kıçım sıkıştı, vücudum kontrolü ele aldı ve en yumuşak kadifeden kaymaya başladı. Aletim tekrar tekrar içine girdi, kayganlığı taşı ve altımızdaki çarşaflara sızdı.

Yüzümü avuçladı ve sonra çene çizgimdeki bıçak dövmesinin izini sürdü. "İçime boşalmanı izlemek istiyorum." Şehvet dolu gözleri seks sarhoşluğuyla benimkilere bakıyordu, sanki bir barda tanışan iki kişiden daha fazlasıymışız gibi benimle birlikte o ana tamamen sarılmıştı. Diğer eli kıçımı çekiştiriyor, bazen canımı yaksa da aletimin tamamını istiyordu.

Vücudumun o kadar sıcak yandığını hissettim ki bir yılan gibi derimi dökmek üzereydim. Sona ermeden önce aletim biraz daha ve onun ipeksi yumuşaklığında metal bir çubuk gibi hissettim. Onun uyarılmışlığıyla kaplanmıştım, kıçına vurmaktan taşaklarımın altında bir havuz oluşmuştu. Nefeslerim titremeye başladı ve parmak uçlarımdaki hissi kaybettim çünkü merkezim tüm odağımı aldı.

Parmaklarıyla yüzümü izlemeye devam etti, dumanlı gözleri kendinden çok emin ve seksiydi, sanki yeryüzünde yürüyen bir tanrıymışım gibi bana bakıyordu.

Sıcaklığın yüzüme yayıldığını, yanaklarımı yaktığını hissettim. İtişlerim düzensizleşti ve sonra serbest bırakırken kendimi derinlere ittim, boynunu tutup sıkarken yüksek bir hırıltı verdim.

Bileğimi kavradı ve benimle birlikte inledi, benim boşalmamı kendi doruk noktasıyla birlikte aldı. Kalçaları bana karşı sarsıldı ve pompalarımınla eşleşti, ikimizin vücudu da hissettiğimiz hayvani zevke teslim oldu.

Küçük amını gecenin ilk raunduyla doldurdum ve ikincisine hazırmışım gibi sert kaldım. Kolumu dizlerinden birinin arkasına bağladım ve onu altına katladım bana önce ben onu içine gibi a

betona vuruyor, onu iyice ve sertçe beceriyor, bir eli iniltilerini bastırmak için boğazındaydı.

Sert çene çizgimi okşadı, sonra ellerini boynumdaki mürekkepten aşağı doğru sürükledi ve göğsümü avuçladı, parmak uçlarındaki ateşi hissedebiliyormuş gibi bana dokundu. Dudakları ayrılmıştı ve dili hafifçe görünüyordu, bacaklarının arasındaki zevk ve boğazını kavrayışımın verdiği acıyla nefes nefese kalmıştı.

Beni öpebilmek için yüzümü ağzına götürdü ve işte o zaman boğazındaki kavramamı bıraktım. "Kahretsin, çok ateşlisin." Bunu öpücükler arasında söyledi, sanki ikimiz de aynı volkandan çıkan lav akıntılarının birbirine karışması gibi içimde eriyorduk.

Ne sunabileceğimi biliyordum ama kadınlar bana nadiren iltifat ediyor, sanki bu dürüstlükten daha çok ilgimi çekecekmiş gibi soğukkanlı davranmayı ve kayıtsızmış gibi davranmayı tercih ediyorlardı. Ama Fleur kalbini koluna takıyor, geldiğinde bana düşüncelerini söylüyor, hiç de soğukkanlı davranmıyordu ve bu çok ferahlatıcıydı.

Ama muhteşem manzaraya sahip olan bendim, altımda göğüsleri, bana uyum sağlamak için açık tonda bacakları, büyük aletimle dolu küçük amı. Buna benzer gecelerde pek çok güzel kadın bu yastığa çıkmıştı ama o diğerlerinden farklıydı. Vahşiliği, çaresizliği, ben de dahil olmak üzere kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü .

Bir ara dalıp gitmiştim. Yanında yatıyordum, pencereden Eyfel Kulesi hâlâ görünüyordu ve iyi seks kokteyli beni uykuya daldırmıştı. Ama sonra onun yataktan ayrıldığını ve yerdeki eşyalarının izini takip ettiğini hissettiğimde uyandım. Ayakkabılarını aldı, kot pantolonunu ve külotunu buldu ama sonra durup pencereden Eyfel Kulesi'ne baktı, aradığı şeyi bulmak için Işıklar Şehri'ne gelmiş bir turist gibi kulenin değerini anladı.

Giyinmek için eşyalarını diğer odaya taşımadan önce en az otuz saniye oyalandı.

Orada uzanıp gidişini fark etmemiş gibi davranabilirdim. Birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimiz hakkında garip bir konuşma olmayacaktı. Bu tam da istediğim şeydi -genellikle.

Ama bu sefer değil.

Yataktan çıktım ve diğer odaya adım atmadan önce boxerımı çektim.

Tam sütyenini giymişti ki irkildi. "Seni uyandırmak istememiştim."

"Yatakta bir sorun mu var?"

"Ne?" diye sordu, yorgun olduğu her halinden belliydi, makyajı terden dağılmıştı.

Gömleği elinden kaptım ve masanın üzerine fırlattım. "Buradan kaçmana gerek yok."

"Sorun değil," dedi gömleği tekrar kavrarken. "Yarın yoğun bir gün olacak."

"Ne yapıyorsun?" Blöfünü gördüm.

Tekrar bana baktı, soruyu anlamamış gibi gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

"Kal." Gömleği tekrar tuttum. "Rica etmiyorum." Ona yaklaştım, onu öperken elimi saçlarının arasına kaydırđım, bana yazın sulu eriklerini hatırlatan yumuşak dudaklarını hissettim. Başparmağım ağzının kenarına, bir nektarinin etinden daha yumuşak olan derisine dokundu.

Tepkisi anında oldu, içgüdüsel olarak ağzımı yakaladı ve sanki eve yeni girmişiz gibi beni öptü. Ona dokunduğumda vücudundaki tüm sertlik kayboldu, elleri yüzümü kavradı ve aramızdaki beyaz ateşle yanan kimyadan anında etkilenmiş gibi beni öptü.

Onu içime aldım ve tek kolumla taşıdım çünkü hiçbir ağırlığı yoktu. Onu yatağı yatırdım ve sanki bu gecenin sonu değil de başlangıcıymış gibi üzerinde hareket ettim. Külotunu ikinci kez indirdim ve içine kaydım, kaygan gerginliği ve akşamın erken saatlerinde bıraktığım tohum birikintileri tarafından sıkıştırıldım.

Sanki beşinci ya da altıncı değil de ilk kez oluyormuş gibi inliyor, bırakırsam yolunu kaybedecekmiş gibi bana yapışıyordu. "Bastien..."

İkinci kez uyandığımda, o hala oradaydı.

Güzel.

Saati görmek için komodinin üzerindeki telefonumun ekranına dokundum. Saat on iki buçuktu. Ona baktım, çarşaflar omzuna kadar inmiş, beyaz yastıklar makyajının izleriyle kaplanmış, saç tellerini bir atın dizginleri gibi kullandığım için darmadağın olmuş bir halde uyuyordu.

Personel şefim Gerard'a mesaj attım. *Balkonda iki kişilik kahvaltı hazırla.*

Cevabı hemen geldi. *Elbette efendim.*

Telefonu komodinin üzerine koyduktan sonra yatak odasını diğer odalardan ayıran çift kapıya yöneldim. Kapıları kapattım, böylece Gerard kahvaltıyı getirdiğinde ikimizi yatakta göremeyecekti.

Hiç .

Yataktan çıktım, eşofmanlarımı giydim, uyandığında giymesi için yatağın üzerine bir gömlek attım ve oturma masanın üzerinde dizüstü bilgisayarımın bulunduğu diğer odaya geçtim. Açtım ve biraz çalıştım, e-postalarımı kontrol ettim.

Otuz dakika sonra Gerard içeri girdi ve bana sessiz kalmamı işaret etmeden arabayı Seine Nehri'nin üzerindeki verandaya götürdü ve kahvaltıyı hazırladı; beyaz bir masa örtüsü serdikten sonra örtülü tabakları masaya yerleştirdi. İşini bitirdiğinde, güneş ışığının odaya girmesi için tüm perdeleri açtı. Açık bir gündü, Paris için güneşli bir sabahtı.

O gittikten sonra yatak odasının kapısı açıldı. Dışarı çıktı, yüzü benim banyomda yıkanmış gibi temizdi. Yatağın üzerine bıraktığım tişörtün ipucunu almıştı çünkü onu giydi, siyah tişört üzerine tam oturmuştu.

bir elbise. Saçları tarağımdan yardım almış gibi taranmıştı, umursadığımdan değil.

Gerard tarafından düzgün bir yığın halinde katlanmış giysilerinin durduğu yere doğru ilerledi. Sonra pencereden dışarı baktı ve balkonda kurulan masaya, Seine Nehri'nin bulanık suyundan yansıyan güneşe baktı.

"Aç mısın?" Dizüstü bilgisayarı kapattım ve masanın etrafına geldim.

Gözleri hemen bana kaydı, sanki bir yüzüm yokmuş gibi göğsüme ve karın kaslarıma baktı. Bakışları daha da aşağıya indi ve kalçalarımın altındaki eşofman altının üst kısmına baktı. Gözleri bana kaymadan önce yavaş bir nefes aldı. "Eşofman giyen seksi erkeklere bayılırım."

Bu konudaki fikirlerime aldırış etmeden aklındakileri söyledi ve bu çok ferahlatıcıydı. Benim için bir gösteri yapmadı, sessiz ve gizemli olmaya çalışmadı, zoru oynayarak ya da duymak istediklerimi söyleyerek beni tuzağa düşürmeye çalışmadı. Samimiydi, gerçekçiydi, olduğu gibiydi.

Ve kendisi olacak kadar cesur olan herkes en cesur olanıydı.

Ağzımın kenarı gülümseyerek kalktı, ona doğru yürüdüm ve boynumu eğerek onu öptüm, elim gömleğimin altından yanaklarından birini kavradı. Kavradığımda çok dolgun ve etliydi ve onu iz bırakacak kadar sert kavradım.

Dudakları canı yanıyormuş gibi titriyordu ama yine de hoşuna gidiyordu.

Balkona açılan çift kapıyı açtım ve oturmadan önce onun için bir sandalye çektim. Şehirde güneşin bu kadar açık olduğu, rüzgârın bina tarafından engellendiği ve havanın durgun olduğu alışılmadık derecede sıcak bir öğleden sonraydı. Kahveyi doldurdum ve yemek için tabağımın üzerindeki kapağı kaldırdım.

Onun kahvesi kahveden çok sütlüydü, benim kahvem ise sade.

Tabaklarını örten gümüş tabakları kaldırdı ve gözleri hoş bir şaşkınlıkla açıldı. "Yaban mersinli krep, tuzlu bir krep ve yanında pastırma ve kızarmış ekmek... Vay canına. İyi seks ve şimdi de bu mu? Sanırım karma gerçek bir şey." Kreplerini akçaagaç şurubuna buladı ve bir ısırık aldı, çıkarırken gözlerini kapattı. "Kahretsin, bu iyi bir bok." Devam etti

krebinden birkaç ısırık aldı ve ağzındaki tadın tadını çıkarırken başını salladı. "İşte bu."

Dudaklarına yayılan sırıtışa engel olamayarak onu izledim.

Bakışlarımı hissedince gerildi. "Üzgünüm... uzun zamandır böyle kahvaltı etmemiştim."

Çok pahalı olduğu için kendi dairesini aldığından beri dışarıda pek yemek yemediğini hayal ettim. Muhtemelen evlilik evinde çalışanları vardı, bu yüzden bu eski hayatının bir tadıydı, prensipleri daha önemli olduğu için terk ettiği bir hayat.

Çoğunlukla kahvemi içtim ve kahvaltımdan birkaç ısırık aldım. Günün ilerleyen saatlerine kadar iştahım açılmamıştı. Güne genellikle kişisel spor salonunda bir seansla başladım, muhtemelen bu yüzden midem henüz uyanmamıştı.

Kahvesini içtikten sonra nehre baktı ve karşı kıyıda piknik yapan insanları gördü. Hava böyle güzel olduğunda insanlar güneşin tadını çıkarmak için dışarı çıkarlardı. Notre-Dame uzaktan görülebiliyordu, vinçler göze çarpıyordu çünkü çok fazla hasara neden olan yangından bu yana yeniden inşa edilmemişti. Uzun süre manzaranın tadını çıkardı, yemeğine ara vererek manzaranın tadını çıkardı.

Sessizlikte onu izledim, sesler aşağıdaki yoldan bize zar zor ulaşlıyordu. Bir ambulans geçti ve sirenleri yüksekti, ama sonra birkaç saniye içinde gitti ve sessizliğe geri döndü.

"Bu şehri seviyorum." Bunu benden çok kendisine söylüyor gibiydi, sanki kendisi için düşündüğü bir şeyi yanlışlıkla ifade etmiş gibiydi.

"Nesini seviyorsun?"

Soru üzerine döndü, yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. "Her şeyi."

"Ayrıntıları istiyorum."

Cevabını kafasında oluştururken kahvesine baktı. "Modern hayatlarımızın geçmişle iç içe olduğunu." Uzaktaki köprüye döndü. "Napolyon'un izi yüzyıllar boyunca sürecek." Oyulmuş büyük N

Bu mesafeden bile, başta Seine Nehri olmak üzere her türlü yer işaretinde onun izi görülebiliyordu, böylece Paris'e tekneyle giren herkes imparatoru tanıyabilirdi. "Şu anda içinde bulunduğumuz bina muhtemelen on altıncı yüzyıldan beri burada. Bence bu gerçekten özel bir şey, sokaklarda ve arabalarda yürürken bile Paris'in eskiden nasıl olduğunu görebiliyorsunuz. Şehrin geceleri o kadar parlak bir şekilde aydınlatılması, her yerde yürüyebilmeniz ve asla karanlık tarafından yutulmamanız. Amerikalıların para takıntısı gibi bizim de yemek takıntımız var. İnsanların yağmurda yürümek istediği tek yer. Büyük sanatçıların, yazarların ve şairlerin yeri... Böyle yaratıcılıkla dolu bir yer. Bu şehrin ne kadar pahalı olduğu, dairemin ne kadar küçük olduğu umurumda değil. Daha ucuz diye banliyölere gitmeyeceğim. Gerekirse sokakta takılırım."

"Eğer iş o noktaya gelirse, hizmetlerinizin bedelini ödemekten mutluluk duyarım."

Hafifçe gülümsedi, güzel yanaklarına bir kızarıklık yayıldı, gözleri Seine Nehri'nde idi. "Sevdiğin işi yap ve hayatında bir gün bile çalışma, değil mi?" Gözleri benimkileri buldu ve temas ettiğimiz anda gülümsemesi solmaya başladı.

"Şaka yaptığımı sanıyorsun." özel yapmaktan, tek derdinin beni, sadece beni becermek olacağı güzel bir daireye yerleştirmekten mutluluk duyardım. Kocasını, sikini başkasına sokarak hayatının en büyük hatasını yapmıştı, çünkü artık her gece sikimi ona sokacaktım.

Teması kesti ve kahvesini içti. Konuşmanın o kısmı hiç olmamış gibi davranmak için elinden geleni yaparken sessizlik akıp gitti. "Hayatımın ne yöne gittiğinden emin değilim. Eğitimim yok ve sadece biraz iş deneyimim var. Çoğu insan bir konuda tutkuludur. Ama dürüst olmak gerekirse ben hiçbir konuda tutkulu değilim."

"Senden gördüğüm tek şey tutku."

Gözleri tekrar bana döndü.

"Bu şehir hakkında tutkulusun. Yemek konusunda tutkulusun. Ve yatakta çok tutkulusun."

Gerçekle yüzleşmek istemiyormuş gibi gözlerini kahvesine indirdi, yatakta sırtımı kanayana kadar pençeleyen bir cadaloz olduğunu. Öyle görünüyordu ki

ona ağır bir utanç duygusu getirdi.

"Bu seni neden rahatsız ediyor?"

"Ne?"

"Beni becerme şeklin."

"Bu beni rahatsız etmiyor," dedi sessizce. "Sadece... bu konuda kendimi suçlu hissediyorum."

"Neden bu konuda kendini suçlu hissediyorsun ki?" Kocası ona ihanet ettiği anda evliliklerini sona erdirmişti. Ona hiçbir şey borçlu değildi, en ufak bir şey bile.

"Aptalca olduğunu

biliyorum-" "Aptalca."

Tekrar bana baktı. "Sadece bir aydır ayrıyız. Makbuzları saklayan ya da kin tutan biri değilim, bu yüzden başka biriyle yatağa atlamak bana göre değil." Onu her gördüğümde ağır makyaj yapıyordu ama makyajsız da çok güzel görünüyordu, özellikle de akşamüstü ışığında. Onu makyajsız görmemi umursamaması çok seksiydi. "Ama seni o bara girerken gördüğüm an... Seni istedim."

Tüm vücudumda bir gerginlik hissettim, daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir arzu seli. Ona zaten sahiptim ve şimdiye kadar ondan sıkılmış olmalıydım, ama arzu daha da kötüleşti. Çok daha kötü.

Bakışları benimkilerde kaldı, böyle bir ifadenin altından kalkabilecek kadar kendine güveniyordu. Hiçbir zaman kibir sınırını aşmadı, o çizgiye yaklaşmadı bile. "Bir yolunu bulacağıma eminim. Her zaman çözerim."

Ckapt'ca 4

Fleur

Bastien'in şoförü beni eve götürdü.

Binaya yanaşıp beni indirdi ve ben de merdivenlerden daireme doğru uzun bir yürüyüş yaptım. Eğer Adrien hâlâ beni izliyorsa, ki muhtemelen izliyordu, bütün gece evde olmadığını biliyordu.

Bu da şu anda dairemde olduğu ve beni buldozerle ezmek için beklediği anlamına geliyordu.

Anahtarı kilide soktum ve içeri girdim. Küçük bir daire olduğu için normalde eşyalarımı koyduğum yemek masasına doğru onu kanepede gördüm, çok kızgın görünüyordu. "Bunun gerçekten sona ermesi gerekiyor-"

"Biz hâlâ evliyiz." Ayağa kalktı, seçiminin şiddeti bardağın sallanmasına neden oldu. Onunla tanıştığım günden beri en deli haliydi, yüzü domates gibi kızarmıştı. "Etrafta dolandığımı mı sanıyorsun?" Sol elini kaldırdı ve hiç çıkarmadığını iddia ettiği evlilik yüzüğünü gösterdi.

"Biz evliyken sen etrafta dolanıyordun, yani-"

"Bu kadar yeter." Elini yumruk yapıp göğsüne bastırdı ve içini saran öfkeyi kontrol etmek için elinden geleni yaptı. "Biz evliyiz, Fleur. Karı ve kocayız. Ölüm bizi ayırana kadar."

"Evliliğimiz sen başkasıyla yattığın anda sona erdi, Adrien. Mahkemelerin bizi yasal olarak evli kabul etmesi kalplerimizin evli olduğu anlamına gelmez. Yargıcın boşanma kararını vermesini engellemeye devam edebilirsin ama bu hiçbir şey ifade etmez. Biz bittik."

"Bunu düşüneneğini söylemiştin-"

"Boşluğa ihtiyacım olduğunu . Sözlerimi çarpıtma."

Bana bir adım daha yaklaştı. "Bu pislik ortaya çıkana kadar düşüneneğini söylemiştin. Kim o?"

Benim cevap vereceğim gibi.

"Bana onun lanet adını söyle."

"Hayır." Benim için aslanlar gibi dövüşen iki adama ihtiyacım yoktu.

"Bir aydır evden dışarı çıkmadın ve şimdiden hayatına devam ediyorsun, ama sadakatsiz olan ben miyim?"

"Adrien-"

"Biz evliyiz."

"Bunu söylemeye devam edebilirsin ama bu onu doğru yapmaz," diye tersledim. "Bu lanet olası bir kâğıt parçası. Hiçbir şey ifade etmiyor."

"Bu adamı öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdı. "Çünkü ."

"Cecilia bana onu becerdiğini söylediğinde, çılgına dönüp onu öldürmekle tehdit ettiğimi ve tüm bu maço saçmalıkları yaptığımı mı sanıyorsun? Hayır. Bana haber verdiğin için teşekkür ettim ve normal bir insan gibi çekip gittim. Onunla tanışmadan önce seni terk ettiğim halde boşanmamızdan bu adam sorumluymuş gibi davranıyorsun. Sorun başkasıyla yatmakken sorun oymuş gibi davranıyorsun."

Bir an durakladı ve ellerini yüzünde gezdirdi, sanki sandalyeyi odanın öbür ucuna fırlatmamak için tek yapabildiği buydu. "Son dört haftadır perişan haldeydim. Lanet olasıca sefil. Ve sen bana o kadar da üzgün görünmüyorsun."

"Yarısını bile bilmiyorsun." Evimde tek başıma ağladığım geceler, pencere camına vuran ve yanaklarımdaki damlalarla eşleşen yağmur damlaları, hiçbir şey yemediğim günler. Nefes alamadığım günler. "Beni ne kadar incittiğin hakkında hiçbir fikrin yok çünkü bunu göstermeyeceğim. Sana bu zevki tattırmayacağım."

"Tatmin mi?" diye sordu kuşkuyla. "Yaptığım şey için kendimden nefret ediyorum. Geri almak için her şeyi yaparım. Bu evliliğin yürümesini sağlayan her şey hâlâ burada. Sen ve ben ikimiz de buradayız. Sadece eve gel ve bu işi benimle birlikte yürüt."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve uzaklaştım, hâlâ Bastien'in kokusu üzerimdeydi, ellerini yanağımda ve boynumda hissediyordum. "Üzgün olduğuna inanıyorum, Adrien. Bunu geri alacağına inanıyorum. Ama bu benim için yeterli değil, böyle hissettiğimde değil."

"İnsanlar hata yapar, Fleur. Ben mükemmel değilim, sen de değilsin."

"Biliyorum," dedim basitçe. "Ama bu kocamın yapmasını istemediğim bir hata." Sonsuza dek mutlu olmak istiyordum. Onun hayatındaki tek kadın olmak, kalbinde her zaman nerede durduğumu bilmek istiyordum. Bana sadık olduğunu bildiğim için gece geç saatlerde dışarıda olmasını umursamamak istiyordum.

Adrien yavaş adımlarla yürümeye başladı, koyu renkli evlilik yüzüğü hâlâ elindeydi, yakışıklı yüzü yenilginin acısını taşıyordu. Pencerenin önünde durdu ve parmaklarını çene çizgisinde gezdirdi. Başka bir şey söylemesini bekliyordum ama söylemedi. Pek çok kez baktığım pencereden dışarı baktı ve sonra çıkıp gitti.

Günler geçti ve damarlarımdaki uyuşukluk yayılmaya devam etti. Adrien'i tekrar tekrar reddetmek bana zarar vermişti. İhaneti yüzünden taşınmış olmama rağmen haftalardır şoktaydım. Pencere kenarında oturup hüngür hüngür ağlamıştım. Bazen Cecilia'nın bir art niyeti olduğu için yalan söyleyip söylemediğini merak ediyordum ama Adrien sadakatsizliğini doğrulamıştı, yani doğrudu. Beni incitmesini beklediğim son kişi beni en çok incitmişti.

Ve sonra kederin bir sonraki aşaması olan *öfkeye* geçtim.

Kızgın olmak, aldatmasının acısını gerçekten hissetmekten daha kolaydı. Ondandır nefret etmek, onu becermenin ve bundan kurtulduğunu düşünmenin ona ne kadar iyi geldiğini düşünmekten daha kolaydı. Kızgın olmak, evliliğimin boka sarmadan önce sadece üç yıl sürdüğünü kabul etmekten daha kolaydı. Daha kolaydı

Onu gerçekten sevdiğimi itiraf etmektense çok kızgın olmayı tercih ederdim... ve bu yüzden canım çok yanıyordu.

Telefonum bir mesajla titrediğinde kanepede oturmuş yağmurun camlara vuruşunu izliyordum. Adrien gittiğinden beri benimle iletişime geçmemiştir, bu yüzden onun olduğundan şüphelendim ve sessizliği bir an daha sürdüremedim.

Ama ekranı kontrol ettim ve Bastien'di.

İşe gitmedin.

Ona karşı hissettiğim tutku, üzüntüm tarafından köreltildi. ***Bir süredir yoktum.*** Bu bir yalandı. Hasta olduğumu söylemişim çünkü yüzüme yapıştırılmış sahte bir gülümsemeyle insanlara hizmet etmek istemiyordum. Hırsızlığın sağlığım üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı ama bu boşanma beni iliklerime kadar soymuştu.

İyi misin, tatlım?

Nereden biliyordu ki? Bir mesajdan mutsuzluğumu nasıl okuyabilirdi?

Bunu neden soruyorsun?

Çünkü kendinde olmadığını söyleyebilirim.

Mesajına tekrar tekrar baktım, beni nasıl bu kadar iyi okuyabildiğini anlayamıyordum. Hâlâ bir yabancıyken beni nasıl bu kadar iyi tanıyor gibi görünüyordu. Sadece yatağımı sıcak tutan ve yalnızlığımı kovalayan bir adamken. Nasıl yapacağımı için mesaja cevap vermedim. Arkadaşlarımın çoğu Adrien ile arkadaştı ve yaptıkları için onun bir pislik olduğunu düşünseler de, hepsi ona bir şans daha vermem gerektiği konusunda hemfikir di çünkü beni seviyordu. Bu yüzden prensiplerimin tepesinde tek başıma durdum.

Hadi bir şeyler içelim.

Havamda değilim... ama teşekkür ederim. Telefonumu bir kenara bıraktım ve tekrar yağmura baktım, cama çarpıp aşağı süzülüşünü izledim. Kalbimde bir ağırlık vardı, onu nehrin dibine batıracak ve sonsuza kadar orada kalmasını sağlayacak bir çapa. Evden taşındığım günden beri hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Adrien gitmeme izin vermişti ama o zaman bunun geçici bir durum olduğundan şüphelenmiş olmalıydı.

Otuz dakika sonra kapı sessizce alındı.

Gözlerim koridora çevrildi, ben en üst kattayken ve Adrien canı ne zaman isterse içeri girerken kapıma kimin geleceğinden emin değildim. Bir avukat olabilirdi, bu yüzden kanepede oturup gitmelerini bekledim.

Sonra kapı açıldı ve Bastien dairemde belirdi.

Şoktaydım, öylece bakakaldım, bu muhteşem adamın anahtarı varmış gibi daireme girdiğine inanamıyordum. Yanında bir kâğıt torba vardı ve hiçbir açıklama yapmadan onu yemek masasının üzerine koydu. Üzerinde eşofman, spor ayakkabı ve uzun kollu bir tişört vardı, delicesine zengin birinden ziyade sıradan bir adam gibi görünüyordu.

Paris'te çok sayıda zengin insan vardı. Dünyanın en pahalı şehirlerinden biriydi, bu yüzden her türlü yolla milyonlarını kazanan insanlarla doluydu. Bastien gençti, bu yüzden Seine Nehri kıyısındaki yüz milyon avroluk evi beni şaşırtmalıydı, ama nedense şaşırmadım.

Kanepede yanıma oturdu, kolunu arkaya yasladı ve aramızda bir karış boşluk bıraktı. Sonra bana baktı, günlerce o kanepede oturduktan sonra bok gibi görünmemi umursamıyor gibi görünüyordu, artık onun bir parçası değilmişim gibi dünyanın yanımdan geçip gitmesini izliyordu.

Gözlerini dikip bakmaya devam etti.

Ona baktım ve her geçen saniye kendimi daha iyi hissettim. Sanki gözlerinden gelen ışık beni bir şekilde iyileştiriyordu. Neden orada olduğunu sormadım, daireye nasıl girdiğini sormadım, başka birine soracağım normal soruları sormadım. Adrien evime zorla girdiğinde, bu beni çok kızdırmıştı. Ama Bastien'i umursamadım.

beri gözünü kırpmadı, bana öyle bakıyordu ki, öpmeyeceğini bildiğim halde beni öpecekmiş gibi geliyordu.

Boğazımı temizledim. "Çantada ne var?" "Şu sevdiğin krepler."

Bu beklenmedik jest karşısında gözlerim yumuşadı, onun gibi bir adamın yapamayacağı bir jestti bu. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum." Parmakları kanepenin arkasına yaslandı, isteseler saçlarıma dokunabilecek kadar yakınlardı ama öylece durdular. "Bu konuda konuşabiliriz ya da konuşmayabiliriz. Her şekilde buradayım."

"Anlamıyorum..." O bardaki ilk konuşmamızı hatırladım, o şaşırtıcı mavi gözlere sanki yeni olmuş gibi baktığımı hatırladım. Sesinin piyanonun sessiz gürültüsünden nasıl çıktığını, kendinden emin aurasını. "İyi bir adam değilsin ama bana karşı çok iyi davranıyorsun."

Buna şey söylemedi, sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi bana bakmaya devam etti.

Daha derine inmedim. "Önce o beni incitti ama ben hâlâ onu incitmekten nefret ediyorum." Sessizce beni izledi.

"Aldatan ben değilim ama nedense kendimi kötü adam gibi hissediyorum." Tavsiye vermedi ya da yargılamadı. Sadece orada oturdu ve dinledi. "Kim olduğunu sorup durdu."

"Söyle ona."

"Hayatında dramaya ihtiyacın yok."

"Ona *Manhood*'dan bir bölüm okuyacağım," dedi. "Belli ki okumamış."

"Seni öldürmeye çalışmasından gerçekten korkuyorum."

Sessiz bir kıkırdama çıkardı. "Bunu izlemek eğlenceli olurdu."

Dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı dizlerimin etrafında doladım. "Hayatımızdaki herkes ona bir şans daha vermemi söylüyor. Arkadaşlarım bunun bir hata olduğunu ve onun beni sevdiğini söylüyor. Sürekli evime geliyor ve benim için mücadele ediyor."

Mavi gözleri bana bakarken ciddileşti, dalgalar taşa çarptığında hareketsiz duran bir uçurum gibi sabitti. "Kendini düşünmen gerekirken başkalarını düşünüyorsun. Ne istiyorsun, tatlım?"

Gözlerimi kaçırdım, haklı olduğunu, diğer herkesle daha çok ilgilendiğimi fark ettim. "Güvenin cam kırıkları gibi olduğunu söylemiştin ya, gerçekten aklıma takıldı. Ne kadar süpürürsem süpüreyim, yine de kaçırdığım parçalara basıyorum."

Gözleri yanağımı yakıyordu, sabit ve gerçek. "Ne düşünüyorsun?" Ona geri döndüm.

Sırıttı. "Benim fikrime güvenemezsin, bu kadar önyargılıyken olmaz."

"Neden önyargılı?" diye sordum.

Başını hafifçe eğdi, kaşları bir tür kafa karışıklığıyla çatıldı. Bana bakmaya devam ederken kapalı parmak eklemlerini şakağına dayadı, bana uzun ve sert bir bakış attı. "Çünkü seni istiyorum."

Bakışlarındaki samimiyeti bastırmak için gözlerim hemen yere düştü. Bana tek kadınlı bir erkek olmadığını, yuva kurmamak için aletini yere soktuğunu söylemişti. Şimdi bile bunun hâlâ doğru olduğunu varsayıyordum. Ama şüphelerim vardı.

"Bana bak."

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı.

"Bu konudaki fikrimi zaten söyledim. Bir erkeğin bu dünyada sahip olduğu tek şey sözüdür. Eğer buna sahip değilse, o zaman hiçbir boka sahip değildir. Kocanız gözünüzün içine bakıp bir daha asla olmayacağını söyleyebilir, ancak sözü değersiz olduğu için sağır kulaklara düşer. Ancak onu seviyorsanız ve bir kez daha denemek istiyorsanız, o zaman ona bu güveni geri kazanma fırsatı vermelisiniz. Ve bunda utanılacak bir şey yok - eğer istediğiniz buysa."

Onu çok az tanımama rağmen onunla bir arkadaş gibi konuştum. Sanki birbirimizi ezelden beri tanıyormuşuz gibi ona içimi döktüm. Daha önce hiç bir bağ kurmamıştım. Adrien ve ben ilişkimize başladığımızda

o kadar da doğal değildi. "Ya bu siz olsaydınız? Ya karınız biriyle yattıysa ve bunun bir hata olduğunu söylediye?"

Sanki görünmez bir sigaradan bir nefes çekmiş gibi, nefesini vermeden önce yavaşça içine çekti. "Bu hayal etmesi zor bir senaryo."

"Asla evlenmeyeceğin için mi?"

"Çünkü kadınının bunu yaptığını düşünemiyorum. Ben ona her şeyimi vermişken, onun başka bir yerde sevgi ve şefkat arayacağını düşünemiyorum."

"Ona her şeyi verdim. Yatak odası ölmemişti. Tüm bunlar olduğunda çok mutluyduk, bu da durumu daha da acı verici kılıyor."

"Öyle olmadığını ima etmek istememiştim," dedi nazikçe. "İnan bana, bir erkeğin senin yerine başka bir kadını tercih etmesini hayal etmek benim için çok zor. Hiçbir şarap seni o derece etkileyemez."

Bu beni hem daha iyi hissettirdi hem de daha kötü hissettirdi. "Soruya cevap . Böyle bir şey olsaydı ne yapardın?"

Bunu düşünürken bir nefes daha aldı, düşünürken gözleri başka yerlere kaydı. "Hiç bir kadını sevmedim, bu yüzden duruma kesin bir yanıt veremem, ama sevseydim... gitmesine izin vermenin zor olacağını hayal ediyorum."

"Sence evliliğime bir şans daha vermeli miyim?"

"Söylediğim şey bu değil," dedi. "Durumlar kıyaslanamaz - ve varsayımsal. Bir aydınlanma aradığınızı görüyorum, hangi yolu izlemeniz gerektiğini anlamanıza yardımcı olacak bir şey, o yüzden size şunu söylememe izin verin..."

Söyleyeceği şeyin çok derin olacağını bildiğim için sustum.

"Bu saçmalıklar için fazla güzelsin. Çünkü eğer benim olsaydın-" Hemen çenesini kapattı ama gözlerini benimkilere dikti, sanki söylediklerini geri almak ister gibiydi ama artık çok geçti. "En başta bu kararı vermek zorunda kalmazdın."

Ckapt'ca 5

Bastien

Uykuya dalana kadar bir süre kollarımda yattı, başı omzuma yaslıydı, yağmur camlara vurmaya devam ediyordu. Geceye baktım ve sadece sesin tadını çıkardım, beni neredeyse hiç ziyaret etmeyen huzurun tadını çıkardım.

Onu kucağıma aldım ve çarşafı örtmeden önce yatağına yatırdım. Uyanmadı, tıpkı gece yatağına yatırılmış bir çocuk gibi. Işıkları kapattım ve dışarı çıktım, alt kata indim ve çift kapıdan dışarı çıktım.

Yağmurluklu bir adam yolun karşısındaki kafenin duvarına yaslanmıştı. Bir diğeri ise yürüyüş yolunun diğer tarafındaki Nelson's adlı restoranın açık verandasında oturuyordu. Palto giymedim ve yağmuru kucakladım, ensemde bıraktığı hissi, kokusunu, asfaltı parlatmasını sevdim, bu sadece gerçek bir Parislinin anlayabileceği bir şeydi.

Nelson's'taki adama doğru yürüdüm ve benden şüphelenmemek için o kadar çaba sarf etti ki ben de hemen ondan başladım. Tam masasına geldiğimde bile beni tanımayı reddetti, sade kahvesine dokunmadan öylece duruyordu.

"Bastien Dupont."

Bana bakmaktan başka çaresi yoktu. "Bu benim adım."

Salonda oturuyorduk, puro dumanı havada asılı duruyor ve zarif odayı bir duman bulutuyla kaplıyordu. Bir dirseğimi kolçağa dayayarak puromu üfledim ve ağzımdan duman olarak çıkmadan önce siyah meyan kökünün tadının dilimde süzülmesine izin verdim.

Luca sandalyeye uzanmış, duman topunu tavana doğru yöneltirken başını arkaya yatırmıştı. "Asla geçemeyecekler. Bu noktada hasar tamamlandı."

"Hiçbir şey değildir, özellikle de siyasette."

"Senato'nun bunu bozacağını mı düşünüyorsun?"

Puroyu ağzımın bir köşesinde tuttum. "Gerçekten bilmiyorum ve gerçekten umurumda değil."

"bizim için geçerli değil, değil mi?"

"Hayır." Puroyu parmak uçlarımda arasında dinlendirdim ve bir yudum aldım.

"Bir sorun mu var Bastien?" Luca külün tepsiye düşmesi için parmaklarıyla purosuna vurarak sordu. "Sinirli görünüyorsun."

"Ben her zaman ." "Her

zamankinden daha fazla

o zaman."

Dairesinden ayrıldığımdan beri Fleur'la konuşmamıştım. Neye karar verdiğinden, evliliğini bir kez daha denemek isteyip istemediğinden ya da benimle uğraşmaya devam edip etmeyeceğinden emin değildim. Bunun dışında kalmak ve tarafsız olmak için elimden geleni yaptım ama çenemi kapalı tutmak zordu. "Bu kadınla yatıyorum ama o evli."

Luca purosundan bir nefes daha çekmek üzereydi ama sözlerim ona bunu unutturdu. "Söylemeni beklediğim şey bu değildi." Ayağa kalktı ve purosunu masanın üzerindeki ortak kül tablasına koydu. "Evli olmasının ne önemi var?"

"Çünkü onu geri alabilir."

"Yani evli değiller mi?"

"Ayrılmışlar. Adam onu aldattı, kadın da onu terk etti ve o zamandan beri onu geri kazanmaya çalışıyor."

"Yani seni intikam seksi için mi kullandı?"

"Hiç sanmıyorum." Her ne yaşadıysak, gerçektir.

Luca uzun bir süre bana baktı, hikâyenin anlam kazanması için daha fazla şey söylememi bekledi. "Takip etmiyorum dostum. Eğlendin. Şimdi onun için kocasına dönme zamanı. Herkes kazanır."

"Ama ona geri dönmesini istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü o bu saçmalıktan daha iyisini hak ediyor." Yan masadan bardağı aldım ve bir yudum içtim. "Ve o da bunu biliyor."

"O zaman belki de onu geri almaz."

"Belki." Ama ondan haber alamamıştım. Ona baskı yapmak ya da herhangi bir şekilde ikna etmek istemedim. Daireyi gözetleyen adamlardan birine bilgilerimi vermiştim ama o korkak kocası benimle iletişime geçmemişti. Kim olduğumu anladığında, muhtemelen aynı ligde olmadığımızı fark etti.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

O ilk gece seviştikten sonra onu bir daha görmeyi beklemiyordum. Tek yapmam gereken çekip gitmekti ve bu her şeyin sonu olacaktı. Ama bir şey beni onun telefonuna numaramı yazmaya zorladı, daha önce hiç yapmadığım bir şey. "Evet, var."

Luca bu konuşmanın ciddi olduğunu anladığında saçmalamayı bıraktı ve doğruldu. Şimdi hiçbir şey söylemiyor, benim durumu açıklamamı bekliyordu.

"Bilmiyorum dostum. Bunu açıklayamam." Bunu açıklayabilirdim, bir araya gelişimizi ve odayı ateşe verişimizi, için yaratılmış Adem ve Havva'ya dönüşmemizi. Ama bunun için reddettiğim ayrıntılar gerekirdi.

paylaşmak için. "Ama evet, ondan hoşlanıyorum. Ve onu geri da almasa da... zamanlama çok kötü."

Sessiz kaldı, gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. "Evet, öyle. Senin kim olduğunu biliyor mu?"

"Hayır."

"O zaman seni hiç tanımıyor."

"Sanırım öyle diyebilirsin." Bir keresinde bana nasıl geçindiğimi sormuştu ama toplum içinde olduğumuz için cevap vermemiştim. Zengin olduğum gerçeği dışında hakkımda kişisel olarak hiçbir şey bilmiyordu, bunu da hiç sormamıştı.

Sormamasına bayıldım.

Gerard salona adımını attı. "Efendim, Adrien Laurent sizi görmeye geldi."

"Şeytandan bahsetmişken..." Luca'ya döndüm. "Bu o."

"Kocası mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Evet."

"Seni destekleyeceğim."

"Desteğe ihtiyacım yok, Luca." Puroyu söndürdüm ve ayağa kalktım.

"Buraya gelirken çok cesurdu," dedi Luca. "Emin misin-" "Ben

iyiyim." Elimle kapıyı işaret ettim. "Seninle sonra konuşuruz."

"Pekâlâ." Gerard'ın ona odadan çıkarken eşlik etmesine izin verdi. Yolda Adrien'in yanından geçmiş olabilir.

Orada durdum ve Adrien'in bana katılmasını bekledim, kim olduğumu anlamadığı sürece benimle yüzleşecek cesareti göstermesine şaşırdım. Anlamadıysa bile anlamak üzereydi. Eşofmanım ve tişörtümle duruyordum, gündelik kıyafetlerle iş yapmaktan korkmuyordum. Zaten gerçek üniformam bıçağımdı.

Ayak sesleri duyuldu ve sonra köşeyi döndü, üzerinde bir pantolon ve lanet bir amcık gibi bir blazer vardı. Kısa kahverengi saçları ve aynı renk gözleri vardı, uzun boylu ve zayıftı, benim gibi kaslı değildi. Göğüs göğüse çarpışsaydık, ölmüş olurdu.

Beni rakibi olarak görüp ölçüp biçerken durgunlaştı. Eğer boks eldivenleriyle ringe çıksaydık yenilmezdi ve bir sevgili olarak da yenilmezdi. Güzel bir yüzüm olabilirdi ama paketlenmiş ve dövmeliydim.

Adrien, karısıyla yatan adamın ben olduğum gerçeğini kabullenmeye çalışırken, aralarındaki çekişme bir dakika kadar sürdü.

Yakında eski karım olacağını umuyordum.

Sonunda bana yaklaşmadan önce sinirlerine hakim olması gerekiyormuş gibi bir nefes aldı. Hemen tehditler savurup saçmalamaya başlamadı, demek ki tahmin ettiğimden daha akıllıydı. "Paris'teki onca erkek arasından seni seçmek zorundaydı."

"Bence harika bir zevki var."

Gözlerinde bir öfke patlaması parlamış ama harekete geçmedi. "Senin kim olduğun hakkında hiçbir fikri yok."

"Kilise ve devletin ayrılması."

Yaklaştı, aramızda masa vardı. "Bence tüm gerçekleri bilseydi çok daha farklı hissedirdi."

"Bilmiyorum. Bana oldukça sert göründü." O el izlerini çok güzel idare etti. Başparmağımı kışına sokmama aldırmadı. Bir pislik ona palayla saldırdığında çılgılık atmadı. Kızın omurgası vardı ve bu hoşuma gitti.

"Söyle ona, yoksa ben ."

Sırıttım. "Hanımın sana böyle mi söyledi?"

Gözleri bir kez daha kısıldı. "Eminim senin gibi birinin evlilik umurunda bile değildir-"

"Aslında tam tersi. Her şeyin içine eden sizin gibi pislikler."

Söylediklerimi es geçti. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Bunu kabul ediyorum. Ama bu onu sevmediğim anlamına gelmiyor. Eğer defolup gidersen bunu çözebileceğimizi biliyorum."

Yüzümdeki sırıtışı silemiyordum, onu bu kadar kızdırmışken olmazdı.

"Barışmayı düşünceğini söyledi ve sonra sen ortaya ." "Bunu yapma eğilimindeyim."

"Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsun?" diye tersledi.

"Evlilik yemininizin üzerine işediğinizde önce bunun bir şaka olduğunu düşündünüz. Yoksa evlilik yeminlerinin üzerine mi *geldin* demeliydim?"

"Siktir git, Kasap."

Bu, karısıyla yaptığım tüm sevişmeler hakkında övündüğüm kısımdı, ama ona tek kelime edemeyecek kadar saygı duyuyordum. Fetihlerimi onun yüzüne vuramazdım, bunu başarmak için onun adını çamura bulamamam gerekirdi.

"O senin için bir bok ifade etmiyor ve ben onu seviyorum. O yüzden ilişkimden uzak dur, tamam mı? Paris'in Adaleti olduğunu iddia ediyorsun ama adam evliliğini yeniden kurmaya çalışırken sen başka bir adamın karısıyla yatıyorsun. İkiyüzlüsün amına koyayım."

"Adil olmak gerekirse, onun evrak işlerini durdurmasaydınız boşanmış olacaktınız."

Gözlerinde yakıcı bir öfkeyle çenesini sıktı. "İnecek misin, inmeyecek misin?"

Kadını çok az tanıyordum. İyi seks yapmıştım, bazıları için para ödemiştım, bazıları da bedavaydı ama onunla farklıydı. Bunu açıklayamazdım. Ama durumu karmaşıktı ve zamanlama doğru değildi. "Ben çekileceğim. Ama bana gelirse, adil bir oyun olur."

Restoran halka kapalıydı ama sanki buranın sahibiymişim gibi içeri girdim - çünkü öyleydim. Tüm masalar tıka basa doluydu ama tabakları boştu ve gece için çoktan silinmişlerdi.

Manuel barda duruyordu ve arka tarafa gitmeden önce beni başıyla selamladı. Mutfak personeli, yaşadıkları yoğunluktan sonra hâlâ çalışıyordu. Bana söylendiğine göre rezervasyonlar bir ay öncesinden başlıyormuş.

Sanırım mekan iyiydi.

Ortada tek bir masa vardı, kolayca erişilebilen ve diğerlerine yaslanmayan tek masa. Barda kendime bir içki hazırladım ve oturdum. Dışarıdaki cadde tek yönlü bir yoldu ve bazen insanlar pencerenin önünden geçiyordu. Soğuk bir akşamdı ama yürüdükçe ısıniyordum, bu yüzden kar yağmadığı sürece neredeyse hiç ceket giymiyordum.

Orada oturdum ve şarabımı içtim, şefin çalışanlara bağırmasını dinledim çünkü o herkese bağııyordu. İyi bir aşçıydı, bu yüzden mutfağını istediğı gibi yönetmesine izin verdim. *L'Ami Jean* eski bir işletmeydi, şehirdeki en eski restoranlardan biriydi, hatta İkinci Dünya Savaşı'ndan bile önceydi. Onu satın aldım çünkü sonsuza kadar aynı şekilde kalmasını istedim. Tarih ve miras benim için önemliydi ve bu sadece damarlarımda asilzade kanı dolaştığı için değildi.

Dakikalar sonra misafirim yanıma geldi, üzerinde lanet bir korkak gibi bezelye kabanı vardı. Karşıma oturmadan önce bana zar zor baktı, siyah saçları ve gözleri vardı, sol kaşının üzerinde yıllar önce bir kancanın etine saplandığı çirkin bir yara izi vardı. Manuel'e baktı ve sanki kendi çalışanıymış gibi ona emirler yağdırdı. "Bana bir içki hazırla, evlat."

Manuel bana baktı.

Başımı salladım.

Manuel masaya koymadan önce ona bir kadeh şarap doldurdu.

Sonunda bana bakmadan önce bir yudum aldı. "Kasap."

"Darius." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Umarım iyi haberlerin vardır."

". Nakliye anlaşmazlıklarımızı çözdük ve ödemeyi hazırladık." "Güzel."

Telefonunu çıkardı, bir şeyler yazdı ve sonra ekranı bana uzattı. Gönder tuşuna basmadan önce paraları kontrol ettim ve geri kaydardım.

Tekrar yaptı, toplamı hesapladı ve masanın üzerinden bana doğru kaydardı.

Gönder tuşuna basmadan önce gönderenin bilgilerinin şifrelenmiş olduğundan emin olmak için göz attım ve geri verdim.

Darius telefonu cebine attı. "Sabrınız için minnettarım." "İşini yaptığın için minnettarım. Benim ve bıçağım için daha az iş."

Sırtarak ceketinin içine uzandı ve bir puro alıp .

O gün için yeterince içmiştim, bu yüzden ona

katılmadım. "Sana bir şey sorayım, Kasap."

"Boru hattında bir şeyler olacağından şüpheleniyordum." Bu işlemlerin çoğu yüz yüze gerçekleşmedi. Dijital çağda ve benim özel iş alanımda, fiziksel mallar gereksizdi.

"Beşinci Cumhuriyet ile bağlarınızı koparırsanız çok daha fazlasını kazanabilirsiniz. Çok daha fazlasını."

"Farkındayım."

"O zaman neden?" diye sordu. "Benim için çalışabilirsin."

"Ben kimse için çalışmıyorum, Darius. Beşinci Cumhuriyet için de çalışmıyorum."

"O zaman benimle çalışabilirsin," dedi. "Neler yapabileceğimizi hayal edin. Kuralları esnetirsek elde edeceğimiz marjları hayal et-"

"Bazıları kuralların çiğnenmek için olduğunu söyler ama benimkiler öyle değil. Ben yaşadığım ve nefes aldığım sürece onlar da kalacak. Bu şehirde gelişen suç örgütlerinin düzenle birlikte gelişmeye devam etmemesi için hiçbir neden yok. Yaptığım şey

suçlulardan Cumhuriyete ve halka kadar herkese fayda sağlayan bir ekonomi yarattı."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, gözlerinde oluşan kızgınlığa rağmen sözlerime gülümsemeye çalıştı.

"Belki farklı koşullar altında daha fazla kazanabilirsiniz. Ama yasal olarak çalışmak daha iyi değil mi?"

Tek cevabı omuz silkmek oldu. "Aynı olmadığımızı kabul etmek zorundayız, Kasap."

Orada oturmaya devam ettim, kollarımı göğsümde kavuşturmuştum, işçiler hala arkadaki tavaları temizliyorlardı.

Purosunu içmeye devam etti. "Bana

Godric'ten bahset."

Ağızındaki dumanı bırakmadan önce sırttı. "Onunla konuştuğumu sana düşündüren nedir?"

"Aynı politikaya sahipsiniz."

Gülümsemesi devam etti ve buna hafif bir baş sallaması eşlik etti. "Öndeyken bırak, Kasap. Muhbirlere ne olduğunu biliyorsun..."

En sevdikleri restoranda güzel bir yemek yedikten sonra arabalarına giderken, güpegündüz, öğleden sonra trafiğinin ortasında, sokakta saldırıya uğradılar. Her yönden bıçaklanmışlardı, sokağı çıkmadan önce otuz bıçak yarası almış olacaktı ve saldırganlar kalabalığın arasına karışacaktı. Benimkinden daha fazla kod vardı.

"Yani, onu tanıyor musun?"

"Madem poker oynamak istiyordun, kartları da getirseydin." Şaka

karşısında hafifçe sırttım. "Ben onu bulurum."

"Sana iyi şanslar."

"Ve bunu yaptığımda ödeyeceğim cehennem olacak."

"Eminim." Elini cebine attı ve masanın üzerine koymadan önce katlanmış bir zarf çıkardı. "İstedğin her şey burada."

Açtım ve içindekileri çıkardım, fotoğraflar, telefon kayıtları ve kısa mesajlarla dolu bir rapor. Zar zor bir göz attım ve kanıt yığını karşısında şaşkına döndüm. "Orospu çocuğu..."

"Bıçağını bilesen iyi olur."

Ckapt'ca W

Fleur

Bastien'in daireye gelmesinin üzerinden birkaç gün geçmişti. O gittiğinde krepleri yemiştim ve Seine Nehri kıyısındaki evinin terasında yediğim ilk günkü kadar güzellerdi. Ama o zamandan beri ondan haber alamamıştım, Adrien'den de haber alamamıştım. İkisinden de ilk kez haber alamıyordum.

Bardaki işime geri döndüm ve Bastien içki içmeye gelmedi. Adrien de beni taciz etmek için uğramadı. Hayatım sessiz ve dikkat çekmeyen bir hal aldı. Bu beni acıyı doğrudan ve ne yapmak istediğimi düşünmeye zorladı.

Evliliğimi kurtarmaya çalışacağım ya da hayatıma devam edeceğim.

Adrien bana mesaj attığında dairemdeydim. *Konuşabilir miyiz?*

Son bir haftada bana tanıdığı alan için minnettar olmalıydım, her ne kadar yaptıklarından sonra ondan hiçbir şey için minnettar olmamam gerekse de. *Tabii ki.*

Bir dakika içinde orada olacağım.

Bu da onun dairemin dışında, alt kattaki kafelerden birinde ya da şoförünün arabasının arkasında oturduğu anlamına geliyordu. Tam biraz boşluğum olduğunu düşündüğüm anda, bunca zamandır beni boğduğunu fark ettim.

Bir süre sonra içeri girdi, üzerinde kot pantolon ve kazak vardı çünkü şehri bir soğukluk kaplamıştı.

Yeşil kanepede dizlerimi göğsüme çekmiş, tayt ve uzun kollu bir kazak giymiştim. Makyaj yapmamıştım çünkü o anda dış görünüşümü önemseyecek enerjim yoktu.

Koltuğa oturdu, kollarını kalçalarına dayadı ve bana endişeyle baktı. "Senden tekrar tekrar özür dileyebilirim, kaç kere duyman gerekiyorsa. Bir anlık bir hataydı, sonsuza dek pişman olacağım bir şeydi. Ama birbirimizi hâlâ seviyoruz ve bence bu evlilik uğruna savaşılmaya değer."

Midem yumruk gibi sıkılmıştı, acı ve öfke bir kase aside karışıyordu.

"Sadece deneyebilir miyiz?"

Gözlerim onun arkasındaki pencereye kayd. "Fleur-

"

"Denemek ne demek?"

"Ne yapmak istersen. Geri taşınabilir ve kendi yatak odana sahip olabilirsiniz."

"Oraya geri dönmek istemiyorum."

"O zaman burada kalabilirsin ve haftada birkaç kez evlilik danışmanlığı yapabiliriz. Belki bir profesyonel yaralarımızı iyileştirmemize ve bana yeniden güvenmene yardımcı olur." Koltuğunun kenarına oturdu, sanki kendini öne atıp beni sertçe yakalamak ister gibiydi. Cevabımı beklerken gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

Adrien'i umursamasaydım bu kadar depresif olmazdım. Umursamasaydım yataktan kalkabilirdim. Ama yenilmiştim ve ayrı kaldığım süre beni daha da kötü hissettirmişti. Bu aşk hastası olduğum anlamına mı geliyordu? Ama aynı zamanda hiç tanımadığım bir adamla son derece tutkulu bir ilişkim vardı, o halde bu ne anlama geliyordu? Sayıkladığım anlamına mı geliyordu? Sadece bulabildiğim her yerde teselli aradığım anlamına mı geliyordu? Bu soruların hiçbirine cevabım yoktu. "Tamam..."

Bana bakmaya devam etti, yüz ifadesi sanki ne dediğimi anlamamış gibi biraz boştu. "Tamam mı? Az önce tamam mı dedin?"

Başımı salladım.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, gözlerinde Noel sabahından daha parlak bir ışıltı vardı. "Bu beni gerçekten çok mutlu etti. Çok teşekkür ederim-"

"Bu tekrar birlikte olacağımız anlamına gelmiyor. Sadece bir yerden başlamak istediğim anlamına geliyor."

Ckapt'ca 7

Bastien

Beni evimde beklenmedik bir şekilde ziyaret ettiği için ben de aynısını ona yapmaya karar verdim.

Şoförüm kapıya yanaştı ve ben de güvenlik görevlisiyle konuşmak için dışarı çıktım. Kısa bir konuşmadan sonra avluya geçmeme izin verdi. Güzel bir binaydı, lüksü abartısız ve zevkliydi. Pahalı bir mülktü ama benimki kadar pahalı değildi.

Fleur'un her şeyi geride bırakıp kendi başına yeniden başlaması beni daha da etkiledi.

Kahretsin, çok ateşliydi.

Ortada bir çeşme vardı, saksı bitkileri ve ortancalar etrafa yayılmıştı. Güneş tam tepedeyken ve rüzgâr üç duvar tarafından engellenirken öğle yemeği için bir yer gibi görünüyordu.

Personelinden biri bana yaklaştı. "Sizi içeri götüreyim efendim."

"Benimle burada buluşabilir. Sadece bir dakika sürer." Düşmanımın evine adımımı atmazdım. Ondan bu kadar nefret ederken olmazdı.

Adam başıyla onayladıktan sonra eve girdi.

Bekledim, geç saate rağmen avlu iyi aydınlatılmıştı. Neredeyse gece yarısı olmuştu, yani şehir nihayet uykuya dalmaya başlamıştı.

Dakikalar sonra Adrien yine eski püskü ceketini giymiş halde yanıma geldi. Sanki onu öldürmek için oradaymışım gibi bana bakarken gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Bunun anlamı ne?"

"Merak etme, seni öldürmeyeceğim - en azından bugün değil." Zarfı kaldırdım ve yüzüne doğru fırlattım. "Söyle ona, yoksa ben söylerim."

Zarfı yere düşmeden yakaladı ama gözlerini hep benden ayırmadı. "Ona ne olduğunu söyle-"

"Bugün seni öldürmemi ister misin?" Ona doğru yürüdüm ve ortadaki fıskiye doğru bir adım geri atmasını sağladım. "Söyle ona yoksa ben söylerim. Ve inan bana, bunun benden gelmesini istemezsin."

Ckapt'ca 8

Fleur

Ofisteki koltuğa oturdum, masanın arkasındaki panjurlar kapalıydı. Şifonyerlerden birinin üzerinde bir saat duruyordu, tık takları sessiz alanda yüksek sesle duyuluyordu. Evlilik danışmanı zaten , altmışlı yaşlarında bir kadın, böyle hassas bir durumla başa çıkabilecek kadar hayat tecrübesi olan biri. Bir süre havadan sudan konuştuk ve masasının küçük vazoya baktım, sanki kendi bahçesinden toplamış gibi taze güller duruyordu.

Adrien geç kalmıştı, her randevusuna dakik geldiği düşünülürse bu ironikti. Aslında beni buraya o getirdi ama daha gelmemişti bile.

Bir dakika sonra içeri girdi ve aceleyle yerine oturdu. "Geç kaldığım için çok özür dilerim." Bana döndü, terapistten çok benden özür diliyordu. Elini kucağımdaki elime uzattı. "Burada olmana çok sevindim-"

Elimi hemen geri çektim, sanki dokunuşu vebaymış gibi.

Hareketlerim karşısında sustu ve sonra elini geri çekti.

Aklımdan bir çift mavi göz geçti, çok güzel ama aynı zamanda çok sert olan, boş bakışlarımı delip geçebilen ve içimdeki derinliği görebilen gözler. Eli boğazımı kavradı, bana vurduğu yerde kıcımı işaretledi, yüzümü en nazik şekilde kavradı.

Gözlerimi Adrien'den kaçırdım ve yutkundum.

Linda evlilik danışmanımızın adıydı ve ilk etkileşimimize tanık olmuştu. "Güven kırıldı. Ayrıca derinlerde yatan bir kızgınlık var. Üzerinde çalışmamız gereken çok şey var." Bize bir an için

Önyargısız bakışlar, sanki bu tür şeyleri her zaman görüyormuş gibi, kocasının sadakatsizliğini unutmaya çalışan bir kadın.

"Burada oturacağımı hiç düşünmemiştim." Güllere baktım, pembe ve kenarlarında koyu gölgeler vardı, Paris'in dışındaki profesyonel bahçelerde yetiştirilenlerden ziyade yabani gibiydiler. Sanki birinin terasında bir saksıda yetişmişler, yağmurda hayatta kalmışlar ve bulutların arasındaki güneş lekeleri için yaşıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Linda bana baktı. "Daha fazlasını paylaşmak ister misin Fleur?"

Başımı salladım. "Mutluyduk. En azından ben öyle sanıyordum."

Adrien araya girdi. "Mutluyduk-"

"Bırakın konuşsun," dedi Linda. "Bunun onun için ne kadar zor olduğu açık."

Devam etmeden önce yutkundum. "Beni seven, gerçekten seven bir kocam olduğunu sanıyordum ve tüm kadınların erkeklerinin asla aldatmayacağını düşündüğünü biliyorum ama ben buna gerçekten inandım. İyi bir eş olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Benimle evlendiği günkü boyumdayım, onun en sevdiği şeyleri pişiriyorum, ona sevgi ve şefkat veriyorum ve kalbime layık olduğunu hissettiriyorum... Ama bunun bir önemi yoktu." Güllere odaklandım çünkü tutunabildiğim tek şey onlardı ama asıl istediğim güçle yanan bir çift mavi gözdü.

Görüntüler tekrar gözümün önüne geldi; yatak odasının köşelerindeki gölgeler, Eyfel Kulesi'nin ışıkları parıltıyor ve dans ediyordu, bir an beni severmiş gibi öpmesi ve bir sonraki an beni yatağa atması. Onunlayken kim olduğumu bilmiyordum ama ondan hoşlanmıştım.

Söyleyecek başka bir şeyim kalmadığı anlaşılnca Linda Adrien'a döndü. "Bu sana nasıl hissettiriyor, Adrien?"

Bir süre sessiz kaldı, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Fleur'un suçu kendinde aradığını bilmek beni incitiyor... oysa her şeyi berbat eden benim. O yanlış bir şey yapmadı. Ben sadece lanet bir aptaldım. Bundan daha iyi bir açıklama olamaz. Bu deneyim bana karımı ne kadar çok sevdiğimi gösterdi, çünkü onu geri almak için her şeyi yapardım."

Gözlerimi güllerden ayırmadım.

Bu saçmalık için fazla güzelsin.

Başparmağını ağzımın köşesinde hissettim, parmaklarının saçlarımı kavradığını hissettim, odada olmasa bile onu kokladım, sanki o an oradaymış gibi korumasının rahatlığını hissettim.

"Bu sana nasıl hissettiriyor Fleur?" Onu

tanımıyordum bile.

bilmiyordum.

Onu eversiz becerdim, için yalvardım, gidemesin diye ellerimi saçlarına gömdüm. Onu gördüğüm ve ejderhaların karnıma ateş püskürttüğü ilk andan itibaren, bende bir dövme kadar kalıcı bir iz bırakacağını biliyordum.

Onu tanıımıyordum.

Ve onunla birlikteyken kendimi tanıımıyordum.

"Fleur?"

Gözlerimi kaldırdım çünkü yere düşmüşlerdi. "Özür dilerim..."

"Sorun değil," dedi Linda. "Bu zor bir durum."

"Onu nasıl becerdin?" Çenemi kaldırdım ve ona baktım.

Sanki bunu sorduğuma inanamıyormuş gibi soruyu sustu. "Fleur..."

"Onu yatağa mı attın? Saçlarından tuttun mu? İçine boşaldınız mı?"

Adrien sorular karşısında şoke olmuş görünüyordu. "Ayrıntıların önemli olduğunu sanmıyorum."

"Sadece anlamaya çalışıyorum," dedim. "Çünkü hayatının en iyi seksi olsaydı, o zaman mantıklı olurdu."

"Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisisin

Fleur." "Gerçekten mi?" diye sordum. "Çünkü

sen benim değilsin."

Bu ifade karşısında Linda'nın kaşları bile kalktı.

Seyircimiz olduğu için Adrien normalde göstereceği öfkeyi sakladı. İçine atmak ve söyleyeceği her şeyi yutmak zorundaydı.

Linda'ya döndüm. "Bunları kendin mi seçtin?"

Masasının köşesindeki gülleri kastettiğimi anlaması bir anını aldı. "Onlara hayran olduğunuzu gördüm. Evet, terasımda küçük bir bahçem var. Bahçe işlerini sever misin Fleur?"

"Hayır."

Linda küçük vazoyu eline aldı ve bana getirmek için ayağa kalktı. "Bu sende kalsa nasıl olur-" Üstünden biraz su aktı ve vazonun kenarından aşağıya, elinin üzerine doğru süzüldü. Yüzeyi kayganlaştırdı ve vazo elinden kayıp yere düştü, cam parçaları etrafa saçıldı, su ve gül yapraklarıyla dolu havuza karıştı. "Ah canım, çok sakarım."

Adrien hemen onun yardımına koştu. "Dur sana yardım edeyim. Süpürge var mı?"

"Evet, dolabın içinde," dedi Linda.

Orada öylece oturdum ve kırık camlara baktım. Bir parça ayakkabımın yanına düşmüştü, bir diğeri de odanın karşı köşesine.

Linda büyük parçaları toplayıp masasının üzerine koyarken Adrien süpürgeyle süpürdü ve parçaların çoğunu tencereye doldurdu. Birlikte çalıştılar, kalkıp yardım etme zahmetine girmemem ikisinin de umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Adrien işini bitirdiğinde bardağı çöp attı. "Sanırım hepsini aldım."

Gözlerim önce köşedeki parçaya, sonra da ayakkabımın hemen yanındaki parçaya gitti.

"Tüm için özür dilerim," dedi Linda. "Bazen eskisi kadar hızlı olmadığımı unutuyorum." Masanın arkasındaki koltuğuna geri döndü.

Adrien gömleğinin önünü düzeltti ve yerine . Kargaşa azaldı ve ortalık bir kez daha sessizleşti.

Gözlerim köşedeki camda, bir süre fark edilmeyecek olan parçada kaldı - ta ki Linda üzerine basıp ayakkabısının altında çıtırdadığını duyana kadar.

"Şimdi, nerede kalmıştık?" Linda söyledi.

Gözlerim nihayet camdan ayrıldı ve ben daha kapıdan içeri girmeden işi bitmiş olan, bizi tanımaya bile fırsat bulamamış kadına baktım. "Boşanmak istiyorum."

Linda söylediklerim karşısında sustu ve sonra gözleri Adrien'a kayd.

Boğazını temizledi. "Fleur-"

"Boşanmak istiyorum," diye tekrarladım.

"Buradayız," dedi Adrien. "En azından seansı bitirebilir miyiz?"

"Hayır."

Bir iç çekti. "Lütfen. Deneyeceğini söylemiştin."

"Ve denedim," dedim sakince, kalbimin öldüğünü ve hiçbir ilaç ya da kürek darbesinin onu yeniden çalıştırmayacağını biliyordum.

Linda bana baktı. "Böyle ani bir değişikliğe neyin yol açtığını sorabilir miyim? Çünkü kapıdan girdiğinizde anlayışlı görünüyordunuz."

Köşedeki bardağa tekrar baktım. "Çünkü güvenim paramparça oldu ve bir araya getirmem gereken çok fazla parça var."

"Orada on dakikadan daha az bir süre kaldık-"

"Bitti."

Beni daireye kadar takip etti. "Deneyeceğini söylemiştin."

"Ve denedim." Arkamı döndüm. "Oraya gitmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Kimse boşanmayı bekleyerek evlenmez ama ben gerçekten

süreceğini düşünmüştüm. Gerçekten farklı olduğumuzu düşünmüştüm, tıpkı bir aptal gibi."

"Biz farklıyız."

"Hayır, değiliz. Kocanın zengin olduğu için etrafta dolaştığı ve karısının buna katlanacağını düşündüğü başka bir çiftiz."

"Bir kerelikti." "Sen öyle

diyorsun..." "Fleur-"

"Benden bu kadar." Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Artık seninle evli olmak istemiyorum, Adrien. Denemek istemiyorum. Sadece hayatıma devam etmek istiyorum. Beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamayı bırak. Eğer beni seviyorsan, gitmeme izin verirsin. Eğer söylediğin gibi bir adamsan, senden kurtulma çabalarımı engellemek için kaynaklarını kullanmazsın."

Adrien olduğu yere yapışmış, sanki üzerine gelen benmişim gibi köşeye sıkışmış görünüyordu. İlk kez nutku tutulmuş, cephanesi tükenmişti. "Neden *onun* bu işle bir ilgisi varmış gibi hissediyorum?"

Adını duymadığım halde sertleştiğimi hissettim. Hâlâ boğazımı sıkıyordu, hâlâ başparmağı ağızımın köşesindeydi. Birlikte geçirdiğimiz zaman kısıydı ama kalıcı bir etki bırakmıştı. "Onunla bir haftadır konuşmadım." Benimle iletişime geçmemişti. Bu başka biriyle hayatına devam ettiği ya da ilgisini kaybettiği anlamına gelebilirdi. Ya da her gün boğazıma sarılan Adrien'in aksine, bana bunu çözmem için zaman tanımak istiyordu.

"Bu soruyu yanıtlamadı."

Bakışlarını ve sessizliğimi korudum, özgürce konuşabilsem bile ne söyleyeceğimden emin değildim.

"O tehlikeli biri, Fleur. Bu konuda bana güven."

"Bana onun verebileceğinden çok daha fazla zarar verdin."

Bir adım öne çıktı. "Anlamıyorsun." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "*O bir ölüm.*"

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama yine de kollarımda şişlikler oluştu.

"Eğer evlilik, çocuk ve güvenlik arıyorsanız, aradığınız cevap o değil."

"Şu anda hiçbir şey aramıyorum, Adrien. Sadece kendimi toparlamaya çalışıyorum. Sadece yarını ve sonraki günü atlatmaya çalışıyorum." Ondan uzaklaştım, onunla aramda hiçbir bağ hissetmiyordum. "Arkadaşlarımı kaybettim, sonsuza dek sahip olacağımı düşündüğüm ailemi kaybettim, seni kaybettim..."

"Beni kaybetmedin." Eli göğsünün üzerinde gezindi. "Ben hâlâ buradayım."

"Aletini başkasına soktuğun an seni kaybettim." Ona sırtımı döndüm ve pencereye baktım, göğsümdeki çatırtıyı ve boğazımın arkasındaki ağrıyı, yaklaşan gözyaşlarının uyarısını hissettim. Onun önünde ağlamamıştım çünkü birinin beni incittiğini bilmesine izin vermeyecek kadar gururluydum, ama şimdi duygularımı kontrol altında tutmak için mücadele ettim, arkam dönükken bile kendimi tutmaya çalıştım. "Lütfen git... ve geri gelme."

Ckapt'ca 7

Fleur

Bir hafta geçti ve Adrien'dan haber alamadım.

Boşanma evraklarını tekrar göndermeyi denemedim. Başka bir ret cevabıyla karşılaşmaktan çok korkuyordum. Ve sonra onunla yüzleşmek ve zaten yüzlerce kez yaptığım aynı konuşmayı yapmak zorunda kalacaktım.

Evimin zemininde ağlamak istememe rağmen barda çalışmaya devam ettim ama artık ödemem gereken faturalar vardı. Yiyeceğe, elektriğe ve zengin biriyle evlendiğimde sahip olduğumu sandığım diğer tüm temel ihtiyaçlara ihtiyacım vardı. Bu, akıl sağlığımın durumu ne olursa olsun vardiyama gitmem gerektiği anlamına geliyordu.

Barda sessiz bir geceydi. Bazı masalarda oturanlar vardı ama tezgâhtaki taburelerde kimse oturmuyordu. Garsonluk yapacak kimse yoktu, bu da bahşiş yok demekti, bu da daha düşük bir maaş çeki anlamına geliyordu. Pek çok insan Fransa'da konuk ağırlama sektöründe çalışan insanların bahşiş almadan çok iyi maaş aldıklarını sanıyordu ama bu doğru değildi. Böyle bir şehirde hayatta kalmak için ek gelire ihtiyaç duyulduğu için adisyonlarda bahşiş ve ikramiye istemeye başlamıştık.

Etrafta kimse yoktu, ben de telefonumu çıkardım ve mesaj kutumuzu açtım.

Son mesajını okudum. ***Hadi bir şeyler içelim.***

Daveti reddetmiştim ve onun yerine bana krep getirmişti, tehlikeli bir üne sahip biri için son derece tatlı bir şeydi. Adrien ile barışmayı Bastien ile yeni bir ilişki kurmak istediğim için iptal etmedim. Sadece kendim üzerinde çalışmak ve bebeğimi

adımlar. Ama Bastien'i çok özledim. **Umarım iyisindir.** Mesajı hiç göndermemeliydim, bu kadar berbat durumdayken onun hayatına müdahale etmemeliydim ama başparmağım gönder tuşuna bastı.

Noktaları hemen belirdi, sanki ben mesaj attığımda telefonundaymış gibiydi. **İyi misin tatlım?** Mesajı okuduğumda sesi kafamda çınladı, baritonu ve hafif şakacılığı mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

Bir mesaj yazdım ama sonra sildim. Baştan başladım, ona gerçeği, yani dibe vurduğumu söylemek yerine neşeli bir cevap bulmaya çalıştım. **Evet.**

Bana yalan söyleme.

Kalbim o yakınımıdayken her zamanki gibi çarpmaya başladı, sanki ensemdeymiş, nefesleri tenimde dolaşıyormuş gibi. Onda beni aynı anda hem huzursuz eden hem de hiç olmadığım kadar rahatlatan bir şey vardı. Hiçbir şey söylemedim, böyle bir iddiaya nasıl karşılık vereceğimden emin değildim.

?

Bar.

Noktaları çoktan gitmişti.

Buraya doğru geldiğinden, birkaç dakika içinde bardaki tek müşteri olacağından şüpheleniyordum. Sahte bir gülümseme takındım ve herkes gibi görünmek için elimden geleni yaptım ama o karşımdayken bunu yapmanın imkânsız olduğunu biliyordum. Yabancılar yalan söylemenin tanıdıklara yalan söylemekten daha kolay olduğunu çabucak öğrenmiştim.

On dakikadan az bir süre sonra içeri girdi, tamamen siyah giyinmişti, kısa kolları tüm kaslarını gösteriyordu ve kalın kollarındaki siyah mürekkep, ön kollarından aşağı inen kordonlar, güzel tenindeki kafatası, yılan ve akrep resimleri.

İçeri girdiği anda gözleri üzerimdeydi. Barda durduğum yere doğru ilerledi, oturmadı, böylece üzerimde yükseldi, elleri az önce sildiğim yüzeye dayandığında birleşti. Ve sonra bana baktı.

Ve baktı ve baktı.

Hiç kimse bana böyle bakmamıştı, sanki tek görebildikleri benmişim gibi.

Bakışlarını tutmak, ayrılığımız boyunca rüyalarımın uyanık anlarıma kadar pek çok kez zihnimden geçen mavi gözleri görmek zordu. Göğsümde sıcak bir his yandı ve yandıkça daha çok acıdı. Bu adamla -bu yabancıyla- ilgili bir şey bende çok fazla duygu uyandırmıştı.

Bunu biliyor gibiydi çünkü avucunu öne doğru uzattı, parmak eklemleri tezgâha dayandı.

Her yerime dokunan, beni yatağına taşıyan, kanepede göğsüne yaslanıp uyuyakaldığımda beni tutan, kıcımlı nesneleştirmekten ziyade sahiplenilmiş hissettirecek şekilde sıkı o büyük ele baktım. Sonunda elimi onun elinin içine koydum ve parmaklarının elimi sardığını ve güzelce sıkıldığını hissettim.

kadar güzel bir histi ki... Tarif bile edemezdim.

"Tatlım."

Gözlerim onunkilere kayd, göğsümdeki sıcaklığı yeniden hissettim ve o mavi gözlerin derinliklerine daldım.

"Her şey girecek."

İşten çıktıktan sonra *Au Pied de Cochon*'a gittik, boşandığımdan beri çok zaman geçirdiğim bir restoran, uzun bir günün ardından sigara içmek için mükemmel bir yer, hiçbir şey yemeye vaktim olmadığında gece geç saatlerde yemek için.

Restoranda birkaç kişi vardı ama biz ve birkaç masa dışında çoğunlukla boştu.

Bastien sert bir sipariş etti, ben de bir kadeh şarap ve bir meze aldım.

Saat neredeyse sabahın üçüydü ama Bastien hiç yorgun görünmüyordu. Gözlerinin altında torbalar yoktu, bakışlarında belirgin bir berraklık vardı

Sanki birkaç saat önce uyanmış gibi görünüyordu.

Sipariş ettiğim burrata ile birlikte içecekler masamıza getirildi. Bastien ilgilenmemiş gibi görünüyordu çünkü ona dokunmadı.

"Bugün hiçbir şey yemedim."

"O zaman burratadan daha fazlasını sipariş etmeliydin."

"Yemek yemediğimi söyledim, aç olduğumu değil." Bir parça ekmek aldım ve taze peynirle domatesi kendi bruschetta versiyonumu yaptım. Bir ısırık aldım, ince tuz ve fesleğen dikkatimi çekti, peynir o kadar tazeydi ki sanki o saatte hazırlanmış gibiydi.

Parmaklarını kısa bardağının tepesine dayamış, dirseklerini masaya dayamış, bu kadar küçük bir masa için fazla büyük bir adamdı. İkinci katta pencerenin karşısındaydık ve karşıdaki binaların ışıklarını görüyorduk.

Alkolün belirginliğini maskeleyen çiçek tonlarının tadını çıkararak bir kadeh şarabımı içtim. Bütün gece insanlara süslü içkiler sunduktan sonra, kendim de bir tane içmek güzeldi. Hava bu kadar soğuk olmasaydı dışarıda oturup bir sigara yakabilirdim ama havadaki nem muhtemelen beni üşütecekti.

Bastien, "Bu konu hakkında konuşabilir ya da konuşmayabiliriz," dedi. "İkisi de benim için sorun değil."

Önce bardağıma sonra onunkine baktım, parmaklarının arkasındaki dövmeleeri gördüm, Roma rakamları. Serçe parmağındaki I'den başlayıp başparmağındaki V'ye doğru ilerliyordu. Her iki eli de bu şekildeydi. "Romen rakamları ne anlama geliyor?" Bakışlarımı gözlerine diktim.

Ne demek istediğimi kontrol etmek için ellerine bakmadı. "Beşinci Cumhuriyet."

Gözlerim daha fazla bilgi almak için onunkileri aradı.

"Fransa'da en uzun süre hüküm süren ikinci siyasi sistem, yani mevcut siyasi sistemimiz."

Ona tekrar bakmadan önce bir süre daha mürekkebine baktım. "Peki bu senin için neden önemli?"

Uzun süre bana baktı, parmakları bardağının üstünde duruyordu. "Çünkü hizmet ettiğim Cumhuriyet bu."

Kuzey Kutbu'ndan daha soğuk bir depresyonun içindeydim ama söylediklerini duyduğumda, nedenini bilmesem de önemli olduğunu anladığımda başım sudan çıktı. "Adrien bana senin tehlikeli olduğunu söyledi."

Gündemdeymiş gibi, bir suçun ortasında suçüstü yakalanmış gibi tepki vermedi. Cecilia konusunda onu köşeye sıkıştırdığımda Adrien'in gözleri farklı bir tepki vermişti. Yalan söyleyerek bu işten sıyrılamazdı. Ama Bastien bunu yapmadı, eli kurabiye kavanozunda yakalanan bir çocuk gibi kaskatı kesilmedi. "Ben tehlikeliyim," dedi. "Ama senin için değil."

Kalbimde bir uyarı parladı ama iyi ya da kötü görmezden geldim. "Nasıl tehlikelisin?"

Dikkatini başka bir yöne çevirdi, diğer masaları inceledi ve yeterince uzakta olduklarına karar verdi. "Uzun ve karmaşık bir hikâye ama aradığınız manşet bu, ben insanları öldürüyorum."

Burası çıkıp gitmem ve arkama bakmamam gereken kısımdı, ama orada oturup baktım, burrata unutulmuştu. Adrien hayatını alçakça yöntemlerle kazanıyordu ama bu kurbandsız bir suçtu çünkü kimse zarar görmemişti. Ama Bastien gözlerimin içine baktı ve bana gerçeği açıkça söyledi. Belki de burada yanlış şeye odaklanıyordum, ama bu tür bir dürüstlük çok ferahlatıcıydı. "Bana gerçeği söylediğin için teşekkür ederim."

Yüzündeki ciddiyet yumuşadı, ağzında hafif bir gülümseme belirdi. "Bir süre sonra dürüstlüğümden sıkılacaksın."

"Yapacağımı sanmıyorum." Bu tür bir saygı görmek, normal bir adamın gizleyeceği bilgilere sahip olmak benim için çok şey ifade ediyordu. "Adrien başka kimse olmadığını söylüyor ama ona güvenmiyorum. Cevabını duymak ve doğru olduğunu bilmek için neler vermezdim..."

Gülümsemesi soldu ve sanki yanlış bir şey söylemişim gibi gözleri sertleşti.

"Ne?"

Başını hafifçe salladı. "Siz ikiniz nerede duruyorsunuz?"

Evlilik kutsaldı ve bunun için son nefesine kadar savaşmak isteyen hiç kimseyi suçlamıyordum. Adrien'la evlendiğimde bunun sonsuza dek süreceğini düşünmüştüm. Birlikte bebeklerimiz olacak, birlikte yaşlanacak ve sonra mezarlığa yan yana gömülecektik. Yenilgiyi kabullenmek zordu ama teslim olmak benim için doğru seçenek gibi geliyordu. "Her şey bitti." Bunu söylemek beni hala üzüyordu, ilişkimizin, eve bana gelene kadar aletini pantolonunun içinde tutamadığı için yok olduğunu bilmek. "Deneyeceğimi söyledim... ama sonra evlilik danışmanıya görüştük ve her şey boka sardı."

"Neden boka sardı?"

Gözlerim yere düştü, orada otururken Bastien'i kaç kez düşündüğümü hatırladım, o mavi gözleri lanet olası aklımdan çıkaramıyordum. Sanki o da odanın içindeydi ve tüm olanları izliyordu. "Masasının köşesinde bir vazo vardı ve yanlışlıkla onu devirdi."

Bana bakmaya devam etti, parmakları soğuk bardağın üzerinde gevşemişti ve buna belirgin bir tepki vermedi.

"Cam... her yerde."

Kesinlikle kibirli yan vardı, ama şimdi onları göstermiyordu.

"Adrien temizlemesine yardım etti ama ben yine de köşelerde parçalar gördüm... ve hiçbir şey söylemedim."

"Sonra da gittin mi?"

"Evet. Evde konuştuk ve ben fişi çektim. Sanırım bu sefer kabul etti."

"Hepsi bu kadar mıydı? Başka bir şey söylenmedi mi?"

Neden iğneyi batırmaya devam ettiğini anlamaya çalışarak yüzünü inceledim.

"Başka bir şey söylenmeli miydi?"

Bardağı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Gereksiz yere uzun bir yudum. Yere bıraktığında dudaklarını yaladı. Cevap verecek gibi görünmüyordu, sanki sorumu bir şekilde unutmuştu. "Doğru kararı verdin."

"Tavsiye veremeyecek kadar önyargılı olduğunuzu sanıyordum?"

Hafifçe gülümsedi ve parmak uçlarının dibinde duran bardağa baktı. "Bu durumda, benim tavsiyem oldukça objektif."

Bastien beni iki sıra çitin arasına gizlenmiş lobi kapısına kadar götürdü. Havada bir sis vardı, binaların dışındaki ışıklarda görülebiliyordu, yağmur damlaları o kadar hafifti ki kar gibi süzülüyorlardı. "Seni burada bırakacağım."

Telefonumu bilgisayara okuttum, böylece kapının kilidi açıldı. Eski bir kalenin kapıları kadar ağırdı, bir Clydesdale sürüsü tarafından kırılmayacak bir şeydi. Ona baktım, sisin içinde duruyordu, sanki soğuk onu hiç rahatsız etmiyordu, vücudu ısının kaçmasını engellemek için kasılırken kollarında şişlikler bırakmıyordu. "Neden?"

O sert, erkeksi yüzde çocuksu bir gülümseme belirdi. "Biraz zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"İstiyorum." Hissettiklerimi tam olarak tanımlayacak bir kelime yoktu; üzüntü ve durdurulamaz bir öfke karışımı. Yalancı kocalarını terk etmek zorunda kalan kadınların hissettiği özel bir tür öfke vardı. Keşke o kelimenin ne olduğunu bilseydim. "Ama kalmanı da istiyorum." Bir adam için kalbim bu kadar kırılmışken nasıl olur da bir başkası için bu kadar umutsuz olabilirdim? Nasıl olur da bu adamı, ayrı kaldığımızda beni hasta edecek kadar çok isteyebilirdim?

"Bir centilmen olmaya çalışıyorum ama bu konuda hiç iyi olamadım."

"Ben bir beyefendi istemiyorum," dedim kapıya tutunmaya devam ederken. "Ben seni istiyorum."

Gülümsemesi genişledi, sanki ben onun kısıtlamasını yenmişim gibi. Kapıya doğru ilerledi ve en az yüz kilo ağırlığında olmasına rağmen, sanki

Hiçbir ağırlığı yoktu. Lobinin sıcaklığına girdik ve ortasında beyaz çiçekler olan zeytin yeşili bir halıyla kaplı dairesel merdivenden yukarı doğru yürümeye başladık.

En üst kata çıktık ve kilidi açmak için kapıyı taradım. Dairem sessiz ve soğuktu çünkü çıkmadan önce kaloriferi kapatmıştım. Yaptığım ilk şey termostata gidip gece boyunca donmamak için ayarını yükseltmek oldu.

Ceketimi sandalyenin arkasına atmak üzereydim ama fikrimi değiştirdim. "Çok üşüyorum."

"İşte." Gömleğini başının üzerine çekti ve canlı bir etten ziyade bir heykele benzeyen çok sert bir vücudu ortaya çıkardı. "Bu ceketten çok daha sıcak."

Paltomu çıkarmadan önce tereddüt ettim ve soğuk havanın bana bir iğne sürüsü gibi saldırdığını hissettim. Üstümü çıkarıp sütyenimi çözdüğümde memelerim sertleşmişti ve meme uçlarım mutfağımdaki bıçaklardan daha keskin görünüyordu.

Direkt göğüslerime baktı. Tedbirli olmaya çalışmadı çünkü tedbirli olmak onun tarzı değildi.

Siyah tişörtünü çektim ve tıpkı söylediği gibi, bir fırın kadar sıcaktı. Tenim hemen kabarcıklar halinde kabardı çünkü buharlı bir banyo gibi hissettiriyordu. Botlarımı çıkardım ve çoraplarımı çıkarmadım. Sırada kot pantolonum vardı. Daha önce hiç yemek masamın yanında soyunmamıştım.

İçime doğru ilerledi, iri elleri gömleğimin altından kayarak kalçalarımı sıktı, o kadar sıcaktı ki ısıtılmış fırın eldiveni gibi hissettim.

"Çok sıcaksın." Kollarım sırtını çevreledi ve yanağım göğsüne yaslandı. Kendimi bir yaz günü güneşlenirken, havuzun güvertesinde sıcağı içime çekiyormuş gibi hissediyordum. Bir saniye önce buz gibiydim ama şimdi çöle adım atmış gibi hissediyordum.

Elleriyle kıcımlı kavradı ve beni yatak odasına taşımadan önce kaldırıp içine aldı. En üstteki çatı katını daha ucuz olduğu için kiralamıştım ve daha ucuzdu çünkü duvarların çoğu içeri doğru eğimliydi ve çoğu yerde dik durmayı zorlaştırıyordu. Onun gibi, ortalama bir erkekten daha uzun boylu, koridorun büyük bir kısmını kaplayan biri için burası uygun bir yer değildi.

hantallığı. Bu özellikle yatak odasında geçerliydi, ama o bunu zahmetsizce halletti ve beni yatağa yuvarladı, vücudu bir kürk battaniye görevi gördü ve sıcaklığı üzerime bastırdı.

Aşağıya kaymadan önce battanileri üzerimize çekti, öpücüğünü vücudumun en sıcak kısmına bastırmadan önce külotumu çıkardı.

Sırtımı dikleştirirken nefesimi içime çektim, yorgan beni tutmak için omuzlarımda duruyordu, çarşafların altındaki bizon büyüklüğündeki adam kadar boğucu sıcaktı ki, tüm yatağı ve beni ısıtmak için bir ısıtıcı görevi görüyordu.

Kolları kalçalarımın altına dolandı ve teknik olarak başka biriyle evli olmama rağmen kendimi onunmuşum gibi hissettiren bir sahiplenmeyle dudaklarımı öptüğü kadar sert öptü.

Karanlıkta inledim, bir elim arkamdaki yatak başlığına gitti, diğer parmaklarım yorganın altındaki kısa saçlarını kavradı. Ağzıyla inanılmaz şeyler yaptığında, beni bir zorunluluktan ziyade bir onurmuş gibi öptüğünde soğuğu unuttum. Hızla hissettim, sıcaklığın tepelerden yuvarlanıp doğrudan bana yöneldiğini hissettim. "Bekle, dur."

Beni görmezden gelip istediğini yapmak yerine, vücudumda yukarı doğru ilerledi ve kaldırdığı gömleğinden açıkta kalan göbeğimi öptü. Çıplak sırtını tavana dayayarak üzerimde hareket edebilmek için çarşafları çekiştirdi.

Ellerim kot pantolonuna gitti ve düğmelerini hızla açtım.

Ondan neden durmasını istediğimi anladığında sıırttı. Altını tekmeledi ve kıyafetlerini yatağın altında bir yere bıraktı ve sonra üzerime çıktı, dizleri kalçalarımı ayırdı, vücutlarımız birbirlerini haftalardır değil yıllardır tanıyormuş gibi bir araya geldi.

Dizlerimle gövdesini sıkarken inledim, kollarım omuzlarına dolandı ve onu kendime yaklaştırdı. Onun dokunuşu beni her zaman içten dışa yakar, yanan bir havai fişek gibi patlamamı sağlardı. Köprücük kemiğimi öptüğünü ve ardından dişleriyle omzumu nazikçe ısırıldığını hissettiğimde elimi saçlarının arasına soktum.

Eli saçlarımın arkasına kaydı, sonra yüzümü kendine doğru itti, dudakları önce ağzımın bir köşesini sonra diğerini öptü, taş gibi olmuş aleti

İçimdeydi ve nabzı atıyordu. Sonra içime doğru sallanmaya başladı. Başparmağı yanaklarımı okşadı, mavi gözleri sert ve neredeyse kızgındı.

"Tanrım..." Kollarından birinin pazusunu kavradım, parmaklarım uçurumdaki bir yarık gibi sertliğine saplandı. Diğer elimi göğsüne koydum ve bana motordaki bir piston gibi sert itişler yaparken vücudumun tekrar tekrar sarsıldığını hissettim, Adrien ya da başka herhangi birinin orada olduğuna dair tüm izleri sildi, daha küçük erkeklerin neden olduğu acıyı sildi. Ağzı seksimin üzerine kapandığı anda zaten oradaydım, bu yüzden ateş gibi yandım ve inlemeler ve gözyaşlarıyla onun büyük aletinin etrafına boşaldım.

"Siktir." Saçlarımı çekiştirerek gözlerimi onunkilere yaklaştırdı. "Boşaldığında çok güzel oluyorsun."

Elim boynundaki dövmelemlerden yukarı kaydı ve yüzünü avuçladım. "Sen de öylesin." Tırnaklarımı kıkına geçirdim, tohumunun içime girmesini, orada gece boyunca beni sıcak tutmasını, artık kimseye ait olmadığımında beni onun olarak işaretlemesini istiyordum.

Beni yerimde tutmak için başımın arkasını kavradı ve bir buldozerin bir binaya girmesi gibi içime girdi, onu parçalara ayırdı ve geride bir enkazdan başka bir şey bırakmadı. Yüzü kıpkırmızı kesildi, köprücük kemiği ve göğsünde bir leke belirdi ve boynundaki damarlar o kadar gergindi ki ip gibi görünüyordular. Bıraktığında boğazından derin bir inilti kaçtı, bana öyle sert bir bakış attı ki sanki benden nefret ediyordu, çene çizgisi her zamankinden daha keskindi.

Onu alırken, o büyük aleti ve kanalımın sonundaki patlamasını alırken irkildim, ama onu almanın, sadece onunla hissettiğim o bağlantıyı hissetmenin verdiği tatminle kıyaslanamazdı. Adrien ile seksten zevk almıştım ama onun doruğa ulaşması hiçbir zaman özel bir tahrik unsuru olmamıştı. Ama Bastien'le her şey beni tahrik ediyordu. Belki de Adrien'in sadece başka biriyle yattığını değil, açlıktan ölmek üzere olan bir dilencinin yemek için yalvardığı gibi içime boşalması için ona yalvardığımı bilmesinin onu ne kadar kızdıracağını bildiğim içindi.

İlk defa tek bir rauntta bitirmiştik. Üzerimden diğer yastığa yuvarlandı, çarşaf belimizde olduğu için kaslı vücudu görünüyordu. Yatak odası onun yüzünden sıcaktı, birkaç dakika önce ısıtıcıyı açtığım için değil.

Hâlâ onun tişörtünü giyyordum ve çıkarmak istemiyordum. Sıradan bir pamuk olmasına rağmen tenimde ipek gibi hissediyordum. Ama ben onu çıkarmadıkça, sokakta çıplak göğsüyle yürümedikçe gidemezdi ve eğer bu olursa, Paris şehri bana kocaman bir teşekkür kartı borçlu olurdu.

Kendimi destekledim ve çıkarmaya başladım.

Altından tuttu ve aşağı çekti. "Sen iyisin. Zaten sana daha çok yakışıyor."

"Hayır, değil," dedim gülerek çünkü kıyafetlerini ve çıplak tenini o kadar iyi doldurmuştu ki... "Bir yere gitmen gerektiğini düşünmüştüm."

"Hayır." Koluyla belimi kavradı ve beni kendine yaklaştırarak bacağıma kalçasına doğru çekti, sert bakışları birkaç santim öteden benimkilere kilitlendi. "Donarak ölmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" O çocuksu gülümsemesi geri döndü, yoğunluğunu hafifleten bir şakacılık vardı.

İçimde şişen bir balon gibi dudaklarım gökyüzüne doğru yükselmeye başladı. "Sıcacıksın..." Elim göğsünde gezindi, köprücük kemiğinin hemen altındaki bir dövmenin izini sürdü. Adrien'in tek bir dövmesi bile yoktu. Birlikte olduğum erkeklerin hiçbirinde dövme yoktu. Genelde işe giderken pantolon giyen, temiz giyimli erkekleri tercih ederdim.

Bastien onların hiçbirine benzemiyordu.

"Seni sıcak tutacağım," dedi. "Ama bu sana pahalıya patlayacak." "Öyle mi?"

Kıçımın yanağını kavradı ve hafifçe şaplak atmadan önce sıktı. "Oh evet."

"Bana adil bir takas gibi geldi."

Parmakları uyluğumu hafifçe sıyırdı ve tekrar kıçıma gelmeden önce dizimin arkasındaki yumuşak deriyi keşfetti. Mavi gözleri bana bakıyor, en iyi günümde bile hissetmediğim bir güvenle bakışlarıma kilitleniyordu. Aurası o kadar durgun ve sakindi ki, hiç bir göl gibiydi.

tek bir dalgalanması vardı, yüzey karanlıktı, bu yüzden altındakiler bir sır olarak kaldı. "Sen çok güzel bir kadınsın."

Yumuşaklığın kalbime aktığını ve gözlerimi çektiğini hissettim. Muhtemelen tüm kadınlara söylediği bir cümle karşısında bir şeyler hissettiğimi hissettim - ama tabii ki bunu sadece bana söylediğine inanıyordum.

"Ve bunu sakın unutma."

Ckapt'ca ũ0

Bastien

Caddenin karşısındaki cipin arka koltuğuna oturdum, camı aralayıp puromu içtim ve gösterinin başlamasını bekledim.

Siyah bir Hummer saatte altmış kilometrenin üzerinde bir hızla köşeyi döndü ve demir kapıya çarparak bir kapının menteşelerini kırdı, diğeri ise içeri doğru savruldu ve dışarıda duran muhafızları devirdi. Bazıları yaralı, bazıları ölü görünüyordu ve her ikisi de olmayan diğerleri de kaçacak kadar akıllıydı.

"Bu benim işaretim çocuklar." Arabadan atladım, caddeyi geçtim, kapıların olduğu yerden ilerledim ve ön kapıya doğru yürüdüm. O da demirden yapılmıştı, kapılar on üç fit yüksekliğinde ve gösterişliydi. Adamlarıma kırmalarını işaret etmeden önce, çalışanlardan biri kapıyı açacak kadar aptaldı.

"Teşekkürler." İçeri girerken onu kenara ittim. "Adrien!" Kendi evimmiş gibi hışımle evine girdim, Fleur'un burada yaşadığı yıllar boyunca yüzlerce kez girmiş olması gereken girişten geçtim. "O amcık kışını buraya getir, kaltak."

Aceleyle bir sonraki kattaki merdivenlerin başında belirdi. "Tanrı aşkına, delirdin mi sen?"

"Kesinlikle." Puro hâlâ ağzımın kenarındaydı, dumanı merdivenlerin başında durduğu yere doğru süzülüyordu. "Şimdi kışını buraya getir, yoksa bu lanet merdivenleri havaya uçurur ve boynunu kırmanı izlerim." Cebimden el bombasını çıkardım, pimi hâlâ sağlamdı, şimdilik.

Far ışığına tutulmuş bir geyik gibi görünüyordu, panik yüzünden öğle yemeğini kaybetmek üzereydi. Ama doğru kararı verdi ve benimle yüzleşmeden önce aceleyle merdivenlerden indi. "Ne oluyor lan-"

Suratına yumruk attım, geriye düştü ve kafasını alt basamağa çarptı.

"Ayağa kalk."

Başını kaldırıp avucuyla yarayı kontrol ederken yüzünü buruşturdu ve deriye kan bulaştığını fark etti. "Beni öldürebilirdin."

"Biliyorum." Onu tekmeledim. "Ayağa kalk."

Ayağa kalkıp benimle yüzleşmeden önce hırladı, boynundan aşağıya ve gömleğine kan damlıyordu.

"Ona söylemedin."

O gider gitmez karımın bana geri döndüğünü fark ettiğinde kızgın görünme cüretini gösterdi. "O hâlâ benim karım, göt herif."

Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Onun benim olduğunu ve benim olmak *istediğini* kanıtlayabileceğim o kadar çok yol vardı ki. Ama o kadına büyük saygı duyuyordum. Onun mahremiyetine ve onuruna ihanet etmektense tartışmayı kazanmasına izin vermeyi tercih ederdim. "Ona söylemezsen ne olacağı konusunda seni uyarmıştım."

"İlişki üzerinde çalışmayı kabul ettiğinde bunu yapacaktım ama artık dışarıda olduğu için bunun bir önemi yok."

"Bu çok önemli," diye tersledim. "Erkek ol ve ona söyle- yoksa ben ."

"Neden onu inciteyim ki?"

"Böylece doğru seçimi yaptığını biliyor ve asla geriye dönüp merak etmesine gerek kalmıyor. Evliliğinin, kocası boktan bir hamamböceği olduğu için başarısız biliyor, kendisi yeterli olmadığı için değil. Yani senin gibi serseri bir sürtükten çok daha iyisini hak ettiğini biliyor. İşte bu yüzden ona söyleyeceksin."

Kanamaya devam etti, orada durmaya ve kızgın görünmeye devam etti, sanki ben hatalıymışım gibi.

"Seni öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Gözleri kısıldı.

"Çünkü yapacağım."

"ihanet etmedim."

"Kanun her zaman yoruma açıktır ve ben de tek yorumcuyum. Gereksiz zarara yol açmanın pek çok farklı anlamı olabilir. Ve ben Fleur'a gereksiz yere zarar verdiğinizi söyleyebilirim. İki seçeneğiniz var. Ona ne yaptığını söyleyebilirsin, telefonda değil, doğrudan lanet olası yüzüne - ya da ben ona söylerim ve seni yeraltı mezarlarındaki çocuklara teslim ederim, böylece seni bir sonraki şeytani kurbanları yapabilirler."

"Sen kafayı yemişsin-"

"Hiçbir fikrin yok, pislik." Puroyu ağzımdan çıkardım ve yanmaya devam ettiği halının üzerine fırlattım. Yüzümde bir sırıtma belirdi. "Taşaklarını büyötmek için bir haftan var."

İşte olduğunu biliyordum, bu yüzden işimi hallettikten sonra Silencio'ya uğradım. Göğüsleri küçük bluzunun içinde cehennem gibi dikti ve uzun saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış, bu da ona çok ateşli bir tavır katıyordu.

Barda oturan bir adam da ona göz koymuştu, çünkü kadın yüksek raftan bir şişe almak için arkasını döndüğünde, adam doğrudan onun kışına baktı.

Onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım ama bana kalırsa o benim kadınımdı.

Adamın oturduğu yere geri döndü ve ona içkisini doldurdu. "Size başka bir şey getireyim mi?"

"Bir telefon numarası iyi olurdu."

Kıkırdadı -gerçekten de gülünç bir şeymiş gibi kıkırdadı- ve fırçası o kadar buz gibiydi ki bir şey yapmama bile gerek kalmadı.

Yüzü solgunlaştı. Aynadan görebiliyordum. Sustu ve bardağından içti, yüzü zedelenmiş egosundan dolayı kızarmıştı.

Birkaç sandalye aşağıya oturdum.

Ona hesabını verdikten sonra beni fark etti ve Paris'in ışıklarından daha parlak bir gülümseme Eyfel Kulesi'nin spot ışığı gibi yüzüme vurdu. Kum saati gibi vücuduyla yanıma geldi, makyajını farklı yaptığı için gözleri kedi gibiydi. İçkimi hazırladı, buzlu bir viski, duble. "Bu bizden olsun, çünkü çok seksisin." Bana göz kırptı, kim olduğundan emin olduğunda çok seksi oluyordu ve sonra bir sonraki müşteriye geçti. Yoğun bir geceydi, bu yüzden normalde olduğu kadar sohbet edecek zamanı yoktu.

Yüzümün yan tarafında bir bakış hissettim ve dönüp

baktım. Reddettiği adam bana baktı.

"O benim kızım," diye açıkladım, ona biraz merhamet gösterdim.

Başarısız atışından dolayı iyice utanan adam, ödediği hesapla birlikte dolu içkisini de orada bırakarak oradan ayrıldı.

Fleur içki isteyen herkese yardım etmeye devam etti ve bu konuda stresli görünmeden odayı idare etmeyi başardı.

Onun ilgisine ihtiyacım yoktu. Viskimi içmekten ve onun çalışmasını izlemekten gayet memnundum, göğüsleri o bluzun içinde inanılmazdı ve kıcı o eteğin içinde ısırılmaya hazırdı. Bazen yanımdan geçer ve bana bakardı.

Barda bir kadın oturdu, küçük bir kokteyl elbisesi giymiş çekici bir sarışındı. "Ne içersin?"

Benimle konuştuğunu anlamam bir saniye sürdü. "Viski." "Sert

bir içkiden hoşlanan erkekleri severim."

Onu görmezden geldim ve Fleur'a döndüm, dolaptan yeni şişeler alırken sırtı bana dönüktü.

"Ben Denise-"

"Bir kadının var." Bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum alırken gözlerim Fleur'u takip etti, viskinin yarısı çoktan bitmişti.

Sarışın, sanki hayatında hiç reddedilmemiş ve ne yapacağını bilmiyormuş gibi orada oturmaya devam etti.

Fleur ona yardım etmek için yanına gitti. "Sana ne getireyim kızım?" Cevap vermeden önce tereddüt etti.

"Votka kızılıcık."

Fleur bir bardak çıkardı ve dolu bardağı ona uzatmadan önce içkiyi bir araya getirdi. "Başka bir şey var mı?"

Sarışın başını salladı.

Fleur işlem makinesini ona getirdi, ekrandaki hesabı gösterdi ve ödeme işlemini gerçekleştirdi. Sarışın, arkadaşlarıyla oturduğu masaya geri döndü. Fleur sarışınla aramızda geçenleri bildiğine dair hiçbir işaret vermedi ve vardiyasına devam etti.

Bardağımı bitirdim ve tezgâha vurdum. "Tatlım."

Bana baktığında gözleri parladı ve bana bir içki daha hazırladı, elleri hareket ederken bakışlarımı tuttu, tam bir profesyoneldi. Sonra çekip gitti ve bara sıkışan, ya bir içki isteyen ya da sadece ona yaklaşmak isteyen herkese yardım etmeye devam etti.

Barın sakinleşmesi bir saat sürdü.

"Sözünüzü kesmek zorundayım, efendim." Barda oturduğum yere geldi ve öne doğru eğildi, dirsekleri barın kenarındaydı, göğüsleri neredeyse üstünden düşüyordu.

Yere baktım ve gözümü diktim -amaçlı olarak ve dikkatle. "Bütün gece memelerine ve kışına bakarak yaptığım kural dışı davranış yüzünden mi?" Gözlerim tekrar onunkilere kaydı, bardağım önümde boş duruyordu, buz küpleri hâlâ bardağın dibindeydi.

"Çünkü seninle eve gidiyorum ve on dakika içinde kapatıyoruz."

Benden aldığı gülümseme benim kontrolüm dışındaydı. O bir sihirbazdı, bana istediğini yaptırmak için sihirli sözcükleri söylüyordu. "Bana hesabı getir, tatlım."

Kasaya doğru ilerledi ve önüne koymadan önce faturanın çıktısını aldı.

İçine bir tomar para attım ve geceyi kapatmasını izledim. Benim evime gelmek istemesinden memnundum çünkü onun dairesini beğenmiyordum. Çatı katı, her odadaki eğimli duvarlarda gezinmek için eğilmek zorunda kalan benim gibi biri için uygun değildi. Hıyarlık etmek istemem ama ben hayatta daha güzel şeylere alışkındım ve onun dairesi benim standartlarımın altındaydı.

Temizliğini bitirdi ve dışarı çıkmadan önce kasaları kapattı. Mutfakta işlerini bitiren başka işçiler de vardı, bu yüzden ışıkları kapattıktan sonra kapıları kilitliyorlardı.

Soğuk geceye adım attık ve şoförüne bizi alması için mesaj attım. Kolumu sırtının küçük kısmına doladım ve kaldırımda dururken onu kendime çektim, bana karşı sıcak tuttum. Paltosunu giymişti ama göğsündeki şişlikler üşüdüğünü gösteriyordu.

Bir parça çikolata gibi içimde eridi, yanağını göğsüme dayadı, kollarını oyuncak ayısına sarılmış küçük bir kız gibi belime doladı.

Caddeden aşağı baktım ve cipin köşeyi dönüp kaldırımda durduğumuz yere yaklaştığını gördüm. Şoför kapıyı benim için açmadı çünkü ona özellikle açmamasını söylemişim çünkü kendi kapımı kendim açabilirdim. Onu arka koltuğa oturttum ve sonra 7. bölgedeki evime doğru yola çıktık.

Arka camdan dışarı baktı, ısınmak için paltosunu sıkıca sarmıştı. Ortadaki ısıtıcıya uzandım ve onun için açtım.

Yaptığım şeyi gördüğünde yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve bana şöyle bir bakış attı... sanki küçük şeyleri takdir ediyormuş gibi.

Adrien'in hiç bu kadar düşünceli olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen değildi.

On beş dakika sonra mlkmn kapısından girdik ve eve doğru yürüdük.

"A mısın?" Ben sordum.

"Bilmiyorum." Merdivenlere doğru giderken yanımda yürüdü. "Geç oldu."

Uşağıma mesaj attım ve akşam yemeğini hazırlamasını istedim. "Geç değil, en azından benim için değil." Yatak odama girdik, ışıklar kısıktı, şöminede ateş yanıyordunk uşağıma ben gelmeden önce hazırlamasını söylemiştim.

Daha önce hiç görmemiş gibi odaya baktı ama bir yorumda bulunmadı. Ceketini veantasınıkarıp oturma odasındaki koltuklardan birinin üzerine koymadan önce ısınmış görünüyordu. "ok güzel bir eviniz var. Bunu daha önce söylediğimi sanmıyorum."

"Teşekkür ederim." Bana zenginliğimi sormamış ya da bundan hiç bahsetmemişti. Yaok kibardı ya da gerçekten umursamıyordu. "Binada eskiden birkaç farklı daire vardı ama ben burayı yenileyerek tek bir ev haline getirdim."

Hafifçe başını salladı. "Bu iddialı biraba."

"Ben hırslı bir adamım." Uşağım masanın üzerine gümüş bir tabak, bir şişe şarap ve iki kadeh bırakmıştı. şöminenin önüne oturmadan önce şişenin mantarını açtım ve iki kadehi de doldurdum. Sonra ona baktım ve yanımdaki yeri okşadım.

Dar gömleğinin içine soktuğu o küçük eteğiyle bana doğru yürümeden önce gülümsedi, tüm doğru yerlerdeki doğru kıvrımları gösteriyordu, kalçaları, göğüsleri ve tutabileceğim bir kıı olan bir kadındı. Yanımda yerini aldı ve bacak bacak üstüne attı, eli kot pantolonumun içindeki kalçama gitti, yüzü gğsme yaklaştı.

Kolumu omuzlarından geçirdim ve onu kendimeektim, yakınımda tuttum, saçları dudaklarıma değiyordu.

Bana sokuldu ve ateşe baktı. "Buok güzel."

Ŗu anda ona sarılmak isterdim ama akŖam yemeği yoldaydı ve Gerard kapıya geldiğinde onun kanepemde çıplak olmasını istemiyordum. Bu yüzden ona sarıldım, göğüslerinin nasıl görüldüğünü zaten biliyor olmama rağmen üstünden aŖaęı baktım çünkü meme uçlarını çiğ olana kadar emmiŖtim. "İŖ nasıldı?"

"Kahretsin," dedi. "Sen içeri girene kadar. BaŖka bir Ŗey bulmam lazım."

"Ne tür bir deneyimin var?"

"Fazla değil. Adrien'la tanıştığımda üniversiteye gidiyordum ama bitiremedim," dedi. "Benim açımdan aptalcaydı."

"Bu neden aptalca?"

"Çünkü bana bakacağını söylediğinde ona inandım, tıpkı lanet bir aptal gibi."

"Bu aptalca değil."

Kılıflı bir kıkırdama çıkardı. "Seninle ilgilenmesi için bir erkeğe asla güvenme."

"Ders bu değil," dedim. "Sana bakması için asla *yanlıŖ* adama güvenme. Ve boşanırken evliliğinizin ortak malvarlığını alma hakkına sahipsiniz."

"Elbette, ama ben bunu istemiyorum."

"Neden?" Çoğu Kadınlar olur istiyorum için kanama onların kocalar kuru sadakatsizliklerinin cezası olarak. Onu en çok acıtacak yerinden incitmek isterdi.
-Banka hesabı.

"Çünkü onu parası için değil, kendisi için sevdim ve bir gün kadınların onu sadece süslü yemekler, güzel arabalar ve büyük bir ev için istediğini fark ettiğinde... onu gerçekten önemseyen bir kadını bir kenara attığını anlayacak."

Düzgün bir daireye sahip olmak için küçük bir miktar bile olsa bir tür tazminat almasını istedim, ancak prensiplerine hayran kaldım.

"Yani para onda kalabilir ve onu kıcına sokabilir."

Kapı sessiz bir Ŗekilde çalındı. UŖaęım kapıyı açmadan önce cevap vermemi beklemedi ve tıpkı oda servisi gibi arabayı içeri taşıdı

bir otelde. Terasın yanındaki yemek masasına yaklaşıp yemeğimizi hazırlamadan önce kanepede oturan bize bakmadı, beyaz masa örtüsünü yere serdi ve tabakları tereyağı ve ekmek sepetiyle birlikte oraya yerleştirdi. Sonra arabayı tekrar dışarı çıkardı ve gözden kayboldu.

Birlikte yemek masasına oturduk ve akşam yemeğimizi yedik; onun için çorba ve salata, benim içinse az pişmiş biftek ve patates.

Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu çünkü bütün gece açmış ama yemeye vakti yokmuş gibi sürekli yemeğine odaklanmıştı. Onu *Au Pied de Cochon*'da son gördüğümde burratasına neredeyse hiç dokunmamıştı. Ya o kadar açtı ya da morali daha iyiydi.

kıza baktım, kaşığının dibini kâsenin kenarına sürttüğünü, Fransız soğan çorbasındaki peyniri kesmeye çalıştığını gördüm. Bir ısırık almadan önce bir parça ekmeği çorbaya batırdı. İşte o zaman bakışlarımı fark etti ve dikkatimi çektiğini anlayınca sustu. "Ne?"

"Seni yemek yerken izlemek hoşuma gidiyor."

"Neden?" Ekmeği tekrar çorbaya batırdı ve ekmek diliminin ikinci yarısını bitirmeden önce ıslattı.

Bir cevap vermemeyi tercih ettim, çünkü gerçekten bir cevabım yoktu. "Ayrılık sırasında arkadaşlarınızı ve ailenizi kaybettiğinizi söylediniz. Peki ya ailen?"

"Gittiler." Kaybı onu rahatsız etmemiş gibi yemeye devam etti.

Acısına neden olmamış gibi görüldüğü için, kaybı için üzgün olduğumu söylemedim. Daha fazlasını öğrenmek istiyordum ama kendisi detay vermediği için burnumu sokmak istemedim. Ama bu kadar kapalı olmasından daha fazlası olduğunu anlayabiliyordum. "Kardeşin yok mu?"

"Hayır." Ani ve soğuktu, kesinlikle daha fazlası . "Peki ya sen?" "Babamı hiç tanımadım. Annem hâlâ buralarda."

Dikkatler bana çevrildiğinde soğukluğu buharlaştı. "Paris'te mi yaşıyor?"

"Evet-Champs-Elysees."

"Orası güzel bir bölge."

"Öyle." Ona bir ev almıştım, böylece kimsenin ondan alamayacağı bir şeye sahip olabilecekti. Markete gitmek ya da ilaçlarını almak gibi bir şeye ihtiyacı olursa diye bir uşağı vardı.

"Onunla yakın mısınız?"

"Onunla her iki haftada bir konuşuyorum." Sürekli aynı şeyler konuşuluyordu; hava durumu, politika ve yan komşusu gibi yüzeysel saçmalıklar. Önemli bir şey yoktu. Gerçek bir şey yok.

Fleur da benimle aynı farkındalığa sahip gibi görünüyordu, konuşmanın ne zaman benim istediğim kadar ileri gittiğini anlıyordu. "Hiç kardeşin var mı?"

Basit ama zor bir soruydu. Nasıl cevap vermek istediğime karar vermeye çalışırken birkaç saniye duraksamama neden olan bir soru.

Salata tabağı temizdi ve çorba kâsesi boştu ama o ekmekle kalanları ıslatmaya devam etti. "O sarışın sana asılıyor muydu?" Elindeki ekmek parçası çorbayı emebildiği kadar emdikten sonra çiğnemek için ağzına götürdü. Ya tedirginliğimi anlayınca konuyu değiştirdi ya da sabırsızlandı - ama ben ikincisinden şüpheleniyordum.

"Evet." Çoğu insan gerçeği kendi istediği şekle sokmayı seçerdi, ama ben hiç kurcalamamıştım. Acımasızca dürüst olmak ve bunun sonuçlarını kabullenmek benim için çok daha kolaydı.

Ekmeğini tekrar kaseye daldırıp kalan damlaları almak için elinden geleni yapmadan önce bir saniye bakışlarımı tuttu. Cevabımı takip eden hiçbir soru sormadı. Bunu kıskanıp kıskanmadığı ya da umursayıp umursamadığı belli değildi.

Bu kadın başka bir şeydi.

"İnsanları öldürdüğünüzü söylediniz. Bu konuda daha fazla

soru sorabilir miyim?" "Devam et, tatlım."

Çorbanın bittiğini fark ettiğinde tüm dikkatini bana verdi. "Bu senin kiralık katil olduğun anlamına mı geliyor? İnsanların nefret ettikleri kişileri öldürmek için tuttukları biri mi?"

"Hayır."

Gözleri şaşkınlıkla kısıldı ama detay vermemi istemedi. "Beşinci

Cumhuriyet Komplosu'nu hiç duydunuz mu?"

Başını sallamadan önce soruyu düşündü. "Hayır."

"Bu bir komplo değil, gerçek" dedim. "Senato'nun iki seviyesi var, Senato ve Ulusal Meclis. Ama aslında üçüncü bir seviye daha var: Fransız İmparatorları. Ben beşinin ilkiyim. Bu aslında gizli bir topluluk."

Dinlerken hareketsizdi, söylediklerime hiçbir tepki vermedi, sanki bu bilgiyi sindirmek için daha fazla zamana ihtiyacı varmış gibi. Politikayı hiç takip etmiyor olabilirdi, sadece Başkan Martin'in şu anki başkan olduğunu biliyor olabilirdi, başka bir şey bilmiyor olabilirdi.

"Son birkaç on yılda Fransa'da, özellikle de Paris'te suç yaygınlaştı. Kaçakçılık, organize suçlar, uyuşturucu operasyonları ve bulundurma, vahşi doğada kurban kültleri, tüm bunlar bir sorun haline geldi. Eskiden gezginler için güvenli bir yerdi, ancak şimdi özellikle savunmasız kişiler, özellikle de kadınlar için daha yüksek riskli bir bölge haline geldi. Tüm bu örgütleri yok etmek yerine, onları polisleştiriyorum."

Konuşmaya başladığımdan beri gözünü kırpmadı, bu bilgiyle tamamen büyülenmişti.

"Operasyonlarına devam ediyorlar ama Beşinci Cumhuriyet'in kuralları altında. İşbirlikleri karşılığında, yakalanma korkusu olmadan suç faaliyetlerine devam etmelerine izin veriliyor. Beşinci Cumhuriyet de vergiler ve tarifeler yoluyla bunu telafi ediyor."

Ya şokta olduğu ya da daha fazla bilgi istemediği için hiçbir soru sormadı.

Tüm bu bilgileri doğaüstü bir sakinlikle işlemesini izlerken şarabımı içtim.

"Ücretinizi nasıl alıyorsunuz?"

"Vergi ve vergilerinin bir yüzdesini talep ediyorum." "Bunu tek başına nasıl yapıyorsun?"

"Benim yok." Her yerde maaşlı adamlarım vardı, denetlediğim örgütlerin ortasında muhbirlerim vardı, kendi karargahım ve emirlerimi yerine getirecek kendi adamlarım vardı, ayrıca ihtiyaç duyduğumda polis gücüm de vardı. "Senatonun bir başkanı var, Fransa'nın bir başkanı var ve Fransız İmparatorlarının bir başkanı var - ki o da benim."

Eğer kocası bir suçlu olmasaydı, muhtemelen bunların hiçbirine inanmaz ve oradan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçardı. Ve belki de tanıştığımız geceyi, palalarla barı soymaya çalışan o salakları hallettiğimi hatırlıyordu. O gece benim için sakin bir geceydi.

"*Homines ex codice.*" Benim başkalarına söylediğim sözlerin aynısını o da bana söyledi. "Bunu barda o adamlara söylediğini hatırlıyorum... sanki bunun ne anlama geldiğini bilmeleri gerekiyormuş gibi."

"Kod adamı," dedim. "Kabaca Latince'den çevrildi." "Peki kod nedir?"

"Masumlara zarar vermemek için. Ve kadınları tehlikeye atmamak için. Bunları yaptıkları ve vergilerini ödedikleri sürece gizli ilişkilerini istedikleri gibi yürütebilirler. Basit bir istek gibi görünüyor, ama geri tepti. Yaklaşık on beş yıl önce, Fransa'nın dışında insan ticareti yapılan kadınları bedava işçi olarak kullanan bir uyuşturucu operasyonu vardı. Bu iş tuttu ve daha fazla erkek bu işi yapmaya başladı. O kadar çok kayıp ihbarı aldık ki Birleşmiş Milletler bizi gezginler için güvensiz bir ülke olarak sınıflandırdı. Turizm zarar gördü ve ekonomi tüm zamanların en düşük seviyesine indi -İkinci Dünya Savaşı'ndan farklı olarak. Senato'nun üçüncü kademesi oluşturuldu ve ben bu göreve seçildim, diğer Dört İmparator da bu görevde bana yardımcı oldu. Kendimi bu ülkenin bir vatanseveri, Napolyon Bonapart'ın uzaktan bir akrabası olarak görüyorum, bu yüzden bunu yapmak zorunda hissettim."

Çok uzun bir süre sessiz kaldı. Muhtemelen dakikalarca. "Peki neden seni seçtiler?"

"Önceki mesleğimde yeraltı suç dünyasında iyi bağlantılarım vardı."

"Hangisiydi?"

Hafifçe gülümsedim. "Bir kiralık ."

O çelik gibi bakışlarıyla bana bakmaya devam etti, düşünceleri bir gizemdi.

Gitmesinden ve bir daha geri dönmemesinden korkuyordum. Benim tehlikeli biri olduğumu anlayacak ve ne pahasına olursa olsun benden uzak duracaktı. Ama ona yalan söylemeyecektim, onu elimde tutmak için bile.

"Benden korkmana gerek yok, tatlım."

Gözleri düşüncelerinde başka yerlere dalmıştı. Bana tekrar bakması bir anını aldı. "Bilmiyorum."

"Güzel."

"Muhtemelen yapmalıyım, ama yapmıyorum."

Yeşil gözlerini izledim, içten içe kendisiyle nasıl tartıştığını, içinde bulunduğu durumun ciddiyetini nasıl anlamaya çalıştığını gördüm.

"Hiçbir şey umurumda değil..."

Kalçalarımın üzerine oturdu, eteği hala üzerindeydi ve kalçalarının etrafında kıvrılmıştı, tangası ateşin önündeki halının üzerindeydi. Gömleğini başının üzerinden çıkardı, saçları kumaşa takıldı ve serbest kalana kadar çekildi.

Tişörtünü çıkarmadan önce sütyenini çözmüş ve göğüslerini serbest bırakmışım bile. Dirî, mükemmel memelerini. Onları gördüğümde inledim, sonra ağzımı bir meme ucunun üzerine kapattım ve onu irkiltecek kadar sert emdim.

Eteğinin altından kıcını sıktım, sonra tekrar sıkmadan önce sert bir şaplak attım. "Siktir, tatlım." Önce köprücük kemiğini, sonra boynunu öptüm, elimi saçlarının arasına soktum ve boğazını daha fazla ortaya çıkarmak için başını geriye çektim. "Beni çok ediyorsun." Aletimi içine sokmak için onu kaldırmadan önce kıcına tekrar şaplak attım, her tarafıma olan o rahat kanalı hissetmek için çok istekliydim. Onu üstüme yönlendirdim, sonra üzerime çekerken kalçasını kavradım, o küçük dar amcığın beni bir hava kilidi gibi kapattığını hissettiğimde inledim.

Onu doldurduğumu hissettiğinde derin bir nefes aldı ve sonra inledi, sanki şimdiye kadar sahip olduğu en iyi sikmiş gibi inledi, başını geriye doğru yuvarladı ve gelmiş geçmiş en seksi küçük şey gibi gözlerini kapattı.

Ellerini göğsüme dayadı ve sırtını mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla kamburlaştırdı. Karnı gergindi çünkü esnedi, mükemmel göğüsleri yüzümdeydi ve bana güzel ve yavaşça binmeye başladı, acele etmedi, dudaklarını hafifçe ayırarak gözlerimin içine baktı, sikimi bir onurmuş gibi aldı.

"Bu siki seviyor musun, tatlım?"

Kızın cevabı soluk soluğaydı.

"Evet."

Kalçalarını kavradım, başparmaklarım karnının üzerindeydi ve aşağı indiğinde onunla buluşmak için kalçalarımı yukarı ittim, ikimiz nefes aldığımızdan daha iyi sikişiyorduk. Ellerim eteğinden dışarı çıkan kıcına uzandı ve sertçe sıktım, avuçlarımdaki etin hissini seviyordum.

Daha hızlı zıplamaya başladı, tabanıma ulaştığında kalçalarını yuvarladı ve tekrar yukarı çıktı, göğüsleri hareketleriyle değişti. Arkasındaki ocakta ateş yanıyordu, güzel teni alevlerden parlıyordu ve kısa süre sonra açık teninin üzerinde bir ter parıltısı gördüm. "Bu siki çok seviyorum."

Kıcına sert bir şaplak attım. "Aferin kızıma."

Birlikte sert ve hızlı hareket ediyorduk ve her erkek gibi ben de aletimin merhametine kalmıştım, bu güzel kadın beni dizlerimin üstüne çöktürüyordu. Ben tam bitiş çizgisindeyken o henüz zirveye ulaşmamıştı, ben de yapmam gerekeni yaptım.

Elimi eteğinin altına soktum ve hayatım buna bağılıymış gibi klitorisini ovaladım.

Eskisinden daha yüksek sesle inledi, tırnakları göğsümü kesiyor, meme uçları dokunuşla sertleşiyordu.

Onu sertçe ovmadan önce başparmağımı yaladım ve kalçalarının motor fonksiyonlarını kaybetmiş gibi kasılmasını sağladım. Nefes nefese kaldı ve inledi, sonra omzuma tutundu ve kendini ayak toplarının üzerine kaldırdı, vücudunun ağırlığını uyluklarının üzerinde tuttu ve aletimin üzerinde daha sert zıpladı. "Aman Tanrım." Sanki bunu bilerek yapmış, beni iğrenç bir oyunda yenmeye çalışmıştı. Kendini aletimin tepesine kadar kaldırdı, sonra tekrar yapmadan önce tabanına kadar indi, kremi birikti ve taşaklarımın üzerine damladı, kayganlığı kanepede bir karmaşa yarattı.

Çok ateşli.

Ama oyunu ben kazandım ve o da üzerime boşaldı. Göğsüme düştü ve kollarını boynuma doladı, kasıldı, kulağında inledi, gözyaşları boynumun derisine bulaştı.

Onu tekrar tekrar tokatladım, bittiğinde ağlamasını sağladım, o güzel kıcını kızarttım ve el izimden kaynaklandı. Bu noktaya kadar tüm işi o yaptığı için, onu ters çevirdim ve kanepenin köşesine sıkıştırdım, ona vurabilmek için onu eğdim, kığım ateşe sergilendi, aletim o kaygan cennetin derinliklerinde. Ona o kadar sert vurdum ki kanepenin halının üzerinde kaymasına neden oldum.

Nasıl katlandığı yüzünden çığlıkları boğuktu, elleri koluma ve omzuma tutunuyordu, hayatının darbesini alırken neye tutunabilirse. Sonra topun içinden bombayı çıkardı, son yüklemeden beri ona vermek istediğim bir yığın boşalmayı.

"Gelmemi seviyorsun, değil mi tatlım?"

"Evet." Bacaklarını etrafıma doladı ve sıktı, ayak bileklerini belimin üst kısmında birbirine kilitledi, böylece ayrılamadım. "Daha fazlasını istiyorum."

Boşalmış olmama rağmen aletim hâlâ sertti. Bu çok sık olmazdı ama onunlayken neredeyse her seferinde oluyordu, sanki sikim ateşin bittiğini anlamamış gibiydi. "O zaman yalvar." Başladım

ama yavaşça hareket ederek kayganlığımızın birbirimizi geçtiğini hissettik.

"Lütfen..." Boynumun arkasını kavradı ve beni kendine yaklaştırarak dudaklarımdan sertçe öptü. "Bastien, lütfen beni tekrar boşalt." Emirlerimden çekinmiyordu, sanki yalvarmak istiyordu. Sanki tüm bu müstehcen konuşmaları seviyordu. Sanki oturamaz hale gelene kadar ona şaplak atmamı istiyordu.

Tekrar içine doğru sallanmaya başladım, hızlı hareket ederek onu kanepenin gömdüm.

Başparmağıyla alt dudağımı okşamadan önce çene çizgimi okşadı, sanki her yerimi istiyormuş ama aynı anda hepsine sahip olamıyormuş gibi bana dokunuyordu. "Evet... böyle."

Ckapt'ca ũũ

Fleur

Uyandığımda onun yatağındaydım ama oraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyordum. En son hatırladığım şey, birlikte kanepede uzanırken ateşin kısık yanıyordu. Beni sıcak tutmak için kanepenin arkasındaki battaniyeyi üzerime çekmişti.

Bir ara beni yatağa taşımış olmalı.

Yatak yumuşaktı, çarşaf lar ipek gibiydi ve sıcaktı. Yanımdaki ona uzandım ama yalnız olduğumu fark ettim. Perdeler pencerenin üzerinde kapalıydı ve komodinin üzerindeki saate baktığımda öğlen olduğunu gördüm.

Bir süre orada uzandım çünkü yatağı çok rahattı. Umarım yatıya kalarak misafirliğimi fazla uzatmamışım dır. Belki de eve taksiyle dönmeliydim. Sıradan olması gereken bir şey için baskı yapmak istemedim.

Telefonum komodinin üzerindeydi, o yüzden oraya koymuş olmalı. Mesajlarımı kontrol ettiğimde bazı arkadaşları mın bir araya gelmek istediğini gördüm, şüphesiz Adrien'ı terk etmenin büyük bir hata olduğunu söylemek için. Aldatmış olsa bile, metresi sokaktaydı ve ben saraydaydım, ne önemi vardı ki?

Benim için önemliydi.

Sonunda kalkıp onun banyosuna işedim ve yatak odasına geri döndüğümde perdelerin açık olduğunu gördüm çünkü o da bana katılmıştı. Onun

Pencerenin yanında durduğu yerden sırtı bana dönüktü, üzerinde egzersiz sortu ve spor ayakkabıları vardı, sırtının tamamı egzersizden dolayı yırtılmış ve esnemişti. Bana bakmak için döndü, hala çıplak olduğum için bana bir kez daha bakmak için durdu.

Ben de ona aynı sertlikte baktım çünkü teni kırmızıydı ve muhtemelen kamyon ve bina kaldırmaktan kasları dolgunlaşmıştı. Elinde bir shake vardı, muhtemelen bir ton proteinle dolu bir toparlanma içeceği. "Günaydın."

"Günaydın." Kapağını kapatıp şifonyerin üzerine koymadan önce bir içki daha aldı. Bana doğru yürüdü ve belimi sıkarken boynunu eğerek beni öptü. "Kahvaltı birkaç dakika içinde burada olacak. Ben duş alacağım."

"Kahvaltı mı?"

"Evet. Aç mısın?"

"Yani... Ben her zaman krep yemeye açım."

Banyoya girmeden önce sırtıttı. O duş aldı ve ben de iki siyah gözüm varmış gibi görünmeme neden olan bulaşmış makyajımı silerek kendime çeki düzen verdim. Kahvaltı sırasında eteğimi ve daracık üstümü giymek istemedim, bu yüzden gömleklerinden birini aldım ve bir gece önce çıkardığı çorapları giydim. Dizlerime kadar uzanıyordu, tıpkı üzerime bol bir battaniye gibi oturan gömlek gibi siyahtı.

Gerard masayı diğer odaya kurmuştu. Hava kapalı ve biraz rüzgârlıydı, bu yüzden terasta oturmamak. Yatak odasında giysilerini giymekte olan Bastien'in önüne oturdum. Tam kendime bir fincan kahve doldurmuşum ki telefonum Adrien'dan gelen bir mesajla aydınlandı.

Seninle konuşmam gerek.

Ekranda onun adını görmek bile beni sinirlendiriyordu. Cadılar Bayramı'nda şeker gibi orgazm olan muhteşem bir adamla güzel bir sabah geçiriyordum ve yapmak istediğim son şey lanet olası zamanımı boşa harcayan adamı düşünmekti. ***Siktir git.***

Fleur, ama.

Git kendini becer.

Dairene gelmemi mi tercih edersin? Seni

boşadığımda mahkemede konuşabiliriz. "Her şey yolunda mı?"

Sesini duyunca neredeyse sıçrayacaktım. Ben fark etmeden karşımdaki koltuğa oturmuştu. Göğsü çıplaktı ve üzerinde sadece eşofman altı vardı, tam bir erkek muamelesiydi ama kızgınlığımdan bunun tadını çıkaramıyordum. "Evet, her şey yolunda." Aşağı kaydurdım ve Rahatsız Etme özelliğini açtım çünkü Adrien'in bu sabahı daha fazla bölmesini istemiyordum.

Bastien bunların hiçbirine inanmıyormuş gibi bana bakmaya devam etti, özellikle de daha önce hiç görmediği bir şey olan telefonumu susturduğumu izlediğinden beri. Ama cezveyi kaptı ve fincanını sıcak kahveyle doldurdu.

Nedenini bilmediğim bu soruya dürüstçe cevap vermek zorunda hissettim kendimi. "Adrien benimle konuşmak istiyor. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum, umurumda da değil. Boşanma evraklarını dolduracağım ve eğer hâkimin bunu reddetmesini sağlarsa, yemin ederim-"

"İnkâr etmeyecektir, bu sefer değil." Ben kendi kahvemi krema ile doldururken o kendi fincanından sade kahvesini içti ve sonra kahvaltısının üzerindeki gümüş kubbeyi kaldırdı; ızgara mantarlı, ıspanaklı ve pastırmalı haşlanmış yumurta.

"Teşekkürler."

"En başta engellememesi gerekirdi. Eğer bir kadın ayrılmak istiyorsa, bırakın gitsin."

"Yani siz bu durumda olsaydınız, onun için savaşmaz ?"

Kollarını masaya dayamış, o koca ağzıyla büyük ısırıklar alıyordu. "Onunla yatarsam, zaten onu hak etmemiş olurum. Yapılacak en doğru şey, benim ona veremediğimi verebilecek birini bulabilmesi için gitmesine izin vermek. Ama bu varsayımsal soru aptalca çünkü ben zaten onunla yatmazdım. Kadınlar sandığımız kadar karmaşık değiller."

"Daha önce bir ilişkin oldu mu?" Onun hakkında gerçekten çok şey bilmiyordum. Birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça ve onu daha iyi tanıdıkça pek bir şey bilmediğimi fark ettim.

"Pek

sayılmaz."

"Pek değil

mi?"

"Ben vardı a çift uzun vadeli Uçuşlar,ama o zor Nitelikler olarak bir ilişki."

"Uzun vadeyi ne oluşturuyor?"

"Bir hafta kadar." Yemeğini mideye indirmeye devam etti ve son yumurta sarısını almak için bir parça ekmeği tabağında sürükledi.

Onu birkaç haftadır beceriyordum. Bunun daha ne kadar süreceğinden emin değildim ama ateşin bir noktada söneceğini biliyordum. O güzel bir dikkat dağıtıcıydı, gerçekten güzel bir dikkat dağıtıcıydı. Kendimi iyi hissetmemi sağlıyor, kafamın içindeki sesi susturuyor, kemiklerimi kırılğan hale getiren depresyonu kovalıyordu.

"Peki ya sen?"

Kapağı yemeğimin üzerine kaldırdım ve altındaki hazineyi gördüm, pastırmalı kabarık yaban mersinli krepler ve yanında kızarmış ekmekle birlikte haşlanmış yumurta. Çatalımı yumurtaya batırdığımda sarısı hemen akmaya başladı. "Adrien ile evlenmeden önce ho evresindeydim. Yirmili yaşlarımın tadını çıkarıyordum..."

Yemek yerken hafifçe sırttı, hiç yargılamadan. "Bu hoşuma gitti."

"Fahişe olmam hoşuna mı gitti?"

"Hiç umursamadan istediğini yapman hoşuma gitti."

Bir erkeğin bunu söylediğini hiç duymamıştım. Adrien ceset sayımdan her zaman rahatsız olmuştur.

"Bu yüzden bu kadar iyi sikişiyorsun."

"Çok iyi sevişiyorum çünkü sen gerçekten ateşlisin."

Gülümsemesi genişledi, yanaklarında gamzeler oluştu, sabah ışığında çok yakışıklı görünüyordu. Sandalyede rahatladı ve kupasından içti.

Kreplerimi şurupla ıslattım ve kabarık güzelliklerini yedim. Evimde, dolaplarda ve buzdolabında ne bulabilirsem arayıp buldum. Bana ziyafet çekecek kimsem yoktu.

"Sana bir şey sormak istiyorum." Ciddileşti, iltifatımdaki gülümseme kayboldu.

"Tamam," dedim ısırıklar

arasında. "İntikam seksi mi

yapıyorum?" "İntikam seksi

mi?" Ben sordum.

"Adrien'dan intikam almak için mi beni beceriyorsun?" diye sordu. "Cevabın beni rahatsız etmeyecek, sadece merak ediyorum."

Yaptıklarımı çok derinlemesine düşünmemiştim. Sadece hayatın içinde ilerliyordum, acıdan uzak durmak için bir vuruştan diğerine geçiyordum. "Hayır. Seni bara girerken gördüğümde..." Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyordum. "Senin gördüğüm en seksi erkek olduğunu düşünmüştüm. O ana kadar, Adrien bana ne yaparsa yapsın, başka biriyle birlikte olmayı hayal bile edemezdim. Ama sonra seni gördüm... ve kendimi kaybettim."

Buna hiçbir tepki vermedi, sadece beni dinliyordu, parmakları kupasının sapındaydı ve kolu masanın üzerinde duruyordu.

"Ama mutsuzluğumdan kaçtığımı inkâr etmeyeceğim ve bunu yapmanın en iyi yolu da seni becermek. Sen şimdiye kadar aldığım en iyi antidepresansın."

Yemeğimi yiyişimi izledi, kristal mavisi gözleri yüzüme kilitlenmişti sanki. Kupayı dudaklarına götürüp bir yudum içmeden önce bakışları saniyeler sürdü. Sonra yüzünde ince ve yakışıklı bir gülümseme belirdi. "Hizmet edebildiğime sevindim, tatlım."

Adrien bana tekrar mesaj atana kadar birkaç gün geçti. ***Fleur, seninle gerçekten konuşmam gerek.***

Onu görmezden geldim.

Geliyorum.

Siktirip gitmenin neresini anlamıyorsun?

Fleur, önemli olmasaydı seni rahatsız etmezdim. Senin için önemli.

Lütfen gelebilir miyim?

Ölüyor olsan iyi olur.

Noktalar gelip gidiyor, cevap ekrana gelmeden önce başlıyor ve sonra .
Konuşma bittiğinde ölmüş olacağımdan şüpheleniyorum.

Bu hem ilgimi çekti hem de beni korkuttu.

Vardiyam 7'de başlıyor, o saatten önce burada olsan iyi olur. Birazdan orada olurum.

Yuvarlak yemek masasına oturdum ve telefonumu yüzeye fırlattım. Kalbim bir an öncesine göre daha hızlı atıyordu, adrenalin ve korku doluydu. Gerçeklikten kaçış yoktu. rahat hissettiğim tek an, sihirli bir aleti olan, ölümüne muhteşem bir adamın kollarında olduğum zamandı. Onunla olmadığım zamanlarda dünya grinin tonlarındaydı. Her şey sıradan, vasat ve üzücü geliyordu. Ne zaman düşüncelerimle baş başa kalsam, yalnızlığımdan boğuluyordum. Adrien'in iki erkek ve kız kardeşi, yengeleri, yeğenleri ve beni aldattığında bile ona dünyaları veren ebeveynleri vardı. Arkadaşlarım onun arkadaşlarıydı ve onu geri almamı istiyorlardı. Böylece boşanmada taraf seçmek zorunda kalmayacaklardı. Aslında benim acım umurlarında bile değildi.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki, kırık pencereden gelen şehrin gürültüsünü, yoldan geçen ambulans sirenlerini unutmuştum. Koridorda açılan kapının sesini zar zor fark ettim.

Kafamı kaldırdığımda Adrien oradaydı, sanki bundan hemen önce bir toplantısı varmış gibi tipik iş kıyafetlerini giymişti. Yanlış bir şey yaptığını bilen bir köpek gibi üzgün gözlerle bana baktı. Sandalyeye oturmadan önce tereddüt etti, bir bileği diğer dizine dayanmış, elleri kucağında, benden başka her yere bakıyordu.

Bir dakika iki dakikaya, sonra da birkaç dakikaya dönüştüğünde sessizliği bozdum. "Buraya bir şey söylemeye mi geldin?" Yanlış bir şey yapmadığım halde her şeyini kaybedenin ben olmasını ironik buluyordum. O sarayı, itibarını ve önemli olan herkesi elinde tutarken ben boktan bir dairede tek başıma yaşıyordum.

Bakışlarımdan kaçmaya devam ederken sessiz bir iç çekti. Bana bakması bir an aldı, gözleri acıyla doluydu. "Bana başka biri olup olmadığını sormuştun..." Gözleri tekrar titredi, korku omurgasını kaybetmesine neden oldu. "Yalan söyledim."

Yükselen adrenalin sıcaktı, bembeyazdı. Daha fazla öfkelenemeyeceğimi düşündüğümde yanıldığımı anladım. İçgüdüsel içgüdüm onu sözlerimle parçalamaktı, ama ateşi serbest bırakmadan önce bir nefes aldığımda, bunun yerine gitmesine izin vermeye karar verdim. Çünkü bunun gerçekten bir önemi yoktu. "Orada kaç kişi vardı?"

Bana bakamayacak kadar korkaktı. "Birkaç örnek..."

"Çift, iki demektir. Bunu biliyorsun, değil mi? Peki, iki miydi yoksa ikiden fazla mı?"

Dişlerini kuma gömmek ister gibi çenesini sıktı.

"İtiraf etmeye karar veren sensin ama ben dış çekiyorum." Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsa, bunu kendine saklayabilirdi. Boşanma gerçekleşiyordu, bu yüzden tüm günahlarını itiraf etmenin bir anlamı yoktu.

"Yaklaşık bir düzine örnek vardı."

Yavaşça başımı salladım ve çok saçma olduğu için sessizce kıkırdadım. "Ve hiçbir fikrim yoktu..." Kendimi aptal gibi hissettiğim için bir kez daha kıkırdadım. "Eğer Cecilia bana söylemeseydi, acaba hiç öğrenebilir miydim? Belki cinsel yolla bulaşan bir hastalık kaptığımda..."

Adrien sessizleşti.

"Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?"

Duraksaması sonsuzdu, gözleri arkamdaki mutfakı tarıyordu, sadece bir ocak ve bir mikrodalga fırın ile bulaşık makinesi ve çamaşır makinesinin bulunduğu bir tezgah, hepsi küçücük bir alana sıkıştırılmıştı. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Kuşkuyla gözlerimi kısıtım. "Kaç kere başka biri olup olmadığını sordum-"

"Sana şimdi söylüyorum, Fleur. Bırak öyle kalsın."

"Bırak öyle kalsın." Başımı salladım. "Peki, bunlar ilişki miydi yoksa...?" "İlişki değil. Sadece... takılmalar."

"Benimle hiç mutlu oldun mu, Adrien?" Beni ağlarken izlemesine asla izin vermemiştim ve şimdi de vermeyecektim. Ama gözyaşlarım göğsümün derinliklerine doğru akmaya başladı. Kendimi hiç bu kadar değersiz hissetmemiştim.

"Elbette öyleydin," dedi. "Benim için hiçbir şey ifade etmediklerini , size doğruyu söylüyorum."

"O zaman seksimiz

kötüydü." "Bu da doğru

değil."

"O zaman hiç mantıklı değil Adrien," diye tersledim. "Anlamalı hale getir."

"Güzel kadınlar bana asıldı... ve ben hayır demek için mücadele ettim. Hepsi bu kadar." Başını hafifçe salladı.

"Seni sadece paran için becermek istediklerinin farkındasın, değil mi?" Ağır bir iç geçirdi.

"Yani tüm bunlar egoyla mı ilgiliydi? Güzel bir kız seni getirdi, sen de ona mı gaza geldin?"

Bana bakmadı.

"Asla geri alamayacağım onca yıl..." Benim ceset sayım onu tehdit ediyordu ama sadece evliliğimiz boyunca bu sayıyı aşmıştı. Kısa da olsa, bir an için onu öldürmeyi düşünmüştüm.

onu geri getirdi. Ama o tek bir kadındı, tek seferlik bir hataydı. Bu ise nesnel olarak saygısızlıktı. En azından şimdi, evliliğin kurtarılabilir olup olmadığını merak etmek zorunda değildim. "Bana söylediğin için teşekkürler... Sanırım."

Orada oturdu ve utancının ışıltısının tadını çıkardı. Sessizliğin geçmesine ve aramızda zonklayan acının yoğunlaşmasına izin verdi. "Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama günahlarımın sana olan aşkımla hiçbir ilgisi yoktu. Hepsinden pişmanım, tüm kalbimle pişmanım. Her şeyi geri alabilseydim, alırdım, çünkü seni kaybetmek hayatımın en acı verici olayı oldu. Ben seninle paylaştığım yatakta uyurken, senin burada yalnız olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Sen gittiğinden beri başka kimse olmadı ve elimi İncil'e koyup bunun üzerine yemin edebilirim."

Masamın üzerinde duran, bir kadın poposundan yontulmuş boş vazoya baktım. İçine çiçek koyacak vaktim olmamıştı.

"Artık sır yok. Bütün gerçek bu. Bunu sormamın bile delilik olduğunu biliyorum ama bir şans daha vermenizi çok isterim-"

Gözlerimi devirirken dudaklarımdan alaycı bir kıkırdama kaçtı.

Tereddüt etti, gözleri bana kaydı. "Sana gerçeği söyledim Fleur. Bunun ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

"Duymak kadar zor değil, o kadarını söyleyebilirim." "Sana söz veriyorum, bir daha olmayacak."

"Sözünün hiçbir anlamı yok, Adrien. Hayatımızın geri kalanında bana sadık kalacağına söz vermiştin ama sen bunun içine sıçtın." Sık sık olduğu gibi mavi gözler aklıma geldi. Gecelerimi işgal eden ve yalnızlığımı kovalayan seksi bir yabancı. Sözünün eri olduğunu söylemişti ve belki başka bir adama inandığım için aptalın tekiydim ama ona inanmışım.

"Bir hata yaptım-"

"Bir kez hata yaparsan, bu bir hatadır. İki kez batırırsan, alışkanlık olur. Üç kez batırırsan, bu senin karakterin olur. Sen bir hilekarsın Adrien, busun. Bir sonraki karını aldatacaksın. Ve bir sonrakini..."

Sessizliğe teslim oldu, burnuna tokat yemiş bir köpek gibi başı öne eğikti.

"Cecilia beni kurtardı." Kocamı beceren kadına karşı büyük bir minnet duyuyordum. Niyeti her ne idiyse, beni evden kovup yerime geçmek mi, gerçekten umurumda değildi. Bana gerçeği söylemiş ve beni bağışlamıştı. On yıl sonrasına kadar bunu keşfetmemiş olsaydım, gençliğim gitmiş olacaktı ve şimdi nefret ettiğim adamdan çoktan çocuk sahibi olmuş olacaktım. "Kıçımı kurtardı."

Artık tüm gerçeği bildiğim için geriye dönüp neyi farklı yapabilirdim diye düşünmek zorunda değildim. Evliliğin kurtarılmaya değer olup olmadığını, belki de öfke yerine merhamet göstermem gerekip gerekmediğini düşünmek zorunda değildim.

Ama aynı zamanda her şeye yeniden başlamak, yeniden yas tutmak zorundaydım.

Paris dünyanın en güzel şehriydi ama balkonlarda yetişen çiçeklerin, boulangeries'den gelen taze bagetlerin kokusunun, soğuk bir sabahta sıcak espressonun, dışarıdaki kafelerde bir sigara ve bir içki için buluşan güzel insanların kıymetini bilmiyordum. Evliliğim öldüğünde bir parçam da öldü.

Ve onu geri alamazdım.

Bastien bana mesaj attı. *Neighborhood'dayım.*

O kadar mutsuzdum ki antidepresanım ile konuşmak bile istemiyordum. **Artık yalnız kalmak istiyorum.** Bana karşı her zaman dürüsttü, doğrudan konuya giriyordu, ben de ona karşı aynı şekilde davranmaya karar verdim. Başka biri olsaydı mesaj atma zahmetine girmezdim ama ona karşı açıklanamaz bir zorunluluk hissediyordum.

Bana sorular yöneltmedi ya da teselli edici sözler söylemedi. Bana uğramayı ya da bir içki ısmarlamayı teklif etmedi. Beni kendi halime bıraktı. **Beni nasıl bulacağını biliyorsun, tatlım.**

Günler geçti. İşe gittim, eve geldim, günde on iki saat uyudum çünkü uyanık kalmak için hiçbir hırsım yoktu. Bastien bara gelmedi ya da bana mesaj atmadı, bu yüzden yalnız kalmak istediğimde bu isteğime saygı duydu.

Bir yanım onu başından savdığımı düşünmesinden, arkadaşlığını benimkinden daha çok tercih ettiği başka birini bulmasından ve ona tekrar mesaj attığımda bana geri dönmemesinden korkuyordu.

Hâlâ arkadaşlık havasında değildim ama hayatımda sahip olduğum tek iyi şeyi de kaybetmek istemiyordum. ***Daha önce sert davrandığım için özür dilerim.*** Saat öğleden sonra üçtü. O saatte ne yapıyor olabileceğini, hâlâ uyuyor mu yoksa dışarıda mı olduğunu bilmiyordum. İlk kez birlikte uyuduğumuzda, bir toplantısı olduğu için sabah erkenden çıkmıştı. Programının nasıl olduğundan emin değildim.

Ama onun üç noktası her zamanki gibi hemen ortaya çıktı. ***Sen .***

Onunla konuşmak çok kolaydı, garip bir şekilde. Adrien'la tanıştığımda tutkuya ve kahkahaya kapılmıştık ve kasırğa hiç durmadı. Evlenmeden önce onu sadece bir yıldır tanıyordum. Bastien'le tutkumuz on katına çıkmıştı ama geri kalan zamanlarda sakin ve kolaydı. İkisini karşılaştırmamalıydım çünkü Adrien'la bir ilişkim vardı ve Bastien'le olan... sıradan bir şeydi. ***Sadece seni ettiğimi düşünmeni .***

Üfleyemeyecek kadar sıcakladım.

Şaka yapıp yapmadığından emin değildim ama yine de gülümsedim, sesini kafamda duydum ve o yakışıklı sırtışını hayal ettim. ***Çok doğru.***

Hun4ry, tatlım? Bir biftek için 40 dolar verebilirim.

Son birkaç gündür pek bir şey yememiştim ama onunla konuşmak birdenbire iştahımı açmıştı. ***Evet, kulağa 4ood gibi geliyor.***

On beş dakika içinde orada olacağım.

Hemen üstümü değiştirdim ve günlerdir ilk kez makyaj yaptım. Bara giderken bile makyaj yapmamıştım ve bu durum bahşişlerimi etkilemişti. Kimse yataktan zar zor kalkıp işe gelecek enerjisi olan depresif bir barmen istemiyordu.

Paltomu giyerek dışarı çıktım ve o anda kafenin dışındaki tek yönlü caddede karartılmış bir SUV durdu. Araç durdu ve Bastien dışarı çıkıp bana kapıyı açtı, koyu renk kot pantolon ve uzun kollu gri bir gömlek giymişti ve bu renk gözlerinin mavisini ortaya çıkarıyordu. Aracın tavanından daha uzun durduğu için yüksek boyu araca göre daha belirgindi. Sanki görmek istediği tek kişi benmişim gibi gülümsediğinde yakışıklılığı da ortaya çıkıyordu.

Diğer koltuğa geçebilmem için kenara çekildi ve yanımdaki koltuğa oturup kapıyı kapatmadan önce büyük avucunun kıcıma şakacı bir şaplak attığını hissettim. Emniyet kemerlerimiz takılmadan araba hareket etti.

Sohbet etmedi, dirseğini kolçağa dayayarak oturdu, parmakları çene çizgisindeki küçük kemikleri hafifçe sıyırdı. Bakışlarımı hissettiğinde, bakışlarımla buluşmak için döndü. "Tatlım?"

Daha önce birlikte olduğum hiçbir erkek bana böyle hitap etmemişti. Adrien bana hiç evcil hayvan ismi vermemişti. Bastien'in pek çok kadına böyle seslendiğini, bunun herkese söylediği bir söz olduğunu hayal ediyordum ama bana böyle seslendiğinde yine de içim ısınıyordu. "Ne kadar ateşli olduğunu unutmuşum."

Sırtışı genişledi, gülümsemesi güzel gözlerine ulaştı. "O zaman bir dahaki sefere unutmamak için bir fotoğraf çekmelisin."

Paris'te trafik sabahları ve öğleden sonra herkesin işten çıktığı erken saatlerde en kötüydü. O kadar kötüydü ki yürümek ya da bisiklete binmek daha iyiydi, çoğu insan da bunu yapıyordu. Ama şimdi bile akşamları yollar tıkanıyordu. Restoran sadece birkaç kilometre ötedeydi ama yine de oraya varmak yirmi dakika sürüyordu.

Şoför *Le Relais de l'Entrecote*'a yanaştı ve Bastien önce indi, sonra da benim cipten inmeme yardım etti. Dışarıda masa bekleyen on beş kişilik bir kuyruk vardı ama Bastien çift kapıdan geçip doğrudan hostes masasına gitti. Siyah elbiseli kadınla kısa bir konuşma yaptı, Luca adında biri hakkında bir şeyler söyledi ve sonra doğrudan bir masaya götürüldük... ve bir sürü pis bakış aldık.

Bize pencere kenarında bir masa verildi ve Bastien masayı dışarı çekti, böylece masayı yerine koymadan ve önce duvara yaslanan koltuğa sıkışabilirdim. Paris'te sadece bir çeşit yemek servis eden ünlü bir restorandı.

Biftek ve patates kızartması. İstedığınız kadar porsiyon sipariş edebiliyordunuz ve hizmetçi kıyafetli garsonlar gelip tabaklara yeni bir parça etle birlikte yeni bir sos ve patates kızartması dolduruyordu. Oraya birkaç yıl önce bir kez gitmiştim.

Garson kız içkilerimizi getirmeden önce bifteklerimizi nasıl istediğimizi sordu. Bastien her zamanki gibi sert bir içki sipariş etti, ben ise bir kadeh şarapla yetindim. Yemeklerimiz de içkilerimiz kadar hızlı geldi ve garson kız uzaklaşmadan önce tabaklarımıza et ve patates kızartması ile bir kaşık sos doldurdu.

Bastien etini kesti ve sanki o gün hiç yemek yememiş gibi yemeğini mideye indirdi.

"Rezervasyonunuz var mıydı?"

"Hayır." Isırıklar arasında cevap verdi, mağara adamı tavrına rağmen terbiyeliydi.

"O zaman nasıl bu kadar kolay masa

buldun?" "Bir arkadaşım buranın sahibi."

"Güzel. Daha iyi arkadaşlar edinmeliyim... Versace ve Saint Laurent'de çalışanlar gibi."

Yemeye devam etmeden önce hızlıca gülümsedi.

Etimi kestim ve midemin sıkıştığını hissettim çünkü açlıktan ölüyordum, açlık sancılarım son birkaç gündür kırık kalbim tarafından susturulmuştu. Küçük ve çtır patateslerimi sosun içine batırdım ve ardından etimden bir ısırık daha aldım.

Bastien tabağını çabucak mideye indirdi ve garson bir sonraki gelişinde tabağını bir porsiyon daha doldurdu. Açık büfe gibiydi ama kalkıp ortak bir masadan yemek almak zorunda değildiniz.

"Bugün öğle yemeğini atladın

mı?" "Hayır," dedi. "Sadece

acıktım."

Tabağımı bitirdim ve bir porsiyon daha düşündüm ama buna ihtiyacım olmadığını biliyordum. Birkaç dakika içinde doyduğumu hissedirdim. Kilolarla dolu değildim

Bastien gibi kaslıydım, bu yüzden geçen hafta verdiğim kilolara rağmen istediğim her şeyi yiyemiyordum.

İkinci porsiyonunu bitirdi ve sonra üçüncüsünü sipariş etti.

Bir erkeğin iştahı beni tahrik etmemeliydi ama onda beni tahrik eden bir şey vardı. Günde binlerce kalori alması gerektiği gerçeği, çünkü o kadar çok kası vardı, çünkü bir masayı kaldırıp hiçbir ağırlığı yokmuş gibi odanın öbür ucuna fırlatabilecek kadar güçlüydü.

Şarabımı içtim, pencerenin dışındaki yoldan geçen arabaları izledim ve ona çok fazla bakmamaya çalıştım çünkü bu kabalık gibi geliyordu. Ama yemek yiyen tek kişinin kendisi olmasını umursuyor gibi görünmüyordu. Açıkçası kimsenin herhangi bir şey hakkındaki fikrini önemsiyor gibi görünmüyordu.

Bu yönünü sevdim.

Tabağını bitirdikten sonra bardağından bir yudum aldı.

"Dördüncü için gidecek misin?"

Alaycılığımıza sıırttı. "Yeti artık."

Garson tabaklarımızı sonra tatlı menüsünü bıraktı, o da bakmadı.

"Sanırım arkadaşın bu gece para kaybetti." Ona hakaret etmekten ziyade sadece takıldığımı anlamış gibiydi, ben de devam ettim.

Daha da geniş gülümsedi. "Güzel. O bir pislik."

"Arkadaşın bir pislik mi?"

"Hepsi pislik."

"Ne derler bilirsiniz, eğer herkes bir pislikse, muhtemelen pislik sizsinizdir."

"Oh, ben kesinlikle bir pisliğim," dedi. "Ama onlar da pislik." Bardağından tekrar içti, buz küpleri bardağın açısıyla birlikte eğiliyordu. Bardak boşaldığında masaya geri koydu ve bir tane daha sipariş etti.

Nasıl olduğumu, neden neredeyse bir haftadır ortalarda görünmediğimi sormamasına şaşırmıştım ama bu onun sevdiğim bir özelliğiydi. Hassas konularda asla baskı yapmazdı. Bir erkeğe göre inanılmaz bir sezgisi vardı. Araba kaldırabilen bir adam için, gerektiğinde son derece nazikti. "Nasılsın?"

"Meşgul."

"İşle mi?"

"Siyaset umurumda değil - ama siyaseti umursamazsanız, sizden aşağı olanlar tarafından yönetilirsiniz."

"Senato'nun günlük işleriyle ilgileniyor musunuz?"

"Bazen. Ama şu anda zamanım benden her zaman bir adım önde olan birini bulmaya odaklanmış durumda."

"Peki o kim?"

"Size kaçakçılığın özellikle Paris'te bir sorun olduğunu söylemiştim." "Evet, hatırlıyorum."

"Bütün girişimini bunun üzerine kurmuş bir pislik var." "O zaman onu bulmanın kolay olması gerekmez mi?" diye sordum.

"Kimse boynunu uzatıp ispiyonlamak istemiyor, bunu anlıyorum. Eğer onu ispiyonlarlarsa, başkalarını da ispiyonlamayacaklarına güvenemezler. Bu suçtan dolayı asılıp kesileceklerinden bahsetmiyorum bile. Bütün bir şehri susturmayı başardı ve beni bir çatışmadan kaçınacak kadar iyi tanıyor."

"Düşmansanız sizi nasıl iyi tanıyor?"

Parmaklarını bardağının tepesine dayadı ve bir yudum almadan önce hızlıca salladı. "Bu uzun bir hikâye." Ses tonundaki bir şey bunun asla duymayacağım bir hikaye olduğunu gösteriyordu ama beni görmezden gelmeyecek ya da soruyu tamamen kapatmayacak kadar nazikti.

Onu çok uzun zamandır tanıımıyordum ama ona çok saygı duyuyordum, burnumu sokmayacak kadar saygı duyuyordum. "Tatlı alacak mısınız?"

Ruh hali hâlâ biraz ekşiydi. "Tatlılar bana değil." "Bir şey almamın sakıncası var mı?"

Ağzında yavaş bir gülümseme belirdi, tatlı bir şey almamla ilgili bir şey gözlerine şefkat getirdi. "Hiç de değil, tatlım." Ortak menüyü önüme koydu. "Ne düşünüyorsun?"

Listeye baktım. "Çikolatalı pastayı severim ama profiterol için zayıf bir noktam var."

"Nasıl gittiğini biliyorum..."

Garson kız geldiğinde, bir fincan kahveyle birlikte poğaça sipariş ettim. "Bir şeyler almama izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Yemek yediğinizi gördüğüme sevindim." "Bu ne anlama geliyor?"

Geri adım atmak ya da bakışlarını kaçırmak yerine kendine olan güvenini korudu. "Seni son gördüğümde biraz daha zayıflamışsın."

"Anlayabiliyor musun?"

Dirseklerini masaya dayayıp ellerini birleştirerek bana baktı. "Vücudunu tanıyorum. Hem de çok iyi tanıyorum." Gözleri loş odada bile masmaviydi, güçlü özgüveniyle daha da yakışıklı bir adamdı.

Garson kız profiterollerini ve kahveyi getirdiğinde tartışmayı yarıda kesti. Fincandan buhar yükseliyordu ve tabak, ocaktan yeni alınmış gibi görünen çikolata sosundan dolayı sıcaktı.

Çatalımı lapa hamur katmanlarına batırdım bir ısırık aldım, tüm tatlar dilimin üzerinde bir sıcaklık dalgası gibiydi.

Gözleri tamamen dalmış bir şekilde tatlıyı yememi izledi. "Ne düşünüyorsun?"

"Bu çok iyi."

Bardağından tekrar içmeden önce hafifçe sırttı. "Kadınlar ve tatlıları..."

"Erkekler ve biftekleri gibi."

Tekrar gülümsedi. "Touché."

Bir tabak profiterolün tamamını yedim ve geride kalan küçük parçaları kazıdım çünkü midem uyanmıştı. İlk kez evden iş için değil de zevk için çıkmıştım. Üzülmekten başka bir şey yapmak güzeldi. "Sana Adrien'in benimle konuşmak istediğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Cevap vermedi ya da başını sallamadı, sadece o sert bakışını attı. Bunu evet olarak algıladım.

"Bana söylemek istediği şeyi öğrendim... bir kereden fazla olduğunu." Bunu neredeyse bir hafta boyunca içimde tutmuş, tamamen boşalana kadar organlarımı ve kemiklerimi çürütmesine izin vermiştim. "En az bir düzine farklı kadın vardı. Nasıl CYBE kapmadım, asla bilemeyeceğim."

Buna hiçbir tepki vermedi, sanki başından beri bundan şüpheleniyormuş ya da öfkeli ateşimi daha fazla körüklemek istemiyormuş gibi.

"Ne kadar aptalım. Ağabeyinin bildiğinden eminim çünkü yakınlar. Eminim en iyi arkadaşı biliyordu. Eminim başkaları da biliyordu ama bana söylemek istemediler. Ben de tüm bunlardan habersiz, lanet bir aptal gibi ortalıkta dolaşıyordum."

"Sen aptal değilsin tatlım," dedi nazıkçe. "Güvendiğimiz insanlardan asla şüphelenmeyiz. Çok iyi bir kadını bir kenara attığı için aptalın teki o. Sana söz veriyorum, hayatının sonuna kadar pişman olacak."

"Özür diliyor gibi görünüyor ya da pişmanlığına inandığım için ben bir aptalım."

"Pişman olduğuna hiç şüphem yok," dedi ciddi bir şekilde. "Ve özellikle de yakalandığı için pişman."

Kahvemi karıştırdım çünkü kreması tepesine çökmüştü. "Bana gerçeği söylemek istediğini söyledi ve gerekmediği halde bana karşı dürüst olduğu için, bir şansımız olup olmadığını sordu-"

Kollarını göğsünde kavuştururken dudaklarından kontrol edilemeyen bir kahkaha döküldü.

Az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken gözlerim onunkiler arasında gidip geldi. "Ne?"

Kahkahaları azaldı ve başını salladı. "Hiçbir şey." "Burada neyi kaçırıyorum?"

"Hiçbir şey," diye tekrarladı.

"O zaman benim mutsuzluğumun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Tersledim.

"Hiç de değil." Tekrar ciddileşti. "Ben sadece onun düşünüyorum."

Ona bakmaya devam ettim ve ilk defa ondan bir aldatma hissettim. Sanki kaçırdığım bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamıyordum. Bu iyi bir his değildi ve bir daha böyle hissetmek istemiyordum. "Bu hissi sevmiyorum."

"Ne hissi?"

"Sanki şaka konusu benmişim gibi."

Gözlerindeki ciddiyet pişmanlıkla yumuşamaya başladı. "Tatlım-"

"Yemeğimi ödemeyi teklif ederdim ama şimdi dışarı çıkmam gerekiyor, yemek için teşekkürler." Masanın en ucuna doğru kaydım, böylece pencere ile masa arasındaki küçük boşluktan .

Masayı cama dayadı ve kaçışımı engelledi. "Dur." Sesini yükseltmedi, herkesin yükselen çatışmadan hala habersiz olduğu kalabalık restoranda değil.

"Gitmek istiyorum." Masamızla yanımızdaki masanın arasına sıkışabilmek için diğer tarafa doğru kaydım.

"Dur dedim."

"Bana durmamı söyleme. Şimdi, bırak gideyim."

Masanın üzerinden bana baktı, sonra da masanın yerini değiştirip geçmeme izin verdi.

Yanımızdaki masada oturanlar düşmanlığımızı hissettiklerinde sustular. Restorandan çıktım, gözlerim yerde, yüzüm öfkeden sıcaktı. Evime yürümek için çok uzaktaydım ama beş parasızdım, bu yüzden oradan çıkmak için harcamak zorunda olmadığım parayı kullanmam gerekecekti.

Dışarı çıktım ve soğuk hava yüzüme soğuk su gibi çarptı. Artık insan kuyruğu yoktu çünkü neredeyse gece yarısı olmuştu. Açık havada, aptallığıma gülen adamın karşısında olmayınca kendimi biraz daha iyi hissettim ve sokağın aşağısındaki daireme doğru ilerledim.

"Tatlım."

Arkamdan geldiğini bile duymamıştım, ki bir ayı büyüklüğündeyken bu imkânsız görünüyordu. Onu duymamış gibi devam ettim, kaldırıma park etmiş arabaların yanından geçtim, kaldırım yayalardan boştu.

"Seninle konuşuyorum."

"Ve seni görmezden
geliyorum."

Beni kolumdan tuttu ve ne kadar küçük olduğumu ve onun ne kadar güçlü olduğunu hatırlatan bir güç kullanarak beni kendisiyle yüzleşmeye zorladı. "Sen şaka malzemesi değilsin." Eli saçıma gitti ve onu bir tasma gibi sıktı. "Asla."

Bir an için o mavi gözlerden, ne kadar sert ve içten olduklarından felç oldum. Ama sonra öfkeme geri döndüm. "Dürüst bir adam olduğunu söyledin, ama sonra orada oturup bana gülüyorsun. Hiçbir şey olmadığını bildiğim halde bana hiçbir şey olmadığını söylüyorsun ve kendimi aptal gibi hissettirmeye çalışıyorsun-"

"Ben söyledim."

İfşaat tam yüzüme çarptığında sustum. Utançtan dizlerimin bağı çözülürken gözlerim onunkiler arasında gidip geldi.

"Gülmemeliydim ama sana gülmüyordum. Bir adamın bu kadar onursuz ve korkak olabileceğine inanamıyorum. O kadar saçma bir yalan söyledi ki gülmekten *başka* ne yapacağımı bilemedim."

Hala söylediklerinin şokundayken tek yapabildiğim, saçlarım hala onun kapalı yumruğunda, kolu bir kafesin parmaklıkları gibi sırtımın küçük kısmına dolanmış bir şekilde bakmaktı.

"Sana asla yalan söylemeyeceğim." Kaçmayacağımı anlayınca saçlarımı tutuşu gevşedi. "Sana başka türlü hissettirdiğim için özür dilerim." Yüzümü kavradı, başparmağı yanağımdaydı, beni baharın ilk çiçeği gibi okşuyordu.

"Ne kadar zamandır biliyorsun?" Seviştiğim adamın kocamın sadakatsizlikleri hakkında benden daha fazla şey bilmesinden utandım.

Gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Bir süre."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü ondan gelmeli. Çünkü o senin gözlerinin içine bakmalı.

-bir erkek gibi- ve sana ne yaptığını söyleyecek. Çünkü işlediği suçun cezası, sana ne kadar boktan biri olduğunu söylediğinde kendini pislik gibi hissetmektir."

"Onu bunu yapmaya nasıl ikna ettin?"

"İkna etmek benim kullanacağım kelime değil." Bana bakarken gözleri sertleşti, eski kocama ne yaptığının bir ipucuydu bu. "Gerçeği bilmeyi hak ediyordun. Asla sorun olmadığını bilmeyi hak ediyordun. Kapanışı hak ettin." Elini tekrar saçlarıma götürdü ve her yerimi görebilmek için yavaşça yüzümden çekti. Kolu etrafımda sıkılaştı ve beni kendine doğru çekti, beni kaldırımda tutarken yanağımın göğsüne yaslanmasına izin verdi, sanki onun delici bakışları olmadan bir dakikaya ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Orada uzun süre durdu, elektrik direğinin ışığında bana sarıldı, sokak sessizdi çünkü orada sadece biz vardık. Soğuk bir gece olmasına rağmen vücudu beni sıcak tutmaya yetecek kadar ısı üretiyordu, bir ocakta ateş yakmak için mükemmel bir akşamdı. "Benimle eve gel." Bunu bir soru gibi ifade etmedi ama yine de öyle hissettirdi.

Bakışlarını karşılamak için yüzümü göğsünden çektim. Kendimi bir köpek sürüsü tarafından parçalara ayrılmış gibi hissediyordum; kalbim sokağın bir tarafında, iç geri kalanı ise diğer tarafındaydı. Sonsuza dek seveceğime söz verdiğim biri bana bunu yapmış, canımı yakmış, beni aşağılamış ve sonra da gözlerimin içine baka baka yalan söyleme cüretini göstermişti.

Ama ne zaman o mükemmel mavi gözlere baksam, sakın bir nehir, sonsuz bir huzur, diğer tüm duygularımı bastıran bir tutku hissettim. Bir yabancıya kendi kocama duyduğumdan daha fazla güven duyuyordum. Çok az tanıdığım birinin yanında kendimi güvende hissettim. Onun akıntısına kapıldım ve beni denizin çok uzaklarına götürmesine izin verdim. "Tamam."

Ckapt'ca 2

Bastien

İlk defa yatıya kalmıştı ve sevişmemiştik.

Makyajını çıkarmadan yatağa girdi ve bana sokuldu, bacağını kalçamın üzerine uzattı, kolunu boynuma doladı, beni vücut yastığı olarak kullandı. Gözlerinde hâlâ hüznü vardı ve muhtemelen bu yüzden bu kadar kolay uykuya dalabiliyordu.

Uyku düzenim altüst olmuştu ve yorgun değildim, bu yüzden bir süre onu izledim, Eyfel Kulesi'nin ışıkları perdelerin arasındaki aralıkta beliriyordu. Uykusunun bir noktasında diğer tarafa döndü, telefonunun bulunduğu komodine baktı.

Yataktan kalkıp oturma odasına geçtim ve kapıyı arkamdan kapatıp sadece bir aralık bıraktım. Masama gidip dizüstü bilgisayarımı açtım, e-postalarımı ve Gerard'ın masaya bıraktığı postalara göz attım.

Telefonum Luca'dan gelen bir mesajla aydınlandı. ***Crazy Horse'a gidiyorum.***

A4ain mi? Moulin Rouge'a benzer bir kabare gösterisiydi, yerel bir yerden çok turistik bir yerdi.

4 kızdan birini beceriyorum.

O zaman neden gelmemi istiyorsun?

Çünkü bir bar ve diğer 4 kız var. Ben

almayayım.

Senin derdin ne, göt herif?

Burada zaten bir 4irl var.

Ne olmuş yani? Muhtemelen olduğunu fark etmeyecektir bile.

Yüksek sesle kıkırdadım. ***Siktir , Luca.***

Gün doğmadan dön.

Diğer 4uy'lardan birini al.

Benim adamım olduğunu

biliyorsun.

İyi eğlenceler, Luca.

Mesajları durdu.

E-postalarımı kontrol ettim, ardından masamdaki postaları gözden geçirdim. Lüksemburg Sarayı'ndaki yıllık gala için bir davetiye vardı, sanki birbirimizi yeterince görmüyormuşuz gibi birbirimizi görmek için bir başka zorunluluk. Her yıl tek başıma katıldığım siyah kravatlı bir etkinlikti. Onu bir kenara bırakıp diğerlerini inceledim.

Luca bana yine mesaj attı. ***Hala aynı kızla mı görüşüyorsun? Evli olan mı? Evet.***

Bunu takip edecek bir sorusu yoktu.

Birkaç saat çalıştım ve sonunda yeterince yorulduğumu hissettiğimde yatağa döndüm. Yatağın ortasına doğru ilerlemiş, ağa yakalanmış bir balık gibi battaniyenin içine kıvrılmıştı. Yanına kaydım ve yatağı çok fazla kaydırmamak için elimden geleni yaptım.

Ama bu yeterliydi, çünkü gözleri yorgun ve sersemlemiş bir şekilde açıldı ve sanki bu bir rüyaymış gibi uzun bir süre bana baktı. Sonra gözleri yumuşak bir şefkatle doldu, sanki beni görmek açıklanamaz bir neşe getirmiş gibiydi ve en sevdiği oyuncak ayısına kavuşan bir çocuk gibi içime girdi.

Kollarımı ona doladım ve omzumu yastık olarak kullanmasını izleyerek ona sarıldım.

Kolunu belime doladı ve bacağına dizlerimin arasına sıkıştırdıktan sonra bir iç çekip derin uykuya daldı.

Bir dakika önce yorgun değildim, ama onu huzur içinde görmek gözlerimin ağırlaşmasına neden oldu ve uykuya daldım.

Aletimin etrafında sıcak bir ağız hissettiğimde ölü gibi uyuyordum.

Birden aklıma bir rüya geldi, Fleur yatağımın etrafındaki halının üzerinde diz çökmüş, küçük ağız için çok büyük olan bir aleti emmeye çalışıyordu. Nefes alışım değişti, vücudum gerildi ve zevk beni içten dışa doğru yaktı.

Otomatik olarak saçlarına uzandım, elim sayısız kez yumrukladığım yumuşaklığa temas etti. Odadaki sıcaklığın, perdelerdeki aralıktan sızan güneş ışığının ve taşaklarımdaki gerginliğin farkındaydım.

Gözlerim açılacak gücü buldu ve kıcının havada, ağzının kasıklarına gömülmüş olduğunu görmek için aşağıya baktım. Ağzını uzunluğumun üzerine iterken ağırlığını desteklemek için aletimi tabanından tuttu, nefes almak için geri çekilmesi gerekmeden önce yarısını zar zor geçti.

Başımı koluma dayadım ve bir süre onu izledim, sikimi kahvaltıda krep yer gibi yemesini izledim.

Gözlerini kaldırıp bana baktı, ağız sikle doluydu, o güzel hâlâ havadaydı.

Ağıza boşalmak istiyordum ama beni o kadar tahrik ediyordu ki bu beni çıldırtıyor, onu olabildiğince sert sikmek için çaresiz bırakıyordu. Başının arkasını kavradım ve onu geri çekilmeye zorladım, aletimin dudaklarından kayıp karnıma düşmesini izledim. "Buraya gel." Onu üstüme yönlendirmek yerine yanıma yönlendirdim ve yüzünü çarşafın içine soktum. Kıcı doğal olarak yukarı kalktı ve ben de arkasına geçtim, aletim onun dilinden çoktan kayganlaşmıştı. Direnmeden içine girdim çünkü benim için fazlasıyla hazırды.

Tüm gücümü içine soktuğumda bir çığlık attı, boynunu bastırmaya devam ettiğim için çığlıkları çarşaflara çarparak boğuldu. Ona gerçekten değer verdiğim bir kadın gibi değil de genelevdeki bir fahişe gibi vuruyordum ve o da bundan hoşlanmış görünüyordu. Rimeli çarşaflara bulaştı ve keskin tırnakları uzanıp beni kavradığı yerden dizlerime battı.

"Hoşuna gitti mi tatlım?" Saçlarını avuçladım ve yanağını çarşaflara bastırdım, nefes alabilmesi için yüzünü çevirdim. Genelde ona bedenimin bir kısmını verirdim ama bu sefer hepsini verdim, acıyla irkildiğini gördüm ama hiç itiraz etmedi. Bunu bir şampiyon gibi karşıladı, sanki bu onun işiymiş gibi.

"Evet...evet."

Ona sertçe vurmaya devam ettim, hızımı asla yavaşlatmadım ya da kendimi sınırlamak zorunda kalmadım, hala kısmen uyurken, zihnim ve bedenim tam olarak bağlı değilken değil. Bu, ona acımasızca, beklediğinden daha sert bir şekilde vermemi sağladı.

Elleri çırpınmaya başladı, çarşafı kavradı ve köşelerden birinden kayana kadar çekti. Bacakları ardına kadar açtı ama amı bir engerek yılanının kavrayışıyla sikimin üzerinde sıkılaştı ve bir çığlıkla boşaldı.

Bitirmeden önce gözlerimi kapattım ve sesin tadını çıkardım, benden sıkıtiğinde ona tohumumu verdim, sayabileceğimden daha fazla olmasına rağmen ilk kezmiş gibi amını doldurdum. Adrien bu kadını her gece yatağına alıyordu ama etrafta düzüşmeyi tercih ediyordu; duyduğum en aptalca şeydi bu. Ama şimdi onun içine dalan benim sikimdi ve bu benim için gayet iyiydi.

İşim bittiğinde kıkına sert bir şaplak attım ve acı içinde homurdanmasına neden oldum. Çekip tekrar şaplak attım, o kadar sert vurdum ki yan yattı ve inledi. Yanağında el izi görünüyordu, ben de eğildim ve öptüm, kırmızı, izli deriyi öptüm, acıyı iyi hissettirdi.

Öpücüklerimle yumuşadı, beni izlemek için gövdesini çevirdi, beni kendisine doğru yönlendirmeden önce parmakları kısa saçlarımda gezindi, beni dudaklarımdan öpebilmek için üzerine getirdi. Güne başlamak için hızlı bir öpücükten daha fazlasıydı, nefes ve dille uzun bir öpücüktü, aletimin olması gibi

ve benim gelmem ona yetmedi, sanki hala daha fazlasını istiyormuş gibi, sanki tüm ben hala yeterli değilmişim gibi.

Dizlerini ayırdım, sonra kalçalarının arasına girdim, onu öperken elim saçlarının derinliklerindeydi, vücudu çekmecelerimden birinden çaldığı tişörtle kaplıydı. Tekrar içine girmeden önce göğüslerini ortaya çıkarmak için çekiştirdim, beni hissettiğinde ağzıma karşı bir nefes aldığını hissettim, sanki beni sadece almamış gibi.

Dudaklarıma karşı konuştuğu için kızmış olmalıydı. "Sakin ol..."

Kendimi ona her şeyimi vermekten alıkoydum, onu bir bakireymiş gibi istila ettim, sallanmalarım gün batımındaki küçük dalgalar kadar yumuşaktı.

Ayak bilekleri sırtımın alt kısmında birbirine bağlandı ve ben içinde hareket ederken beni öptü, parmakları saçlarımın derinliklerindeydi, diğer eli sırtımı tırmalıyordu. "Evet... böyle."

18'inci bölgede köhne bir vitrin olan Dalia'nın Pazarı, sokak lambasının altında rahatsız edilmeden duruyordu, sokakta araba yoktu, kaldırımda ise evsizlerin çadırlarda kurduğu bir kamp vardı, boş bardaklar bağış umuduyla dışarıya konmuştu - ya da birilerini dolandırmak için bir şans.

Karartılmış SUV ön tarafa yanaşırken, arkamdaki diğerleri durdu. Önce siyahlar giymiş, yüzlerinin alt kısmı maskeli, göğüslerini ve sırtlarını kaplayan taktik yelekli adamlar atladı. Tüfeklerle donanmış olarak, açılan kapının mandalına, mandal açılana kadar ateş ettiler. Sonra kapıyı yukarı kaydırarak şafak vakti satışa sunulacak ürün stantlarını ortaya çıkardılar. İçeride biraz daha ilerlediler, bodruma açılan gizli kapının kilidini açtılar ve aşağı indiler.

Arka koltukta kaldım ve bir an sonra silah seslerini dinledim. Sessizleşmeden önce birkaç saniye sürdü.

Bunu bir işaret olarak kabul ettim ve iki adamımla birlikte arka koltuktan atlayarak merdivenlerden aşağı indim ve aşağıdaki kanlı manzarayı gördüm. Kızlar bir köşede toplanmış, birbirlerine yapışmış ve titriyorlardı.

idam edilecekti. Masalarda ibuprofen ve asetaminofen gibi reçetesiz satılan ilaçların şişeleri vardı, ancak kapların içinde bu zararsız ilaçları bulmak yerine, daha kötü ve yasadışı şeyler buluyordunuz.

Uyuşturucu değildi, sadece onu paketlemek zorunda kalan kadınlar umurundaydı.

Yerde ölü adamlar vardı, masaların altına beyinleri sıçramıştı. Cesetlerin arasında yürüdüm, beyinleri sorunlarını gidermeye devam ederken titreyenleri görmezden geldim ve sonra arkada hayatta tutulan üç adamı buldum. Masadaki plastik sandalyelerde otururken bilekleri arkadan fermuarla bağlanmıştı, puroları hâlâ bırakıldıkları yerde yanıyordu.

Adamlarımdan biri benim için bir sandalye çekti ve sonra

uzaklaştı. Ben de oturdum, kendi puromu çıkardım ve yaktım.

En iyi poker suratlarını takındılar, altlarına yapmak üzereyken cesur olmaya çalıştılar. Biri çoktan altına işemişti. Kokusunu alabiliyordum. İlkine bakarken bir nefes çektim. "Tedarikçin kim?"

Hiç tanışmamış olmamıza rağmen kim olduğumu çok iyi bildiği için titremesine engel olamadı. "Ürünü Jerome'dan alıyoruz-"

"Uyuşturucu değil. Kızlar." Tedarikçisinin kim olduğunu zaten biliyordum ama onu ibret olsun diye cezalandırmak istedim.

"Bilmiyorum," dedi. "Buraya yeni başladım-"

Tabancamı çıkardım ve onu başından vurdum. Patlamanın sesi, susturucu takılı olsa bile kapalı alanda sağır ediciydi.

Diğer adamlardan biri kontrol edilemeyen bir çığlık attı.

Diğeri - altına işemiş olan - ıslak gözlerle bakıyordu.

Bir sonrakine döndüm. "Senin ." Silahı ona doğrulttum.

Bu oyun oynamazdı. "Godric." Gözleri yerdeydi çünkü bana bakamıyor, kafasına doğrultulmuş namluyla yüzleşemiyordu.

"Güzel," dedim. "Onu nerede bulabilirim?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Patrona sorabilirsin-" "Patron kim?"

"Çalıştığım adam... Adı Peter." "Peter ne?"

"Peter Astinoff."

Silahımı ona doğrulttum. "Ara onu."

Tereddüt etti, sanki bu isteğe inanamıyormuş gibiydi. "Bende numarası yok." Ölü yoldaşına baktı. "Beni o tuttu-"

Tetiği çektim ve sandalyeden düştü.

"*Lütfen beni öldürmeyin.*" Islak pantolonlu adam hemen hayatı için yalvarmaya başladı, sandalyesinde öylesine titriyordu ki bacaklarının betona vuruşları duyulabiliyordu.

"Bana Peter'ı bul, böylece kendi çışinde ölmek zorunda

kalmazsın." "Numarası bende yok ama seni ona

götürebilirim." "Nasıl?" Silahı yüzüne tutmaya devam ettim.

"Sanırım nerede yaşadığını

biliyorum." "Sanıyor musun?"

"O oldu sahip olmak a parti ve aranıyor Biz için getirmek ve kızlar...eğlence için."

Silahı ona doğrultmaya devam ettim ama ilk defa bu bilgi ilgimi çekmişti.

"Adres?"

"Adresi bilmiyorum ama oraya nasıl gideceğimi hatırlıyorum." Zorlukla konuşabiliyordu, beyninin yere saçılmasından korkuyordu. "Dördüncü bölgede. Sizi şimdi oraya götürürebilirim."

Sonunda silahı indirdim ve adamlarımdan birine onu serbest bırakması için başımla işaret ettim.

Bilekleri çözüldüğünde gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

"Pantolonunu değiştir," diye bağırdım. "Arabam sidik gibi kokmayacak."

Şehri geçip 4. bölgeye gittik, bu saatte yollar bomboştu. Tanığım başka bir arabadaydı, silahını şakağına dayamıştı. Pencereyi aralayarak bir puro içtim, eski binaların yanından geçerken Notre-Dame'ı gördüm, vinçler hala yerindeydi çünkü yenileme yıllar alacaktı.

Fleur bana mesaj attı. *Uyanık mısın?*

Arka koltukta kıyafetlerimin altında yanarak kaynıyordum. Serbest bıraktığım kadınlar adamlar tarafından güvenli bir eve götürülüyordu. Duş alıp kıyafetlerini değiştirdikten sonra para ve kâğıtlar verilerek yollarına devam etmeleri ya da kaçırıldıkları aileleriyle yeniden bir araya gelmeleri sağlanacaktı. Kızların çoğu henüz reşit bile değildi. Fleur'un mesajını görmezden gelmek ve sinirli bir ruh halinde olduğum için uyuduğumu düşünmesine izin vermek istedim, ancak mesajının cevapsız kalmasına izin vermeyecek kadar ona saygı duyuyordum. *korkin4*.

Ses tonumdan anladığı belliydi çünkü cevabı kısa oldu. *Seninle sonra konuşuruz.*

Bu konuyu burada bırakmalıydım çünkü şu anda başka önceliklerim vardı ama yapamadım. *İyi misin, tatlım?* Şu anda çok kızgındım, o evi yakmaya ve düşmanlarımı dumanı solumaya zorlamaya hazırdım ama onun için duyduğum endişe arttığı anda tüm bunlar durdu.

Üç noktası geldi. *Ben iyiyim. Sadece seni yatağında istiyorum, hepsi bu.*

Normalde gülümserdim ama şu anda hiçbir şey hissetmiyordum. *Yarın.*

Tamam, dikkatli ol.

Onun iyi olduğunu anladıktan sonra telefonumu bir kenara bıraktım ve demir bir kapının ardındaki bir binaya yanaşan araba kuyruğunu izledim. Burası olmalı çünkü

Ekibim levyeyle dışarı fırladı ve birkaç vuruşla kapıyı kırmaya başladı.

Adamlar evin etrafında bir çember oluştururken arabadan indim, diğerleri levyeyi çift ön kapıya taşıdı. Sessizlik içinde koordineli saldırılarını planladılar ve sözsüz işaret verildiğinde saldırı aynı anda gerçekleşti, kapı kırılırken arkadaki pencereler silah ateşiyle patlatıldı.

Adamlar evin içinde ilerleyerek işlerinde başarısız olan güvenlik görevlilerini vurdular. Duvarlara kan sıçradı, koridorlara sis bombaları atıldı, çığlıklar ölümle susturuldu. Her şey hızla oldu, duvarlardaki çerçeveli aile fotoğrafları kurşunlarla paramparça oldu.

Üst kattan bir kadın çığlığı duydum, muhtemelen karısı ya da metresi ya da fahişesi, kim bilir.

Aşağıda bekledim, başka bir odaya sürüklenirken ve sonra çocuklarıyla birlikte kapının arkasına kilitlenirken çığlıklarını dinledim. Dakikalar sonra Peter merdivenlerden sürüklenerek oturma odasının ortasına getirildi ve bir infaz gibi dizlerinin üzerine çökmeye zorlandı.

Adamlardan biri bana yaklaşıırken, "Eşim ve çocuklarım üst katta barikat kurdular," dedi. "Yaralı yok."

Peter'ın bilekleri arkadan fermuarla bağlanmıştı. "Lütfen aileme zarar vermeyin."

Ona doğru yürüdüm, korkmuş gözlerine sertçe baktım ve sonra yumruğumla yüzüne vurdum. "Bana bir daha böyle hakaret edersen ne olacağını gör." Burnunu kırdım ve kan üzerime ve yere sıçradı.

Çığlık atmaya cesaret edemedi ama acıyla nefes aldı.

"Karın ve kızın için yalvarıyorsun ama anneleri aynı yalvarmayı yapan çocukları çalıştırıyorsun." Göz göze gelebilmek için önünde çömeldim. "Kızını buraya sürüklesem ve senin önünde siksem nasıl hissederdin? Ve senin tek yapabildiğin izlemek olsa?"

Bu sözler üzerine hem dehşet hem de öfkeyle titredi, yüzü ifade edilemeyen bir öfkeyle kıpkırmızı oldu. Gözleri bir savaş uçağından fırlayan roket gibi bana kilitlenmişti.

"Onu her gün elleri kanlı bir şekilde çalıştırsam ve sonra her gece kilitlesem nasıl hissederdin? Onu, sonunda belini kırarak kısa bir el emeği hayatına mahkum etsem? Ve bir daha asla gün ışığını göremese?"

Sanki bu sözleri söylediğim için beni öldürmek istiyormuş gibi titremeye devam etti.

"Senden daha iyi bir adam için şanslısın, çünkü öyle olmasaydım karın hizmetçim, kızların da fahişelerim olurdu." Ayağa kalktım ve pantolonumun arkasından tabancamı çıkarmadan önce geri adım attım. Namlunun ucunu tam alınına dayamadan önce silahı kurdum. "Çok basit. Bana Godric'i nerede bulabileceğimi söyle, sen de yukarı çıkıp aileni rahatlat."

Soğuk metali teninde hissedince gözleri kapandı.

İstediğim cevabı bekledim, silahın karşısında titrediğini hissettim.

"Sabrımı zorlama, Peter."

"Sana söyleyemem."

"Eğer bunu yapmazsan, ailen seni burada kafana sıkılmış bir kurşunla bulacak."

"Sen benim canımı alabilirsin ama Godric tüm ailemi alacak. Soyumu kurutacak. Kardeşlerimi ve ailelerini... Arnavutluk'taki kuzenlerimi avlayacak. Arkadaşlarımı ve ailelerini idam edecek ve sadece iyi bir önlem için üzerlerine tükürecek. Ve ancak bu iş bittikten sonra... uğruna yaşayacak hiçbir şeyim kalmadığında... beni öldürecek." Yere, kanlı çizmelerime baktı. "Konuşamıyorum ve başka kimse de konuşmayacak."

Hayal kırıklığı dilimde benzin, öfke ise yanan bir kibrit gibiydi. Kendi ahlakıma uymak zorundayken ahlaksız bir adamı yenmek imkânsızdı. Büyük adam olmayı seçtim ama bu Godric'i daha büyük bir rakip haline getirdi. Aşmayı reddettiğim çizgiler vardı ve Godric onların üzerinden dans etti. "Cumhuriyet'in ilk Fransız İmparatoru olarak, kaçak kadınları ücretsiz ve yasadışı işgücü olarak kullanarak *Homines ex codice*'i ihlal ettiğin için seni ölüme mahkûm ediyorum." Silahı ateşledim ve geriye düştü, kafatasının ortasındaki kurşun deliğinden kan akıyordu. "Cehennemde çürü, pislik."

Cip kapıya yanaştı ve içeri girmeme izin verilmeden önce güvenlikle görüştüm. Çift kapıdan geçerken bana eşlik edildi ve sonra uşak beni salona davet etti. "Madam Dupont birazdan burada olacak." üzerine bir tepsi koydu, içinde bir demlik çay, tabaklar üzerinde çiçekli çay fincanları ve bir tabak kızılıcak çöreği vardı. Beni açık pencerelerden güneş ışığı alan, duvar kâğıtları çiçek desenli, avizesi kristalden yapılmış, tavanları restore edilmiş ve korunmuş odada yalnız bırakarak çıktı.

Koltuğa oturup bekledim, pencereden ötedeki binalara bakıyordum, gözlerim yorgunluktan ölmüştü ama bunu belli etmiyordum.

Sonra arkamda topuklarının sesini duydum, parke zemine hafifçe vuruşunu, tasarımcısının mekân için seçtiği özel halıya çarptığında sesin nasıl değiştiğini. Onu selamlamak için ayağa kalktım, saygıdan dolayı her zamanki tişörtüm yerine gri yakalı bir gömlek giydim.

Önümde durdu, dizlerine kadar uzanan pembe elbisesi içinde bir ray kadar inceydi, sarı saçları zarif bukleler halindeydi, boğazında ışıltılı elmaslardan bir kolye vardı. Gözlerinin köşelerinde ve ağzının etrafında çizgiler vardı, ancak yaşın ince işaretleri dışında, sonsuz bir güzellik durumunda mükemmel bir şekilde korunmuştu. Her zaman olduğu gibi beni görünce gözleri sevgiyle doldu. "Oğlum." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve her iki yanağımdan ikişer kez öptü.

Ben de aynısını ona yaptım. "Çok güzel görünüyorsun anne."

"Teşekkür ederim evlat." Kanepenin kenarına geçti ve uşağı içeri girerek iki bardak çay doldurdu - çiş içmediğimi bilmesine rağmen.

Kâhyası izin istedi ve birlikte yalnız kaldık.

Galler Prensesi gibi ayak bileklerini kavuşturmuş, tabağını tutuyor ve çayını yudumluyordu. Çöreklerle dokunmamıştı çünkü zayıf kalabilmek için neredeyse hiç yemek yemiyordu. Sadece kibarlık olsun diye yemek ikram ediyordu. Tabağı masaya geri koydu. "Nasıl gidiyor Bastien?"

Havadan sudan konuşmaktan nefret ederdim. "Aynı şey. Kır evi nasıl ?"

"Borulardan biri kırıldı ve korkunç bir sel oldu. Tadilatı biraz geciktirdi."

"Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Daha kötü şeyler de var," dedi. "Peki, görüştüğün biri var mı?"

Bunu bana hep aile soyunun devamıyla ilgilendiği için sorardı, benim mutluluğumu önemseydiği için değil. Soruya cevap vermedim, Fleur'la olan ilişkiyi tartışmak istemiyordum, saklamak istediğimden değil, korumak istediğimden. "Hayır."

"Bastien, artık otuzlu yaşlarındasın-"

"Buraya özel hayatımın ne kadar hayal kırıklığı yarattığını tartışmaya gelmedim."

Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi ve bana bir insanın, özellikle de annenin sahip olması gerekenden çok daha fazla zekâyla dolu o kurnaz bakışını attı. "Buraya neyi tartışmak için geldiğini biliyorum ve cevabım değişmedi."

Başımı hafifçe salladım. "Onu nasıl koruyabilirsin?" "Onu korumuyorum. İkinizi de koruyorum."

Öfkem alevlendi, bu konuşmayı milyonuncu kez yapmak zorunda kaldığım öfkeliydim. "O aşâğılık biri ve bunu sen de biliyorsun."

Öfkeme tepki vermedi. Korumalarından biri onu kontrol etmek için odaya girdiğinde de tepki vermedi. Gözleri ona kaydı ve onu başından savmak için hafifçe başını salladı. Sanki annemi incitebilirmişim gibi. "Bana onun nerede olduğunu söyle."

Bir heykelin durgunluğuyla bakışlarımı tuttu. Soruma sessizlikle cevap verdi.

"Onun gibi birini nasıl destekleyebilirsin?"

"Desteklediğimi hiç söylemedim."

"O zaman beni destekle ve bana onun nerede olduğunu söyle."

Başını hafifçe salladı. "Ebeveyn olduğunuzda, sonsuz şart ve anlaşmalar içeren bir sözleşme imzalarsınız. Ve bu şartlar ve anlaşmalar sizi çocuğunuzu koşulsuz sevmeye bağlar, ister Fransa'nın cumhurbaşkanı olsun, ister katiller koğuşunda yer alsın. Onun ya da sizin eylemlerinize katılıp katılmamam önemli değil. İkinizi de tüm kalbimle seviyorum. Ona ihanet etmeyeceğim ve size de ihanet etmeyeceğim."

"Beni nasıl bulacağını sordu mu?"

"Hayır." Gözünü kırpmadı, soruya tepki vermedi, sanki gerçek buymuş gibi. "Onu arayan sensin, tam tersi değil. Çözülemeyecek farklılıklarınız var. Noel'de oğullarımın aynı çatı altında olmasını ne kadar istesem de bunun mümkün olmadığını biliyorum. Eğer bir anlaşmaya varamıyorsanız, o zaman ayrı ayrı barış içinde yaşayın."

"Masum kadınların ticaretini yapıyor." Sesimi alçak tutmak için elimden geleni yaptım ama öfkem dışarı sızdı. "Bunu anlıyor musunuz? Bu kızların çoğu on yedi yaşında bile değil. *Çocuk gibiler*. Görünüşlerine bakılırsa ya genelevlere gönderiliyorlar ya da silah montajında veya uyuşturucu paketlemede çalıştırılıyorlar. Burası sizin şehriniz, dünyanın en büyük şehri. Şehrinizin bu şekilde mi işlemesini istiyorsunuz? Biz Işığın Şehriyiz, Karanlığın Şehri değil."

Buna hiçbir tepki vermedi, yüzü düz ve gözleri ölü gibiydi.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Tersledim.

Gözlerini kırıştırdı ve hepsi bu kadar.

Koltuğa geri oturdum ve elimi yüzümde gezdirirken iç çektim, hayal kırıklığı parmak uçlarımı yakıyordu. Annem onunla olan tek bağlantımdı ama onu bilgi vermeye zorlayamazdım, sadece kurallara uyması için değil. "O zaman senden ikimizle bir buluşma ayarlamamı istiyorum. Silah yok. Adam yok."

Sert bakışlarını sürdürdü, herhangi bir erkekten daha iyi bir poker suratına sahipti. "Sadece bir sohbet."

Bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı, uzun saçları omuzlarının arkasındaydı.

"Sözümün eri olduğumu biliyorsun. Evinize asla şiddet getirmem."

Göz temasını kesti ve şömineye baktı.

"Saygı duyduğu tek kişi sensin. Ondan ateşkes bayrağı altına gelmesini isteseydiniz, biz de buna uyardık."

Uzun süre düşündü, gözleri şömineye yapışmıştı.

Sokaklarda onu aradım. Bilgi almak için insanlara işkence ettim ama onlar benden çok ondan korkuyorlardı. Nerede olduğunu bulup onu kendim götürmediğim sürece, istediğimi asla elde edemeyecektim. Kardeşimle olan tek bağlantım annemdi.

Dikkatle düşündükten sonra nihayet bana döndü. "Godric'ten bunu düşünmesini isteyeceğim ama yapabileceğim en fazla şey bu."

Ckapt'ca ũ3

Fleur

Bastien bana mesaj atmadı.

Onu yarın göreceğimi söyledi ama yarın bugündü ve ondan hiçbir iz yoktu. Ona mesaj atmadım çünkü onu muhtaçlığım la boğmak istemiyordum. Bu sıradan bir ilişkiydi ve bana hiçbir şey borçlu değildi, ama sessizliği bana olan ateşinin sönüp sönmediğini merak etmeme neden oldu. En uzun kaçamağının bir hafta olduğunu söylemişti ve biz bir aydır devam ediyorduk. Bu yüzden her an fişi çekebileceğini, gece yarısı maceralarında benim yerime birini bulduğunda benden sıkılacağını düşündüm.

Bitmesini istemiyordum, henüz değil, ama ona daha sıkı onu daha çabuk uzaklaştıracaktı.

Bu yüzden ona mesaj atmadım.

Dairemde yalnızdım, televizyon açıktı, yağmur yağarken karanlık pencerelere baskı yapıyordu. Bir ambulans geçiyordu ve sesi geçerken binalarda yankılanıyor, sonra köprüden geçerken kayboluyordu. Boşanma evrakları yemek masasının üzerindeydi çünkü evrakları yarın teslim edecektim.

Bu gece barda vardiyam yoktu, ama meşgul olmak için vardiyam olmasını diledim. Bundan daha iyi iş bulmam gerektiğini biliyordum, yeni bir hayata baş lamama yetecek kadar para kazandıracak bir iş. Dizüstü bilgisayarımı kaptım ve iyi para veren ve uzaktan kalifiye olduğum bir iş bulma umuduyla iş ilanlarını araştırdım.

Ama çok az şey vardı.

Bastien bana mesaj attı. ***Şu anda aklımda çok şey var. Yarın konuşuruz.***

Bu mesaj beni hem rahatlattı hem de hayal kırıklığına uğrattı. Ben ondan biraz zaman istediğimde, o bana hiç sorgulamadan zaman verdi, ben de aynısını ona yaptım. Çoğu erkek beni öylece bırakırdı ve daha sonra sessizliğini sorduğumda bana yapışkan ya da sinir bozucu derdi. Ama Bastien bunu yapmadı. O farklıydı. Birkaç ay içinde adını bile unutacağı biri olmama rağmen bana önemliymişim gibi davranıyordu. Bir gün yuva kurarsa, kalbini kime verirse dünyanın en şanslı kadını o olacaktı. ***Beni nerede bulacağını biliyorsun.***

Ertesi gün adliyeye gittim ve kesinleşmiş evrakları teslim ettim. İşlemler tamamlandıktan sonra boşanma davası duruşmaya taşınacaktı. Adrien servetinin çoğunu benimle evliyken kazanmıştı, bu yüzden Paris'teki evden Loire Vadisi'nde sahip olduğumuz eve kadar tüm ortak mülkleri halletmemiz gerekiyordu.

Ama ben istemedim.

Bundan sonra, ayarladığım birkaç iş görüşmesine gittim, ancak beni karşılamalarından pozisyonları alma şansımın olmadığını anlayabiliyordum. Biri adliyede katiplik, diğeri bir sanatevinde asistanlık, bir diğeri de bir yatırım şirketinde ofis işiydi.

Eve döndüğümde akşam olmuştu ve yemek vakti gelmişti ama yiyecek bir şey yoktu. Alt kattaki Poppy Café'ye inip fondü kızartması sipariş etmeye ve sigara içmeye karar verdim, arkadaş grupları ofiste geçen bir günün ardından bir araya gelip evlerine gitmeden önce bir şeyler içip sigara içerken ben tek başıma oturuyordum.

Bastien bana mesaj attı. ***Neighborhood'dayım.***

Kalbim göğsümün içinde küçük bir dans yaptı ve bu beni korkuyla sarstı. Mutluluğum ne zaman bu adama bu kadar bağımlı oldu? Ne zaman

Bu kadar bağlanmak? Adrien için kalbim kırılmalı ve yaptıklarına rağmen onu hâlâ özlemeliydim. Ama şimdi tüm düşüncelerim beni bir barda tavlaman adamla meşguldü. *Poppy Café'de sigara içiyorum.*

İyi bir gün geçirmişsin gibi

görünüyor. Öyle de denebilir.

Birazdan görüşürüz, tatlım.

Bir an sonra siyah cip göründü ve dev gibi bir adam ortaya çıktı. Uzun kollu siyah gömleği, koyu renk kot pantolonu ve çizmeleriyle verandadaki masama yaklaştı, yakınlarda oturan diğer kadınların ve arnavut kaldırımli caddeden alışveriş merkezine doğru yürüyen yayaların dikkatini çekti. Daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı ve eğilip beni öptü.

Soğuk yıldızlar gördüm ve dudaklarımda sıcak alevler hissettim. İçimde başlayan bir sevgi dalgası boğazıma ve kalbime kadar ulaştı. Korktuğum bağlılık on kat artmıştı.

Karşımdaki koltuğa oturdu ve yakmadan önce bir puro çıkardı. Umursamaz bir tavırla garsonun dikkatini çekti ve ağızımda -ve kalbimde- bıraktığı izden habersiz sert içkilerinden birini sipariş etti.

Purosundan bir nefes çekmeden önce bir yudum aldı. Duman uzun bir süre dilinin üzerinde kaldıktan sonra ağızından çıktı ve etrafımızda büyük bir duman bulutu oluşturdu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, purosunu parmaklarının arasında duruyordu ve beş saniye boyunca bana baktı.

Günüm hakkında bilgi edinmek istediğini biliyordum ama burnumu sokmak istemedim. "Evrakları teslim ettim, umarım son kezdir."

"Öyle olacak."

"Sanırım sefer farklı hissediyorum çünkü geçeceğini biliyorum." "Bu

iyi bir şey değil mi?"

"Adrien'dan kurtulduğum için mutluyum ama ilk kez gerçekten boşanacağımı anladım. Mahkemeye gideceğim. Geri alacağım

Kızlık soyadım. Öfkelenmekle o kadar meşguldüm ki sonrasında ne olacağını unuttum."

Bir süre beni izledi, kolları hâlâ göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu. "Korkuyorsun."

"Korkmuyorum. Sadece... Yeniden başlamak zor." Arkadaşlarımın çoğunu kaybetmişim. Ailesini seviyordum ama artık benimle bir daha asla konuşmayacaklardı, her ne kadar evlilikte kurban ben olsam da. Tüm ailesini seviyordum, ailem gibi hissediyordum ve şimdi onları bir daha asla göremeyecektim. Berbat bir durumdu.

"Korkman sorun değil, tatlım. Korkmazsan cesur olamazsın. -Ve sen cesursun."

Hissettiğim tüm acı yerini sıcaklığa bıraktı, onun oraya koyduğu sıcaklığa. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ne?" Başını hafifçe eğdi. "Her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun."

Hafifçe omuz silkti. "Saçmalamıyorum, bu yüzden söylediğim her şeyde ciddi olduğumu biliyorsun."

"Belki..." Belki de ona güvenebildiğim içindi. Hayatımda güvenmem gereken tek kişi oydu.

Purosundan bir nefes daha çektikten sonra ağzında tutarak tadının dilinin içine işlemesine izin verdi. Dumanı dudaklarının arasındaki çatlaktan dışarı bıraktı.

Sigaramı bitirdim ve söndürdüm, alışkanlığımı tekrar bırakmam gerektiğini biliyordum. Son birkaç haftadır daha da kötüleşmişti. Bastien'in beni sarsmaya çalıştığını düşündüğümde daha da kötüleşti, günde bir sigaradan en az beşe çıktı. "Birkaç iş görüşmesine gittim. Hiçbirini alamadım."

"Size bu kadar çabuk mu cevap verdiler?"

"Hayır, ama ilgilenmediklerini söyleyebilirim. İşlerin çoğu için kalifiye değildim, bu yüzden en başta neden benimle görüştüklerinden emin değilim."

"Ne tür bir iş arıyorsunuz?"

Omuz silktilim. "İyi bir maaşı olan herhangi bir şey, gerçekten. Ben de geceleri çalışmaktan bıktım. İnandırması zor ama Silencio'ya başlamadan önce sabahları çalışan bir insandım."

"Bilgisayarlarla aran iyi mi? Elektronik tablolar, Excel, bunun gibi şeyler?"

"Sanırım." Bir dizüstü bilgisayarım vardı ama pek kullanmıyordum. Daha önce hiç bir ofiste çalışmamıştım. "Bana ne verilirse verilsin hızlı öğrenirim."

"Sana yatırım firmalarımın birinde iş bulabilirim. Finansçılarımın birinin yönetici asistanına ihtiyacı var ve o bir eşcinsel."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

Sırıttı. "Kızımın bütün gün dar bir kalem etek giyerek bir pislik için çalışmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? O kış benim." Purosundan bir nefes daha çekti ve konuştuğunda duman ağzından dışarı çıktı. "İstiyorsan senindir."

"Senin kızın mı?" Düşünmeden sordum, bunu söylemesine şaşırmıştım.

Purosunu rahat parmak uçlarının arasında dinlendirdi, sandalyeye uzandı, sanki o kadar zahmetsizce kullandığı etiketten en ufak bir rahatsızlık duymuyor gibiydi. "Söylediğimi söyledim." Bakışlarındaki güvenle, bu konuda ne hissettiğimi umursamıyormuş gibi bana baktı. Kimsenin onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi ve buna ben de dâhildim. "Ne olmuş yani?"

Sözleri kalbimi heyecanla çarptırdı, soğuk gece havasına rağmen avuç içlerimi ısıttı. Ama aynı zamanda korkumu daha da arttırdı, çünkü isteyeceğim son şey az önce ayrıldığım pozisyonda olmaktı. "Bunu yapman çok hoş ama bu doğru olmaz."

"Nasıl yani?"

"İşi, bu iş için gerçekten nitelikli birinin elinden almış olurum."

"Sana bir hayat dersi vereyim, tatlım. Biri bir kapıyı açtığında, sadece içinden geç. Kapanmasını beklemeyin çünkü dahaki sefere açmaya çalıştığınızda kilitli olabilir. Hayat çok zor ve sen de

Elinizdeki her avantajı kullanın. Şu anda sahip olduğun avantaj benim. Beni kullan."

Onunla geçirdiğim her an beni ona daha çok çekti. Konuştuğu kelimeler, gösterdiği özgüven, hayatını ve hayatındaki herkesi ele alışındaki açık sözlülük, saçmalıktan uzak tavrı. Aramızdaki çekim giderek artıyor ve bir kara deliğin gücüne sahip olarak beni ruhunun derinliklerine doğru çekiyordu. Adrien'i tüm kalbimle sevmiş ve hayatımı onunla geçirmek istemiştım ama ona karşı hiçbir zaman Bastien'e hissettiklerimi hissetmemiştim, hâlâ birçok açıdan yabancı saydığım bir adama. Bu duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Sonuna kadar gitmeli miydim yoksa hala gücüm varken fişi çekmeli miydim bilmiyordum.

"Ona Pazartesi günü orada olacağını söylerim." Purosunu kül tablasına vurdu ve bir nefes daha çekmeden önce küllerin kâseye serpilmesine izin verdi, dumanı ağzına çektiğinde çene çizgisi keskinleşti.

Bir iş için yanıp tutuşuyordum, bütün gece boyunca bütün adi heriflerin bana asıldığı o bardan kurtulmak için yanıp tutuşuyordum. Makul bir saatte yatakta olmak istiyordum, sabahın dördünde değil, Bastien'le birlikte olmadığım sürece. "Teşekkür ederim."

Sessizce purosunun tadını çıkarıyor, kollarını kavuşturmuş masanın üzerinden bana bakıyordu.

"Ee... nasılsın?" Mesajdaki kırılmış ses tonuna bakılırsa zor birkaç gün geçirdiğini biliyordum. Ne zaman konuşsak genellikle şakacıydı ve öyle olmadığında aklında başka bir şey olduğunu biliyordum.

"İşte bir sürü saçmalık."

Ayrıntıları sormadım. Paylaşmak isterse, paylaşabilirdi.

"Bazı bayilerim insan ticareti mağduru kadınları ücretsiz işçi olarak kullanmaya devam ediyor. Onlardan birini alaşağı ettim, ancak tedarikçisine geri dönmeyi reddetti."

"Roll?"

"İspiyoncu," diye açıkladı. "Adamın iki tane de genç kızı var. Bu ne kadar bir şey?"

"Ne yaptın sen?"

"Yasaları çiğnedi, ben de onu idam etmek zorunda kaldım." "Bir ailesi olmasına rağmen mi?"

"Ailenin olup olmaması umurumda değil," diye tersledi. "Benim şehrimde iş yapmak istiyorsan kurallara uyacaksın. Bu kadar basit." Purosunu söndürdü ve yerine içkiyi aldı.

"Seni kırmak istememiştim."

"Eğer beni kırmak istemiyorsan, o zaman beni yargılama." Şimdi gözleri acımasızdı ve ilk kez benim için acımasızdı.

"Seni yargılamıyordum," dedim sakince. "Öyle görünmesine neden olduysam özür dilerim."

Gözlerini kaçırdı ve kendini sakinleştirmek için bir nefes aldı. "Düzeni korumak zorundayım. Eğer bir aile babasının yaşamasına izin verirsem, başka bir adamın da yaşamasına izin vermek zorunda kalırım. O zaman saygımı ve otoritemi kaybederim, zaman Cumhuriyet yıkılır, eski düzen geri gelir ve Godric bu şehri yönetir. İnanın bana, kimse bunu istemez - oyunda olmasanız bile."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Başka bir şey söylersem onu tekrar kışkırtmaktan korkuyordum. "Son birkaç gündür seni özledim ve yapmak istediğim son şey seni üzme. O yüzden lütfen söylediklerimi unut." Onun öfkeli yanını sevmiyordum. Yoğun ve eğlenceli yanını, ona iltifat ettiğimde gülümsemesini, bana dokunmadığı zamanlarda bile beni sevgisiyle boğmasını seviyordum.

Öfkesi yavaşça, gökyüzünde hareket eden bir fırtına bulutu gibi geçti. Gözlerine doğan güneş gibi ışık geri geldi. Elini hafifçe kaldırdı ve hesabı işaret etti. "Benim evim mi senin evin mi?"

"Senin." Benim dairem küçüktü, duvarlar onun boyundaki bir adam için eğimli ve kısıtlayıcıydı, dağınık ve soğuktu. Evini seviyordum, yatağındaki yumuşak çarşafı, geniş makyaj masalı kocaman banyosunu, terasın penceresinden görünen Eyfel Kulesi manzarasını seviyordum. Oturma odasındaki büyük şömineyi, kanepede sevişirken çıplak bedenimi ısıtmasını seviyordum.

Hesap geldiğinde, sipariş ettiğimiz içkiler ve patates kızartması için çok fazla olan bir tomar parayı içeri ve sonra telefonunu çıkarıp şoförüne bir mesaj gönderdi. "Hadi gidelim, tatlım."

Yatak odasına girdiğimizde, tişörtünü başının üzerine çekti ve siyah mürekkeple kaplı kaya gibi sert göğsünü ve karnını ortaya çıkardı. Omuzları dağ gibiydi ve pazuları el bombası gibi görünüyordu.

Kazağımı başımdan çekip sütyenimi çıkarmadan önce öldürebilecek bir bakışla bana yaklaştı. Beni öpücüklerle boğabilmek için kaldırdı, önce omzumu sonra köprücük kemiğimi, boğazımın çukurunu ve sonra göğsümü öptü. Beni yatağın kenarına kadar taşıdı ve botlarıma ve kot pantolonuma doğru hareket etmeden önce beni yatağın üzerine bıraktı, her şeyi çekiştirerek çıkardı, kot pantolonla birlikte tangamı da aldı.

Ayak bileklerimden tuttu ve ayaklarımı göğsüne dayadı, sonra kot pantolonunu ve boxer'ını indirdi, kalçalarımın tutup kıkımı kenara çekmeden önce dizlerine düşmelerine izin verdi. Sanki bana ilk kez sahip oluyormuş, ilk kez kendini içime gömüp serbest bırakıyormuş gibi aceleyle hareket etti. Dizlerimi belime doğru katladı ve memnun bir iç çekişle içime girdi. "Siktir, bu amcığı özlemişim." Göğüslerimden birini tuttu ve girmeye başladığında sertçe sıktı, kıkım kenara geldi, sanki acıtmak istiyormuş gibi bana tam boyunu verdi.

Ellerimi kalçalarına uzattım ve kendimi tekrar içine çekmek için onları kavramaya çalıştım. Ayrıralı günler olmuştu ama sanki haftalar geçmiş gibiydi ve ne kadar acısa da onu içimde hissetmek çok iyi geliyordu. Sıcak bir günde bir bardak soğuk su gibiydi. Bir kış gecesinde sıcak bir yemek. Vücudumun iyi hissetmek için tam da ihtiyacı olan şeydi.

Eli mememi bıraktı ve boğazıma gitti. Beni becerirken sıktı, bir eli hala kalçamın altında sıkışmıştı, beni simit gibi katlıyordu çünkü istediği şekilde bükülebilecek kadar esnektim.

Başladıktan sonra hiç durmadı, sanki can attığı için beni hızla doruğa çıkarmak istiyordu. Yakışıklı yüzü kırmızıya boyanmıştı ve

boynundaki ve ön kolundaki kordonlar patlamaya başladı. "Kendinle oyna."

Ben dayanırken tırnaklarım kalçalarına batmaya devam etti, siki bu açıyla daha da doluydu ve beni tamamen dolduruyordu. Beni becermek için çalışmasını ve itişini izlemek boşalmam için yeterliydi ve ben zaten eşikteydim.

"Göster bana." Boğazımı sıktı.

Parmaklarım klitorisime gitti ve kendimle oynamaya başladım, dairesel hareketlerle ovuşturdum, hoşuma giden baskıyı uyguladım. Nefesimi tutmaya çalıştım ama o elini sıktı ve kelimelerim boşlukta kayboldu.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra bitirdim, parmaklarıma karşı kasıldım, bulutlara ulaşmamı izlerken büyük aleti içimde daha da şişti.

Kalçalarımдан tuttu ve beni sertçe kendine çekti, boşalırken bana tüm uzunluğunu verdi, içimde derinlere salındı ve en büyük birikintilerinden birini yaptı. Bitirdiğinde en seksi iniltiyi çıkardı, gözleri sahiplenici bir şekilde bana kilitlendi. "Arkanı dön."

Devam eden doruk noktasının sisinde kaybolmuş, ne dediğini anlamamıştım.

"Dön dedim." Çekildi ve beni ellerimin ve dizlerimin üzerine getirerek döndürmeye başladı. Kalçalarımдан tuttu ve bir dakika önce olduğu kadar sert bir şekilde bir kez daha içime girmeden önce beni tekrar yatağın kenarına çekti. Saçlarımı avuçladı ve beni bir atmışım gibi geriye doğru çekti ve beni acımasızca becerdi. Sonra avuç içi sert bir şaplakla kıcıma vurdu.

Acıdan nefret ederek ama ardından gelen zevki severek haykırdım ve inledim.

Beni tekrar tokatladı, bu sefer daha sert.

Daha yüksek sesle haykırdım, avucunun etime battığını, derimin ne kadar sıcak ve kırmızı olduğunu hissettim.

"Durmamı ister misin, tatlım?" Avuçları nazikleşti, beni becermeye devam ederken parmakları kıcımı yoğuruyordu.

"Hayır."

Beni bir kez daha sıkmadan önce parmakları etimin üzerinde hafifçe gezindi. Sonra beni tekrar tokatladı, öncekinden daha sert bir şekilde. "Ben öyle düşünmemiştim."

Gecenin bir yarısı işemek için uyandım.

İşte o zaman orada olmadığını fark ettim. Çarşaf lar serindi, sanki bir süredir yokmuş gibi, sanki tuvaleti kullanmak için bir an bile ayrılmamış gibi. Yataktan çıkmadan önce yatak odasındaki karanlığı ayırt edebilmek için birkaç kez göz kırptım. Üzerimde kıyafet olmadan uyuyakalmıştım, bu yüzden çekmecelerinden birinden bir tişört aldım. Parmaklarım serin bir şeye değdi ve o zaman orada bir tabanca olduğunu fark ettim. Tabancaya dokunmadan gömleği nazikçe çıkarıp başıma geçirmeden önce durdum, yumuşak pamuk beni bir battaniye gibi hemen içine çekti. Altın lavabolu ve koyu renk duvar kâğıtlı büyük banyosuna girdim ve loş ışıktaki işimi hallettim. Çıktığımda, oturma odasına açılan kapıdaki aralıktan baktım ve onu masasında otururken buldum, ocakta yanan ateş onu hafif bir ışıltıya boğuyordu, gözleri pencereden Eyfel Kulesi'ne ve şehrin geri kalanına bakıyordu.

Bir süre onu izledim, gözlerindeki ağırlığı, sıkıntılarının ağırlığını gördüm.

Purosunu dudaklarına götürdü ve pencereden dışarı bakmaya devam ederken bir nefes çekti. Birkaç saniye durakladıktan sonra ağızındaki dumanı bıraktı ve başka bir yere süzülmeden önce odanın içinde asılı kalan bir bulut yarattı.

Kapıyı daha geniş açtım ve odaya girdim.

Uyanık olduğumu fark etmemiş gibi gözleri hemen bana kaydı. Purosunun ucunu hemen masasının üzerindeki siyah kül tablasına sokup söndürdü. Çarpıcı mavi gözleri her zamanki sakin güveniyle benimkilere bakıyordu, altında ne olsun her zaman soğukkanlı bir adamdı. "Krep için biraz erken..."

Gömlek o kadar büyüktü ki bir tarafı vücudumdan kayarak omuzlarımı açıkta bıraktı. Neredeyse dizlerime kadar geliyordu, gömlekten ziyade bir elbise gibi duruyordu. "Bu

Krep için asla erken değildir." Masasına yaklaşmadan önce ona hafifçe gülümsedim, kollarımı karnımda birleştirmiştım çünkü dumanı dışarı atmak için balkon kapısını araladığı yerden odaya soğuk bir hava akımı girmişti.

Sandalyesinden kalktı ve kapıyı sözsüz bir şekilde kapatarak soğuk havanın odaya girmesini engelledi. Yine masanın arkasına geçmedi, onun yerine doğruca yanıma geldi, kolunu sırtımın alt kısmına doladı ve ağzımın kenarına bir öpücük kondurmadan önce beni sertçe kendine çekti. "Yatağına dön, tatlım." Dokunulacak kadar sıcaktı, ocakta yanan ateş gibi sıcaktı, göğsü çıplaktı ve siyah mürekkebiyle kaplıydı. Siyah eşofman altı kalçalarından aşağı sarkıyordu ve yalınayaktı.

"Peki ya sen?" Sessizce sordum.

"Yorgun değilim." Masasına yaslandı ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu, gözleri olmadığını iddia ettiğı yorgunluğu gösteriyordu.

"Seni rahatsız eden bir şey var." Bildiğim kadarıyla, uyanık olsun ya da olmasın, gece boyunca hep yanımdaydı. Ama bir şey onu yataktan kalkacak ve orada kalacak kadar rahatsız ediyordu.

Mavi gözleri o sessiz güvenle benimkilere kilitlenmişti. "Bu işi kabul ettiğimde neye imza attığımı biliyordum. Olan oldu."

"Onu bulacağınıza eminim."

"Bu kolay kısmı olacak." Gözleri yanımdan geçip Eyfel Kulesi'nin karanlıkta parladığı pencereye kaydı.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

Uzun bir süre sessiz kaldı, sessizliğin o kadar uzun sürmesine izin verdi ki sanki hiçbir şey söylemeyecekmiş gibi geldi. "İşim genellikle karmaşık değildir, ama bu durumda öyle."

"Neden?"

Bana tekrar bakmadan önce başını hafifçe salladı. "Bunlar benim sorunlarım, senin değil."

"Senin sorunlarını, benimkileri önemsediğın gibi önemsiyorum." Aldatan bir koca ve bir yaklaşan boşanma vardı muhtemelen önemsiz

Ama yine de benim iyiliğime yatırım yapıyor gibiydi, ben de onun iyiliğine yatırım yapıyordum.

Söylediklerimi sessizliğiyle geçiştirdi. "Önümüzdeki Cumartesi gecesi meşgul müsün?"

"Sanırım barda bir vardiyam var."

"Yeni bir işin var, unuttun mu?"

"Evet... Ama yine de iki haftalık bildirimimi yapmam gerekiyor-"

"Onlara hiçbir şey borçlu değilsin. Bir gün içinde senin yerini alacak başka bir güzel kız bulurlar."

Sadaka aldığım için hâlâ kendimi kötü hissediyordum ama bu onun cüzdanından para almak gibi bir şey değildi. Hayatıma devam etmem ve benden alınan hayatı yeniden inşa etmem gerekiyordu. "Neden soruyorsun?"

Masasının üzerindeki karta uzandı, şampanya pembesi renginde, altın renkli bir davetiye. "Lüksemburg Sarayı'nda bir galam var. Benimle gelmeni istiyorum." Kartı masaya geri fırlattı.

"Bu tür şeylere normalde yanında birini getirir misin?" Zaten partilere katılacak birine benzemiyordu, ceketinin içine sıkıştırdığı silahıyla gölgelerde gizlenen bir adamdı.

"Hayır."

"Bu senin sahneden gibi görünmüyor."

"Bu işin bir parçası."

"Eğer normalde yanında birini , neden bana soruyorsun?"

"Çünkü benimle gelmeni istiyorum." Bana bakarken başını hafifçe eğdi. "Bu bir sorun mu?"

Bakışlarındaki güç karşısında, o mavi gözleriyle beni dondurması karşısında hareketsiz kaldım. "Hayır."

"O zaman anlaştık."

"Bu siyah kravatlı bir şey mi?" Evden taşındığımdan beri beş parasızdım. Kazandığım para kiraya ve yemeğe gidiyordu. Kazandığım her şeyi harcıyordum ve bir sonraki çek gelene kadar hesabımda yirmi avro olması alışılmadık bir durum değildi. Neyse ki Bastien birlikte olduğumuzda her şeyin parasını ödemeyi teklif ediyordu çünkü çoğu zaman bir içkiyi bile karşılayamıyordum. Ama böyle şık bir parti için bir elbise, pırlantalar ve tasarımı topuklu ayakkabılar gerekiyordu ki bunların hiçbirine sahip değildim.

"Evet."

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilemediğim için yavaşça başımı salladım.

"Davetiniz için teşekkür ederim ama gelebileceğimi sanmıyorum-"

"Saçmalamayın kes ve bana karşı dürüst ol. Seni bir partiye davet ediyorum ve sen kafana silah dayamışım gibi davranıyorsun. Seninle saçmalıyor muyum?"

Bakışlarının altında sıkışıp kalmıştım, duruyordum.

"Soruya cevap ver."

"Hayır."

"O zaman benimle dalga geçme." Sesini yükseltmedi ama yine de kesinlikle korkunç olmayı başardı.

"İş zorlaştırmak istemem ama... Şu anda bunu karşılayamam." Anlamamış gibi gözleri kısıldı.

"Şu anda bir elbise ya da topuklu ayakkabı alamam. Bu partilerin nasıl olduğunu biliyorum ve buna yetecek param yok. Evde eşyalarım var ama boşanmadan önce almaya çalışırsam Adrien kindar davranıp beni durduracak çünkü eşyaları seninle kullanacağımı bilecek. Ve en son istediğim şey senin bana bir şey alman-"

"Ben senin adamını. Sana ne istersem alırım."

Yanaklarım kızardı, sıcaklık ve dehşet birbirine karışarak kalbimde bir kasırga oluşturdu. Hayatımda hiç tek bir adamdan bu kadar korkmamıştım, parmaklarının ucunda yanan güçten bu kadar korkmamıştım. "İkinci kez böyle bir şey söylüyorsun."

"Ne gibi?"

"Bu sıradan bir şey değil."

Mavi gözleri yüzüme kilitlenmişti. Sadece bir bakıştı ama tehditkârdı, sanki yattığı kadına bakmaktan ziyade rakibini ölçüp biçiyordu.

Sesim o vahşî bakıştan dolayı titredi. "Bakın... Şu anda ciddi bir şey aramıyorum. Kocamın evinden iki ay önce taşındım. Daha boşanmadım bile. Sıradan bir ilişkiden öteye geçecek durumda değilim."

Bu konu açıldığından beri bir kez bile gözünü kırpmadan acımasız bakışlarını sürdürdü. Kollarını sert göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, kollarının pazuları koyu mürekkebinin altında devasa şişkinlikler oluşturunuyordu. Tek kelime etmedi ama sessizliği konuşmanın içinde var olacak kadar yüksekti.

"Sadece... bunu açıklığa kavuşturmak istiyorum." Bastien'i ilk gördüğüm andan itibaren tutkulu geceler, ateşli öpücükler ve kıçtan kavramalarla dolu bir kasırgaya dönüşmüştü. Şu anda tam da ihtiyacım olan şey buydu ama daha fazlasını istemiyordum, kalbim hâlâ kırıkken, Adrien'in bana yaptıklarından sonra kalbimi başka bir adama vermeyi hayal bile edemezken.

Başı eğik ve gözleri gergin bir şekilde kaldı.

Bir şey söylemesini bekledim ve boğazımdaki gerginliği yuttum.

Bana bakmaya devam etti, düşünceleri gizemliydi, tepkisi ölçülüydü.

"Tamam."

"Kendimi uzun süre bir ilişki içinde göremiyorum." "Tamam."

Konuşma şekliyle ilgili bir şey, sözlerinin içi boşmuş, anlamsızmış gibi görünmesine neden oldu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Tamam dedim."

"Ama bunu söyleme şeklin... Sanki beni reddediyoymuşsun gibi."

Sert bakışlarını sürdürdü.

"Benim için çok şey ifade ediyorsun ve seni yanlış yönlendirmek istemiyorum." "Tamam."

"Yine aynı şeyi yapıyorsun. Sanki bana inanmıyorsun-"

"Seni incitti. Anlıyorum," dedi. "Zamana ihtiyacın var."

Söylediklerimi kabul etmiş, duymak istediklerimi söylemiş gibi görünüyordu ama ses tonunda, bakışlarında bana aksini hissettiren bir şeyler vardı. Sanki sözlerim hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Masayı itti ve çekmecelerden birini açmak için etrafında yürüdü. Lastik bir bantla sarılmış bir tomar para aldı ve masanın kenarına koydu. "Neye ihtiyacın varsa al."

En yüksek kupür beş yüz avroluk bir banknottu ve ruloda en az yirmi banknot olmalıydı, yani yaklaşık on bin avro olmalıydı

-Masasındaki çekmecelerden birinde duruyordu. Bir kasaya bile kilitlenmemişti. "Paranı alamam."

Bana baktı, bakışlarında hafif bir kızgınlık ifadesi vardı. "Parayı alıp beni bir alışveriş gezisinden kurtarabilirsin ya da inatçılık edip zamanımı boşa harcayabilirsin."

Bu bakışa dayanamayınca gözlerim başka yöne kaydı.

Masadan bir tomar para aldı ve çantamın koltuğun üzerinde durduğu yere doğru yürüdü. Parayı içine bıraktı ve yatak odasına geri döndü, ağırlığının altında döşeme tahtalarının gıcırdamasına neden olan kaslı bir devdi. "Hadi yatağa gidelim, tatlım."

Ertesi sabah uyandığımda o çoktan yataktan çıkmıştı.

Telefonumdan saati kontrol ettim ve öğlen olduğunu gördüm.

Yataktan çıktım, tuvaleti kullandım ve sonra onu oturma odasında buldum, sanki ben bebek gibi uyurken o antrenmanını tamamlamış ve duş almış gibi giyinmişti. Üzerinde zeytin yeşili uzun kollu bir gömlek, siyah kot pantolon ve botlar vardı; her zamanki gibi çok lezzetliydi.

"Günaydın, tatlım." Yemek masasına oturmuş, bir fincan kahve içerken bir yandan da gazete okuyordu. Oturmam için kalçasını sıvazladı.

Gülümsedim, sonra kucağına uzandım ve onu öpmeden önce kolumu boynuna doladım. Gömleğim kalçalarıma kadar yükseldi ve parmakları açıkta kalan çıplak tenimin üzerinde gezindi. "Günaydın."

"Aç mısın?"

"Aksi söylenene kadar hep aç olduğumu varsayın."

Sırıttı, sabah ışığı mavi gözlerini parlatıyordu. "Sana en sevdiğim yeri göstermek istiyorum."

"daha iyi krepler olduğuna inanmakta zorlanıyorum." "Buna siz karar vereceksiniz."

Giyindim ve saçımla elimden geleni yaptım. Makyajım berbat bir hale gelmişti, bu yüzden onu yıkadım ve temiz bir yüze sahip olmayı tercih ettim. Buraya her geldiğimde yanıma bir çanta alsam mı diye düşündüm ama ona sadece gündelik bir şeyler istediğimi söylemişken bu bana fazla ciddi geldi. Dün giydiğim kıyafetlerle şoförü bizi 10. bölgedeki restorana götürdü ve kaldırıma yanaştı.

Ön taraftaki tabelayı okudum. "Holybelly. Sanırım duymuştum."

"Bir Amerikan kahvaltı mekânı." Önce o indi ve kapıyı benim için açık tuttu. "Fransızlar her şeyi daha iyi yaparlar -yemek, içmek, sevişmek- kahvaltı hariç. Amerikalılar bu konuda altın değerinde." Yolu açtı, restorana ilk o girdi ve bize bir yer tuttu.

Mekan tıklım tıklım doluydu. Tek bir masa bile boş değildi. Makyaj yapmadığım için biraz utanarak karşısına oturdum. Sadece ikimiz yataktayken ya da onun yemek masasındayken durum farklıydı. Ama toplum içinde kendimi pasaklı gibi hissediyordum. En azından dişlerimi onunkilerle fırçalamıştım.

dış fırçası. Bunu yaptığımı görünce sırttı ve her ne yapıyorsa ona devam etti.

Ruh halimi fark etmiş olacak ki "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil." Menüü aldım ve seçeneklere baktım. Tatlı krepleri vardı, üzerine meyve ve ev yapımı krem şanti eklenmişti ve tuzlu krepleri vardı, üzerine kızarmış yumurta ve domuz pastırması eklenmişti. Her şey güzel görünüyordu.

"Tatlım." Sesini yükseltmedi, sadece tonunu değiştirdi.

Gözlerim onunkilere kaydı ve sert bakışlarını gördüm. "Makyajsız kendimi biraz tuhaf hissediyorum..." Depresyonda olmadığım sürece evden çıkarken hep makyaj yapardım. Adrien'la ilk ayrıldığımızda, dış görünüşüm için çaba sarf edecek güce sahip değildim.

"Neden?" Başını hafifçe eğdi.

"Sadece... o üzerimdeyken daha iyi

görünüyorum."

"Seni her türlü becerirdim." Öne doğru oturdu, sanki menüye bakmasına gerek yokmuş gibi dirseklerini masaya dayadı. Bana barın diğer tarafından yaptığı o yoğun bakışı yaptı, beni oracıkta gözleriyle becerdi.

Garson geldi ve içki siparişlerimizi aldı. Ben bir kahve aldım ve Bastien de aldı.

Biz vardı sol tek başına Tekrar, ve gerginlik hala
Orada Hatta Yine de konuşma bitmişti.

"Kızlarını genelde buraya mı getirirsin?"

"Kızlarımı mı?" diye sordu.

"Bilirsiniz, ertesi sabaha kadar kalan kızlar."

Sanki ciddi bir soru sormak yerine şaka yapmışım gibi sırttı. "Hayır. Buraya çocuklarla geliyorum."

"Brunch'a geliyorsun... bir grup erkekle." "Buna

inanmak neden bu kadar zor?"

"Brunch kızlara özgü bir şey, değil mi?"

"İyi yemek iyi yemektir. Genellikle haftada bir kez, pazar günleri buluşuyoruz. İş konuşuruz."

"Bu çok ." "Sevimli mi?"

diye sordu.

"Pazar günleri krep yemek için buluşan bir grup erkek. Oldukça şirin."

Yine sırtıttı, bakışları yüzümde kaldı. "Aklına bir şey gelmesin." "Ne tür fikirler edinebilirim ki?"

"Erkeklerle üçlü yapmam."

"Aklımdaki fikir hiç de bu değildi," dedim kıkırdayarak. "Üçlü ilişkilerle de ilgilenmiyorum, özellikle de sen yanımdayken."

Gülümsemesi soldu ve bana artık onun imzası haline gelen o sert bakışını attı.

Garson siparişimizi almak için masamıza döndü, uzun, kıvrırcık saçlarını topuz yapmıştı.

Bastien, "Ben tuzlu yığın yapacağım," dedi. "O da yanında yumurta ve kuru fasulye olan tatlı yığını alacak."

", Bastien." Adam menüleri aldı ve yürüdü gitti. "Az önce benim için mi sipariş verdin?" diye sordum.

"Güven bana, tatlım." Kahvesinden bir yudum aldı, dirseklerini masaya dayadı, arkamdaki pencereden gelen güneş ışığı yakışıklı yüzüne vuruyordu. Sonra en sevdiği eğlenceye geri döndü ve sanki ben bir insan değil de duvardaki bir resimmişim gibi bana baktı.

Bir süre restorandaki insanları izledim ve ona bakışları hâlâ yüzümdeydi. Sessizliğin içinde rahattı, sanki göz açıp kapayıncaya kadar değil de sonsuza kadar birbirimizi tanıyormuşuz gibi benimle oturmaktan memnundu. "Gala ne için?"

"Networking."

"Senato her zaman birbirini görmüyor mu?"

"Şart değil. Başkan Martin de orada olacak." "Fransa

Cumhurbaşkanı gibi mi?"

"Evet."

"Onu tanıyor musun?"

"Oh, onu kesinlikle tanıyorum."

Başkana hayranlık duymuyordum ve onu ünlü biri olarak görmüyordum ama karşılaştığımda ona ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Politikayı takip etmezdim. Senato'nun parametrelerini zar zor anlıyordum. Kendi işlerimle o kadar meşguldüm ki yasalar ve yasama organı umurumda değildi. "Seninle herkesin önünde sosyalleşmek istemelerine şaşırdım."

"Ne derler bilirsiniz... göz önünde saklanmak. Yolsuzluğun gözlerinin içine bakabilirsin ve karşılaştığın şeyin yolsuzluk olduğunu bilemezsin. Halk her gün benim dünyamla etkileşime giriyor ama bundan haberleri yok."

"Bu korkutucu bir düşünce."

"Vatandaşlarımızı yönetmek bizim işimiz. Aynı zamanda onları korumak da bizim işimiz. Ben her ikisini de yaptığımızı ve bu süreçte kendimiz için de bir şeyler kazandığımızı düşünmek istiyorum. Vergi paralarını polisi tutuklayamayacakları suçluların peşine göndermek için harcamak yerine, bundan kar elde etmek daha mantıklı. Ve bu vergiler vatandaşlara geri dönüyor."

"Bir kısmı öyle."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Evet.

Biraz." "Vergi ödüyor musunuz?"

"Topladığım gümrük vergilerinden değil. Ancak yatırım şirketi gibi işletmelerimden elde ettiğim gelir üzerinden vergi ödüyorum."

"Kaç tane işletmeniz var?"

"Birçok."

Zenginliğini ve gücünü anlıyordum ama bu kadar genç birinin nasıl bu kadar çok şey başarabildiğini anlamıyordum. "Kaç yaşındasın sen?"

"Otuz üç." Ya zaten bildiği için ya da umursamadığı için soruya karşılık vermedi.

"Otuz üç yılda başarılacak çok şey var." "Ben de uzun zamandır bu işin içindeyim."

"On yıl mı?" Ben sordum. "Hâlâ o kadar uzun bir süre değil." Yirmili yaşlarının başında başladıysa, muhtemelen diğer erkeklere gerçek bir tehdit gibi görünmek için çok genç ve olgunlaşmamıştı.

"On yıldan fazla oldu," dedi sessizce. "Bu benim tüm hayatım oldu."

Bu kelimelerin içinde o kadar çok şey vardı ki, muhtemelen asla duyamayacağım destansı bir hikâye.

"Otoriterlik, hükümdarlık, güç... hepsi damarlarımda dolaşıyor." Gözleri yanımdan geçip kapıya kayd ve sert ifadesi sanki içeriye yeni giren birini tanımış gibi yavaşça yumuşadı. "Ne hoş bir sürpriz."

İki adam masamıza yaklaştı, ikisi de Bastien'e kim olduğunu çok iyi biliyormuş gibi bakıyordu. "Buraya biz olmadan mı geliyorsun?" Adam uzun boylu, siyah saçlı, Bastien gibi fit ve kaslıydı ve aynı derecede kibirliydi. "Nasıl olduğunu anlıyorum."

Bastien, "Sizden bir davet aldığımı hatırlamıyorum," diye karşılık verdi.

"Buralardaydık," dedi diğeri, simsiyah saçlı, bronz tenli bir adam. "Ve acıkmıştık."

İlki bana baktı ve uzun bir bakıştan sonra Bastien'e baktı; suçlama dolu bir bakıştı.

"Luca, bu Fleur." Bana doğru başını salladı.

Luca başıyla beni onayladı. "İyi şeylerden başka bir şey duymadım. Çok iyi şeyler..."

Bastien onu görmezden geldi ve diğer adamı tanıttı. "Gabriel."

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," dedim, bu iki eşit derecede güçlü ve çekici adamdan biraz korkmuştum.

"Bir kabininiz olduğuna göre ve bir masa için on beş dakika beklemeyeceğimize göre
-" Luca oturmak için kabinin benim tarafıma doğru ilerledi "-biz de size katılacağız."

Bastien parmaklarını şıklattı. "Kaldır kışını. Benim kızımın yanına oturamazsın."

Yine yaptı. Bana sevgilim dedi.

Luca teslim olmak için iki elini de kaldırdı ve kabini terk etti.

Bastien onun yerini aldı, yanımdaki yere kaydı ve kolunu kabinin arkasından omuzlarımın üzerine bıraktı.

İki adam karşıımızdaki deri koltuğa oturdular.

Garip bir duraklama oldu, ikisi de bana daha önce hiç kadın görmemiş gibi bakıyorlardı.

Kahvemi aldım ve bir yudum içtim.

Bastien gerginliği bozdu. "Dün gece nasıl geçti?"

"Domuz gibi ciyakladı," dedi Luca. "Hepsinin yaptığı gibi."

"Limanı kapatan kişi Hector Turner," dedi Gabriel. "İnsanlar onun aklını kaçırdığını çünkü birinin kızını öldürdüğünü ve katil bulunana kadar işlerin devam etmesine izin vermediğini söylüyor. Katilin sırtına bir hedef koymak istedi ama hedefi sadece kendi üzerine koydu."

Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sanki ben hiç konuşmayacakmışım ya da güvenilir bulunmayacakmışım gibi önümde rahatça konuşuyorlardı.

"Peter'a olanları duydum," dedi Luca. "Ailesi evi satılığa çıkardı ve Arnavutluk'a kaçtı."

"Güzel," dedi Bastien. "Benim şehrimde hoş karşılanmıyorlar."

"Martin kopacak," dedi Luca. "Yakasının her geçen gün daha da sıkılaştığını duyuyorum."

"Bu şehir o kadar da büyük değil," dedi Gabriel. "Özellikle Godric kadar büyük biri için. Bir yerlerde olmalı-"

"O zaman neden onu bulmuyorsun?" Bastien tersledi.

Masanın üzerine ağır bir gerilim çöktü. İki adam da ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Garson misafirleri fark ettiğinde geri döndü ve siparişlerini aldı. Bu gerginliği azaltacak hiçbir şey yapmadı. Kahvelerle döndüğünde bile rahatsızlık gergin bir ip gibi gergindi.

"Bak," dedi Luca nazikçe. "Bunu benden duymadın..." Gabriel, sanki Luca az önce bir havai fişek patlatmış gibi bir iç çekti.

"Ama bazıları Godric'i bulamadığınızı düşünüyor çünkü... bulmak istemiyorsunuz."

Bastien bir kahkaha attı ama bu sevimli, şakacı bir kahkaha değildi. Karanlık ve tehditkârdı, kırılmış ve öfkeliydi. "Sanki bu kadar nefret ettiğim birini koruyacakmışım gibi."

"Kanın sudan daha kalın olduğu söylenir," dedi Luca.

Bastien, "Suya biraz kırmızı boya koy, aynı görünür," dedi. "Hangi şerefsizin şirketini tutuyorsan ona onu korumadığımı söyleyebilirsin. Ve bunu kimin söylediğini bana söylemezsen iyi edersin, çünkü onları öldürürüm."

Bunun boş bir tehdit olmadığını biliyordum, normal insanların birbirleriyle bu cümleyle dalga geçmesi gibi değildi. Bu tamamen gerçektir.

Luca bir süre ona baktı. "Başkan Martin."

Masa bir kez daha sessizliğe gömüldü ama bu seferki diğerlerinden daha ağırdı. Bastien ve Luca arasında bir çekişme yaşandı, her ikisi de birbirlerine bakarak sessiz bir konuşma yaptılar.

Garson biraz sonra geldi ve kocaman yemek tabaklarını koydu; krep, yumurta, domuz pastırması ve bir kepçe kuru fasulye. Haşlama

Kahverengiler düz bir şekilde yuvarlanmak yerine top haline getirilmişti, ancak de iyi görünüyordular.

"Bu kadar alışveriş muhabbeti yeter," dedi Bastien. "Hadi yemek yiyelim."

"Silencio'da mı tanıştınız?" Luca dikkati benim üzerimdeyken sordu.

"Orada barmenlik yapıyorum," dedim. "Evet, öyleydin." Pazartesi günü sabah dokuzda yeni işime gidecektim. O kadar erken kalkmalı uzun zaman olmuştu. Bunun için kıyafete ihtiyacım vardı ama Adrien'la hiç muhatap olmak istemiyordum.

"Şimdi nerede çalışıyorsun?" Luca'nın tabağı tamamen boştu çünkü her küçük parçayı, her lanet kırıntıyı yiyordu. İkisi de Bastien gibi, her öğünde açlıktan ölüyor gibi yiyorlardı.

"Bir yatırım şirketi," dedim, Bastien'in bana bu işi ayarladığını itiraf etmek istemiyordum.

"Bir yatırım şirketi mi?" Gabriel gülerek söyledi. "Adının ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Ona ofiste bir iş verdim," dedi Bastien. "Sizi lanet olası pislikler."

"Sadece kız arkadaşını biraz daha yakından tanımaya çalışıyorum,"

dedi Luca. "O benim kız arkadaşım değil," dedi Bastien.

Bu söz beni hem rahatlattı hem de hayal kırıklığına uğrattı. Bastien'in yanında olduğum her an bu çizgide yürüyordum. Hayatımda hiçbir erkeği bu kadar çok istememiştim ama bu aynı zamanda onun dünyadaki en tehlikeli insan olduğunu da gösteriyordu. Elimde kalan küçük temeli de yakıp yıkabilecek bir adam.

"Kadınların kız arkadaşları vardır. Erkeklerin kadınları vardır ve o benim kadınımdır."

Oğullarının önünde beni kesin bir dille talep etti. Bu tahrik ediciydi, kabinde onun kemiklerine atlamak istememe neden oldu, ama tuttum

Gözlerimi masaya diktim ve görünmez olmaya çalıştım. Karnımdaki sıcaklık kısa sürede yerini buz gibi bir korkuya bıraktı.

Luca uzun bir süre Bastien'e baktı ve aralarında sessiz bir konuşma geçti.

Detayları öğrenmek için neler vermezdim.

Hesap geldi ve üç adam da brunch'ın bu kadar tutması mümkün olmamasına rağmen yüz avroluk bir faturayı yığının içine attı.

"Bu gece dışarı çıkıyoruz," dedi Luca. "Sen de var mısın?" "Evet, orada olacağım," dedi Bastien.

Kabinden önce Luca çıktı. "Memnun oldum Fleur." "Ben de," dedim sessizce.

Gabriel, Luca'yla birlikte çıkmadan önce bana başıyla selam verdi. Kaldırıma çıktılar ve sonra Bastien'inki gibi siyah bir SUV belirdi. Kaldırımda gözden kayboldular ve caddenin aşağısına doğru gittiler.

Bastien telefonunu çıkardı ve şoförüne mesaj attı. "Hazır mısın, tatlım?"

"Elbette."

Benim için kapıyı açtı ve kaldırıma çıktı, bulutsuz bir gün olduğu için binaların arasından güneş ışığı görünüyordu, bahar için alışılmadık derecede sıcaktı. Yanımda durduğunda o Eyfel Kulesi gibiydi, ben de Seine Nehri. Arkadaşları benim barda asılabileceğim tiplerdi ama yanımdaki, mavi gözleri bir yaz akşamından daha sıcak olan adamın eline su dökemezlerdi.

"Arkadaşların iyiydi."

"Pisliktiler ve bunu sen de biliyorsun." Sokağa baktı ve şoförünün köşeden döndüğünü gördü. "Bana gelmek ister misin, yoksa seni bırakayım mı?"

Hileli bir soru gibi geldi. Beni kibarlık olsun diye mi evine davet ediyordu, yoksa gerçekten orada olmamı mı istiyordu? Sonuna kadar dürüst olduğunu söyledi, ben de sordum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Beni becermeni ve sonra benimle uyumanı istiyorum."

Ne düşündüğünü merak etmeme hiç gerek kalmadı çünkü bana sadece söyledi ve bu çok ferahlatıcıydı. "Bana uyar."

Ckapt'ca 4

Bastien

Luca'nın gelmesini beklerken barda oturup tek başıma içki içtim.

Birkaç dakika sonra deri ceketini ve kolunun altında motosiklet kaskıyla içeri girdi. Yanımdaki koltuğa oturdu ve kaskını tezgâhın üzerine koydu. Barmenin dikkatini çekmek için parmaklarını bara vurdu. "Cin ve tonik."

Barmen içkisini hazırladı ve bahşişten fazlasını isteyen bir gülümsemeyle servis etti.

"Teşekkürler, tatlım."

"Sorun değil, bebeğim." Barda Luca'dan çok daha uzun süredir bekleyen insanlara hizmet etmek için uzaklaştı.

"Gabriel nerede?"

Luca bir içki almadan önce omuz silkti. "Bilmiyorum amına koyayım."

Parmaklarım bardağımın tepesine dayandı ve aynadaki yansımama baktım, Luca'nın yüzümün yan tarafına nasıl baktığını gördüm.

"Yani, artık bir kadının mı var?"

"Bu bir sorun mu?" Doğrudan ona bakmak için döner sandalyede döndüm.

"O hâlâ evli."

"Onun bir ilişkisi varmış gibi davranıyorsun."

"Bu teknik olarak bir ilişki."

"Bir ilişki olsa bile olmazdı," dedim. "Ondan hoşlanmaman da umurumda değil."

"Ondan hoşlanmadığımı hiç söylemedim."

"Kesinlikle öyle davranıyorsun." Bir içki aldım.

"Bence bu kadar çok yükü olan bir kadınla ilişkiye girmemelisin."

"Bir arabayı kaldırabilirim, böylece onun lanet olası yükünü de taşıyabilirim." Tekrar barın önüne baktım ve onun aynada yüzümün yan tarafına baktığını gördüm.

"Ona kadını dediğinizde yüzünde hoşuna gitmemiş ya da rahatsız olmuş gibi bir ifade vardı."

Beni istediği kadar itebilirdi, ama ben sadece daha sıkı çekerdim, tıpkı lanet bir engerek gibi.

"Ne dediğimi duydun mu-"

"Benden ne istiyorsun Luca?" Ona geri döndüm. "Evli olması umurumda değil. Boşanacak olması da umurumda değil. Bir ilişkiye hazır olmadığını söylemesi de umurumda değil. O benim kadını, o kadar. Buna alışsan iyi edersin."

"Aynı kadınla hiç iki kez birlikte olmadın ve tüm bunlar onun için mi değişiyor? Güzel göğüsleri ve seksi olduğunu anlıyorum ama-"

"Az önce ne dedin sen?"

Elini hafifçe kaldırdı, sonra sanki bu öfkemi azaltacakmış gibi indirdi. "Sadece sana kazık atılmasını istemiyorum, dostum. Hepsi bu. Belli ki bu senin için onun için olduğundan daha önemli çünkü sen sadece bir ribaundsun."

Sessizce kıkırdadım. "Ben ribaund değilim, Luca. Ben lanet olası altın aygırım."

"İnsanları çok iyi okuyabiliyorum. Bu yüzden artık kimse benimle poker oynamıyor. Onda mesafe ve itidal görüyorum."

"Siz aptallar tarafından pusuya düşürüldüğünde onunla bir kez karşılaştınız ve onu tanıdığınızı mı düşünüyorsunuz?" İnanamayarak sordum. "Benim adamım olduğunu ve sadece beni kolladığını biliyorum ama siktir olup gitmen gerek Luca."

Sessizleşti ve kötü fikirleriyle beni takip etmeye devam etmedi. Orada oturdu ve bardağından içti ve gerginliğin kaynamaya başlamasına izin verdi. Buhara dönüştü ve havayı nemlendirdi.

Konuyu değiştirdi. "Bağlantılarıma Godric hakkında sorular sordum. Çok uzun süre yerinde oturmuyor."

"Biliyorum."

"Oyunu ne kadar uzun sürerse, düzenini o kadar bozar-" "Biliyorum

Luca." Parmaklarım bardağımın etrafında duruyordu.

"Bir şeyler olmalı."

Yavaş bir nefes aldım. "Anneme sordum." Kilise ve devlet ayrımı vardı ve ben buna her zaman saygı duymuşumdur. Godric ve benim iş dünyası ve yasalar hakkında çok farklı yorumlarımız vardı ve annem taraf seçmeyi ve favorilerini belirlemeyi reddetti. Bizi bu şekilde yetiştirmişti, bu yüzden inançlarımızı eşit olarak kabul etti. Ama şimdi, bunu çözebilmem için onun yardımına ihtiyacım vardı.

Luca uzun süre bana baktı, eli bardağın üzerindeydi ama içmek için kaldırmadı. "Ne dedi o?"

"Bunu düşünecektir..."

Yavaşça başını salladı. "Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum dostum. Onunla konuşmalı uzun zaman oldu." "Kız kabul etse bile, adam muhtemelen kabul etmez."

"Doğru." Bardağımdan bir yudum aldım ve şimdi geride buz küplerinden başka bir şey kalmamıştı.

Yüzünü bara ve aynaya döndü ve sessizce içti.

Orada birlikte oturduk, ikimiz de başımıza bela olan, kardeşim dediğim adamı düşünüyorduk.

Sonra telefonum bir mesajla titredi. Herhangi biri olabilirdi çünkü telefonum gecenin her saati çalışıyordu ama olmasını umduğum tek bir kişi vardı. Onu daha bu sabah görmüştüm ama eve döndüğümde yatağında, bacaklarımı belime sarmış, adımı fısıldıyor olmasını umursamazdım.

Ama o benim annemdi. **Ben** .

Şoförüm kapıya yanaştığında saat akşamın onuydu.

Kalbim durgun, nabzım sabitti. İstediğim şeyin eşiğindeydim ama sırf yakın olması elimde olduğu anlamına gelmiyordu. Bu buluşma istediğimin tam tersi bir etki yaratabilir ve işleri daha da kötüleştirebilirdi.

Güvenlikle görüştüm ve beni eve götürdüler.

Sürpriz unsurunun sadece bir dakika süreceği konusunda beni uyardı çünkü ben yemek odasına ulaşmadan önce güvenlik görevlileri geldiğimi haber verecekti. Kibar bir misafir gibi davranıp uşağın bana eşlik etmesini beklemek yerine, evin içinde yürüyerek arka tarafta bulunan yemek odasına gittim.

Köşeyi dönmeden önce annemin sessiz kahkahasını duydum.

Sarı saçları ve mavi gözleriyle sanki kendi eviymiş gibi masanın başındaydı. harekete geçti, ayağa kalktı ve kot pantolonunun arkasından silahını çıkarıp bir saniye içinde bana nişan aldı. Akşam yemeğinin kahkahaları ve neşesi, gerginlik başlayınca hızla buharlaştı. Ses sisteminden müzik çalışıyordu ama gerginlik tarafından maskelenmişti.

Annemin isteğini yerine getirmiş ve silahsız gelmiştim ama onun böyle bir onuru .

"Godric." Annem ayağa kalktı ve elini onun koluna bastırdı. Kıpırdamadı.

Aslında, onu kaldırdı.

Namlunun ağzını kavradı. "Onu yere bırak."

Ağabeyimin yüzü dizginlenmiş bir öfkeyle buruşmuştu, bana ucuz bir maaş çeki için tüm ailesini öldüren bir kiralık katil gibi davranıyordu. Onun da benim gibi yapılı bir çene hattı ve aynı gözleri vardı. Aynı soydan geldiğimize hiç şüphe yoktu. Öfkeli bir çatışmadan sonra silahını indirdi.

Annesi silahı parmaklarının arasından çekip aldı ve emniyete basmadan önce el koydu. "Bir daha yemeğe silah getirirsen seni dizlerimin üzerine yatırır ve bir çocuk gibi tokatlarım." Silahı çorba kâsesinin yanındaki masaya çarptı. Masa on beş misafirin rahatça sığabileceği kadar uzundu ama pencerenin yanında sadece ikisi bir aradaydı.

Godric'in bakışları benimkilere kilitlenmişti. Üzerinde uzun kollu bir gömlek vardı, bu yüzden kollarındaki mürekkep görünmüyordu. O da benim gibi uzun boyluydu, her sabah ve her gece ağırlık kaldırdığı için kaslıydı, her zaman benden daha iri olmaya kararlıydı. "Sana güvenmiştim anne. Bu bir daha olmayacak."

"Güvene ihanet edilmedi," dedi. "Tek arzum oğullarımın birbirleriyle konuşabilmeleri."

Bakışlarını ona çevirdi, öfkesi dizginlenmişti. "Bana tuzak kurdun-"

"Oğullarımın birbirleriyle konuşmasını istiyorum."

Masadan uzaklaşmadan önce ona öfkeli bir bakış attı, sandalyesine sert bir tekme atarak devrilmesine ve halının üzerinde kaymasına neden oldu. "Pekâlâ, konuşalım." Evdeki tüm personelin duyabileceği şekilde sesini yükselterek bağırdı. "Bu bok kafalının söyleyecek neyi var?"

Hâlâ odanın diğer tarafındaydım, otuz metre ötedeki kardeşime bakıyordum, yirmi metre yükseklikte tonozlu tavanları olan yemek odasında duruyordum. Perdeler pencerelerden çekilmiş, dışarıdaki şehrin ışıklarını ve cama yapışan yağmur damllarını gösteriyordu.

"Konuş oğlum." Yüksek sesle ıslık çalarak beni bir köpek gibi çağırdı.

Annem bu olayın daha başlamadan raydan çıkmasını izlerken sessiz bir iç geçirdi.

Annesinin onu bizzat yenmesine kızdığını ve bir çocuk gibi öfke nöbeti geçirdiğini biliyordum. Oturma alanına geçtim ve minderli koltuklardan birine oturdum. Bir bileğimi diğer dizimin çaprazladım ve oturması için diğer koltuğu işaret ettim.

Bana baktı, nefes alıp verdiği göğsünün inip kalkmasından anlaşılıyordu. Masanın yanından geçti, su bardağını yüzeyden kaptı ve kafamı birkaç santimle ıskalayarak duvara fırlattı. Bardak paramparça oldu ve haliya su doldu.

Tepki vermedim.

Godric karşımdaki koltuğa çöktü, kollarını dizlerine dayayarak öne doğru eğildi ve bana o ölümcül bakışını attı.

Dakikalar geçti. Müzik tepemizde çalmaya devam etti.

Kâhya ve muhafızlar kargaşayı araştırmak için odaya girdiler. Birisi ses sistemini kapatmış.

Birbirimize bakmaya devam ettik.

Annem siyah pantolonu ve tüvit yeleğiyle sehpanın yanına yaklaştı, mücevherlerle süslü bir elbise askısı vardı üzerinde. Ellerini belinde birleştirerek ikimize de baktı. "Her zaman sadece bir oğlum olur ve iki tane olmasını isterim. İkinizin paylaştığı kandan daha kutsal bir şey yok, imparatorların kanı, gücün kanı. Bu hayatı müttefik olarak değil de rakip olarak harcamak utanç verici." Yemek masasındaki silahı alıp odadan çıkmadan önce her birimize baktı.

Sessizlik sağır ediciydi, o kadar durgundu ki havayı bayatlatıyordu. Kendiminkine benzeyen mavi gözlere baktım ama önemli olan her yönden daha farklı olamayacak bir adam gördüm. Çocukken iyi geçinirdik ama yetişkin olduğumuzda ahlakımız ve politikamız bizi ince bir kâğıt gibi ayırdı.

Konuşmadı, sadece ezmesi gereken bir hamamböceği gibi bana bakmaya devam etti.

"Bu sadece bir konuşma."

"Hiçbir şeyi değiştirmeyecek ve dolayısıyla zaman kaybı olacak bir konuşma." Arkasına yaslanıp sandalyeye çöktü, dirseğini kolçağa dayadı ve kapalı yumruğunu sert çenesine dayadı. "Lanet olası bir zaman kaybı."

"Bu şekilde olmasını istemiyorum."

"Bu düşünceyi paylaşan tek kişi sen değilsin."

"Godric-"

"Sizce bu daha ne kadar sürecek? Polis olamayanlara polislik yapmak. Kanunsuzlar ve yönetilmeyenler için kurallar koymak. Cesedinin Notre-Dame üzerindeki bir vinçten sarkması ne kadar sürer sence? Bunun ahlakla ilgili olduğunu söylüyorsunuz, ancak bundan doğrudan kazanç sağlıyorsanız olamaz."

"Nakliye araçlarını saklamak zorunda kalmadıklarında ne kadar para tasarruf ettiklerini biliyor musunuz? Gümrükten doğrudan geçtiklerinde? Sevkiyatlarını güpegündüz rıhtımlara yüklediklerinde? Zaman ve para, hepsi Beşinci Cumhuriyet altında tasarruf edildi. Vergi olarak ödediklerinden çok daha fazla para tasarruf ediyorlar."

"Belki de," dedi. "Ama işgücü maliyeti kârlarını önemli ölçüde azalttı."

"Bu çok kötü oldu," diye tersledim. "Bir milyon avro daha fakir, ne büyük bir trajedi."

"Bir milyondan çok daha fazla-"

"Yine de önemsiz."

"Günde ortalama bir milyon kazanırken bunu söylemek senin için kolay..."

"Eminim bundan çok daha fazlasını kazanıyorsundur, Godric."

"Para önemli ama prensipler kadar önemli değil. İşlerimizi uygun gördüğümüz şekilde yürütüyoruz ve kendini beğenmiş küçük bir hıyarın kurallarına uymak saçmalıktan başka bir şey değil. Sizin inançlarınız var ve bu çok güzel, ama geri kalanımızın yok. Sırf siz vejetaryensiniz diye etoburlara kuşkonmaz yedirmeyin."

"Kadınları kuşkonmazla mı kıyaslayacaksın?" İnanamayarak sordum. "Onlar lanet olası insanlar, Godric-"

Koltuğunun kenarına doğru ilerledi. "Umurumda bile değil. Bana bak." Gözleri kocaman açılmıştı ve boynundaki damarlar gerginlikten patlamıştı. "Umurumda gibi mi görünüyor? Öyle mi?"

"Bunlar kızları-"

"Bunlar lanet olası hiç kimseler, Bastien. Evsizler, yoksullar, sabahın ikisinde kötü bir mahallede tek başına yürüyecek kadar aptal kadınlar-"

"Yani, bunu hak

ediyorlar mı?" Omuz

silkti.

"Bu mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Dünya böyle işliyor Bastien."

"Ama buna gerek yok ve da."

Çenesini sert parmak eklemlerine dayadı ve bana baktı. "Neden bu kadar önemsiyorsun Bastien?"

"Bir nedene ihtiyacım var mı?"

"Sırtına bir bıçak yemeyi göze aldığında bunu yaparsın. Bu şehrin kontrolünün sende olduğunu sanıyorsun ama birçok adam senin ölmeni istiyor."

"Bana öyle gelmiyor." Kimse benim için gelmeye çalışmamıştı, ne evimde, ne sokakta, ne de Senato'nun herhangi bir işlevinde. Belki ölmemi istiyorlardı, ama bir planı gerçekten uygulamak farklı bir hikâyeydi.

Godric sessizce baktı, gözleri bir heykelin durgunluğuyla yüzüme kilitlenmişti.

"Godric, başka bir iş koluna girebilirsin. Bu şekilde olmak zorunda değil-"

"Öyle, Bastien."

"Biz çocukken hayalinin insan kaçakçısı olmak olduğunu mu söylüyorsun?" İnanamayarak sordum. "Çünkü senin tek istediğinin veteriner olmak olduğunu hatırlıyorum."

Godric bir kahkaha patlattı. "Bunu unutmuşum."

"Hayvanlara yardım etmek istiyordun, şimdi de kadınları evlerinden çalıyorsun. Olmak istediğin kişi bu mu Godric?"

"Ergenlikten önce söylediğin hiçbir şey sayılmaz."

"Soruya cevap ver."

Kahkahası kesildi ve bir kez daha ciddileşti. "Bastien, umurumda değil. Kendim dışında hiç kimse ya da hiçbir şey umurumda değil. Sorularınla ve kızgınlığınla beni suçlamaya çalışabilirsin ama vicdanı olmayan birini suçlayamazsın."

Başımı iki yana salladım. "Buna inanmıyorum."

Omuz silktilti. "İnsanlar değişir Bastien. Çocuklar erkek olur. Hayvanları ve oyuncakları önemsemeyi bırakıp paraya ve amcığa kafayı takıyoruz. Bu işler böyledir."

Kardeşimle uzun zamandır ayrıydık ama yine de duyduğum sözler beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Bastien." Sesi ciddileşti, bakışları tüm espri anlayışını yitirdi. Bakışına karşılık verdim.

"Beşinci Cumhuriyet düşecek. Eski düzen geri dönecek. Ve sen bunu durduramazsın." Yanağını yine kapalı parmak eklemlerine dayamıştı, kasvetli gözleri masanın üzerinden beni izliyordu. "Boynunu kurtarmak için eski düzeni kucaklamayı öneririm - ya da istifa et ve yerini başkasının almasına izin ver. Tavsiyemi dinle."

"Bu bir tehdide benziyor."

"Sanırım bilemezsin." Bana bakmaya devam etti, aramızda sehpa vardı.

"Senden hoşlanmıyor olabilirim ama bu ölmeni istediğim anlamına gelmez."

"Kendinden başka kimseyi umursamadığını sanıyordum."

"Annemi önemsiyorum. Gerçi şu anda o kadar da değil. Seni sokak ortasında dövdürürsem çok kızar." Pencereden bana baktı, gözleri farklı liderlikler altında olsa da birlikte sahip olduğumuz şehre takıldı. "Ben değişmeyeceğim ve eğer sen de değişmezsen, bunun tek bir sonu olacak, ikimizden birinin ölümü." Gözleri tekrar bana döndü. "Ve bu ben olmayacağım Bastien."

Roger ile Chez Georges'da buluştum. Medeni insanlar gibi birlikte yemek yedik, ancak tüm zaman boyunca alışveriş konuştuk, hemen yanımızda oturan ve her şeyi duyan insanları umursamadık. Çok sık ekmek yemezdik ama Chez Georges Paris'teki en iyi ekmeğe sahipti ve biftekten daha çok keyif aldım.

Yemeğin sonuna doğru eşinden bir telefon aldı ve aceleyle çıkmak zorunda kaldı, ben de orada tek başıma oturdum ve yemeğimi bitirdim, zaten yalnızlığı tercih ediyordum. Konuşmamız gerekenleri konuştuk, bu yüzden yemeği birlikte bitirmek sadece bir zorunluluktuk.

Karşımdaki Roger'ın sandalyesine pembe çiçekli bir elbise giymiş ve boğazında altın bir kolye olan bir kadın oturdu. Güzel bir esmerdi, yirmili yaşlarının başında görünüyordu, ki bu benim için biraz fazla gençti. "Misafiriniz gittiğinden beri size eşlik edecek birileri vardır diye düşündüm."

Gözlerim onun geldiği boş koltuğa kaydı. Orada başka bir genç kadın vardı, muhtemelen bir arkadaş ya da kız kardeş. Arkadaşının bana doğru hamle yapmasını izlerken şarabını içti.

"Benim adım Abigail."

Gözlerim yeni misafirime kaydı, onun orada olmasından rahatsız olmuşum ama aynı zamanda sikimi alan kadının beni uzakta tutmaya devam etmesinden de rahatsız olmuşum. Bana sıradan bir şey istediğini söylemişti ama eğer sıradan bir şeyse, bu kadını ve yolda karşılaştığım diğer herkesi beceriyor olacaktım ve bundan hiç hoşlanmayacağını biliyordum.

Başka biriyle yatmak istediğimden değil.

Eğer bu kadın daha yaşlı olsaydı onu soğuk bir şekilde karşılardım ama genç olduğu için özgüvenini korumaya karar verdim. "Senin için çok yaşıyım ve evliyim."

"Oh...yüzük takmıyorsun." "Ben yüzük takacak türden bir adam değilim."

Hayal kırıklığı güzel yüz hatlarına sinmiş, yükselen dalgaların sahildeki kumdan kaleyi yıkması gibi neşesini silip süpürmüştü. "Bırakayım da yemeğinizin tadını çıkarın." Sandalyeden kalktı ve masasına geri döndü.

Bifteğime geri döndüm, yakındaki tüm masalardaki konuşmaları dinledim, ev için yeni dekorasyonlardan, yaklaşan doktor randevularından, şehirdeki korkunç trafikten bahsediyorlardı. Sıradan saçmalıklar.

Telefonum masanın üzerinde yandı. ***Yeni işimi seviyorum. Saat beşte işe gitmektense beşte evde olmak güzel.***

Onun mesajları normalde yüzüme bir gülümseme getirirdi ama benim ruh halim bozuktu. Dün gece Godric'le yaptığım verimsiz konuşmadan beri asık suratlıydım. ***İyi*** oldu. O gün ofiste işe başladığını unutmuştum. Başka bir şey düşünemeyecek kadar kendi işlerimle meşguldüm.

Boşanma evrakları mahkeme tarafından onaylandı. Şimdi duruşma için bir tarih belirledik.

Boşanma duruşmasına sadece eşler mal paylaşımı konusunda anlaşılmazlarsa gidilirdi, bu yüzden Adrien'in neye itiraz ettiğinden emin değildim. Tabii boşanmayı mümkün olduğunca uzatmak için kavga çıkarmaya çalışmıyorsa. Onun yapacağı bir şey gibi görünüyordu. ***Güzel, thin4s hareket ediyor.*** Bifteğimden kalan son birkaç parçayı da yedikten sonra hesabı istedim.

Nasılsın?

Daha iyi olurdum.

Nedenini sorabilir miyim?

İşte saçmalık. Bunu çok söylüyorsun.

Çünkü bu doğru. Bazı günler sakindi ama o günler çok azdı. Gümrük vergilerini toplamak, satıcıları ve distribütörleri hizada tutmak muazzam bir görevdi. Fransa'ya girip çıkan çok fazla silah ve uyuşturucu vardı ve tüm bunları denetlemek ve gümrük vergilerinin ödendiğinden emin olmak benim işimdi. Sonra kendi kardeşime karşı çıkmam ve onu öldürmeden iktidardan nasıl uzaklaştıracağıma karar vermem gerekiyordu. Yaptığı her şey için ölmeyi hak ediyordu ama tetiği çekme zamanı geldiğinde parmağım kıpırdamıyordu.

Eğer uygunsan seni görmeyi çok isterim.

Çoktan kapıdan çıkmıştım ve kaldırımda şoförümü bekliyordum. **Birazdan orada olurum.**

Güzel. Seni özledim.

Telefonu cebime geri koymadan önce sııttım. Sadece sıradan şeyler isteyen bir kadın için tam tersi davranıyordu. Eskiden nadiren ve seyrek mesaj atardı, ama şimdi bana her gün mesaj atıyordu.

Cipe atladım ve birkaç blok ötedeki dairesine doğru yola çıktım. Şoför beni bıraktığında, kafe içeride ve dışarıdaki verandada yemek yiyen insanlarla doluydu. İnsanlar bisiklete biniyor ve kaldırım taşlarından yürüyerek *Saint-Eustache Kilisesi'ne* ya da caddenin ilerisindeki alışveriş merkezine gidiyorlardı. Sadece Paris'te McDonald's ve Claire's'in bulunduğu modern bir alışveriş merkezinin hemen yanında eski bir katedral bulabilirsiniz.

Haftalar önce benimle şifreyi paylaştığı için dairesine girmeme izin verdi. Asansör nihayet tamir edilmişti ama ben yine de merdivenleri kullandım çünkü küçük muhafazaya zar zor sığabiliyordum. Kapısına kadar geldim ve kendimi içeri attım, yemek odası ve oturma odası tek bir alan olan ana odasına ulaşana kadar dolambaçlı koridorda ilerledim.

Küçük siyah bir G-string'den başka bir şey giymediğini görünce sustum.

Tanrı'nın annesi.

Işıklar karartılmıştı ve hazırlamak için birkaç mum yakılmıştı ama benim tek umursadığım, birazdan çiğ çiğ emeyeğim göğüslere sahip güzel kadındı. Kahverengi saçları yumuşaktı ve omuzlarının etrafındaydı.

Tamamen giyinik olmama rağmen beni ne kadar çok istediğini gösteren gözler.

Başımın arkasına uzandım ve gömleğimi sandalyelerden birinin üzerine atmadan önce sırtımdan çektim. Ona doğru ilerlediğimde kollarından biri boynuma dolandı ve yüzümü kavradı, dudakları yaklaşımakta olan aç öpücüğü almak için ayrıldı.

Onu öpmek için boynumu eğmek zorunda kalmamak için kendime doğru kaldırmadan önce sıkı kıcını ellerimle sıktım. Benim için hiçbir ağırlığı yoktu, bir bahar günündeki güzel bir esinti gibi yumuşak ve hafifti. Öpücüğü ağzımda ateş gibiydi, tutkum için çaresizdi. Beni öperken parmaklarını saçlarıma geçirdi. "Seni çok özledim." Öpücüklerinin arasında benimle konuştu, sesi nefes nefese çıkıyordu.

Kahretsin, bu kadının bana yaptığı şeyler.

"Bastien." Adımı sanki bütün gün söylemek için yanıp tutuşmuş gibi, dilinin ucunda asılı kalmış gibi söyledi.

Onu küçük yatak odasına taşıdım ve yatağa attım.

Zıpladığında bir çığlık attı ama gözleri sadece benim tatmin edebileceğim o yoğun tutkuyla parlıyordu.

Pantolonumu hiç bu kadar hızlı çıkarmamıştım. Botlar tekmelendi. Boxer'lar aşağıdaydı ve parkenin üzerindeydi.

Sanki hayatında gördüğü en güzel et parçasıymışım gibi bana baktı.

Kalçalarından tutup yatağın kenarına kadar sürükledim ve parmaklarımı o küçük siyah tanga'nın içine sokup çekiştirdim. Sonra kollarımı kalçalarının altına kaydardım ve ağrıyan amını öpmek için onu iyice açtım.

Sırtını dikleştirirken bir çığlık attı. "Tanrım..."

Onu ağzımla becerdim, klitorisini dudaklarımın arasında sertçe ve onu ırkıldttım, mükemmel olduğu için o amcığa taptım. Onun tadını seviyordum, onu bu hale getirmek için herhangi bir çaba sarf etmeden önce ıslanmasını seviyordum. Tek gecelik bir için bir kadının altına , ama bu beni mutlu ederdi.

dizlerimin üzerine çöküp yüzümü onun seksi kalçalarının arasına sokabilirim. Bunu bütün gece yapabilirdim.

Parmaklarını saçlarıma geçirdi ve kalçalarını bana doğru salladı, seksini yüzüme doğru sürttü çünkü bu çok iyi hissettiriyordu. Pantolonu ve çığlıkları yükseldi, kalçaları daha da sertleşti. "Dur..."

Klitorisini ve dudaklarını sertçe ağzıma aldım.

Tekrar inledi. "Bekle... Beni boşaltma."

Kukusuna karşı gülümsedim. "Bunu ilk kez duyuyorum."

Kendini kollarının üzerinde kaldırdı ve dizlerini iyice açarak kalçalarımın yumuşak uyluklarının arasına girmesini işaret etmeden önce bedenini sürükledi. "Sadece sen içimdeyken boşalmak istiyorum." Seksi öpücüklerimden parlıyordu. Onu ne kadar sert emdiğim için kızarmıştı.

Sikimin bir sapan gibi seğirmesine neden olan tek kadın buydu. Yatağın üzerinde onun üstüne doğru ilerledim ve kalçalarının arasına kaydım, aletim girişini parçaladı ve tek bir hareketle derinlere doğru kayd.

Kulağıma doğru inledi ve altımda katlanırken sırtımı tırmaladı.

Hızla koşan bir atın temposuyla içine girdim, yüzüm onun ki ne yakındı, boşalmak üzere olduğu için gözlerinin yaş toplamasını izliyordum. "Gel, tatlım. Sikimin her yerine boşal."

Haykırmadan önce amcığı kasıldı, gözlerinin kenarlarındaki yaşları sıkarak yanaklarından aşağı süzölmelerini sağladı. Tırnakları bana battı ve küçük amcığının içindeki muazzam patlamayı hissederken nefes nefese kaldı ve ağladı. "Bastien..." Zaten egomu yeterince yükseltmişti, ama adımı söylemesi dondurmanın üzerindeki kiraz gibiydi.

Kayganlığın arttığını hissettim, benim için yaptığı tüm kremayı hissettim. Aletimi taşaklarına kadar kapladı. "Bu amcığı seviyorum." Amların hepsi benim için aynıydı, sıkı, ıslak ve sert sikim için mükemmel bir delikti, ama onun amı Versailles'da bir gül bahçesiydi. Amların kraliçesiydi, altın ve yakuttan yapılmış bir taca layıktı, aletimin gitmek istediğı tek yerd. I

Yüzümü yanağına bastırmadan önce saçlarını avuçladım ve bir tasma gibi kavradım. "Bu amciğa bayılıyorum."

Ckapt'ca 5

Fleur

10 dakika içinde orada ol.

Mesajını gördüğümde nefesimi tuttum, kalçasına kadar kocaman bir yırtmacı olan siyah elbisenin içinde duruyordum. Şu anda sahip olduğum en pahalı kıyafetti, doğrudan Versace'den alınmıştı. Saint Laurent topuklu ayakkabılarla eşleştirdim. Elmas bir kolye takmıştım ama sahteydi ve kimsenin aradaki farkı fark edecek kadar kibirli olmayacağını umuyordum.

Onun parasını daha fazla harcamak istemediğim için mont almamıştım. Sadece arabadan giriş kapısına kadar yürürken üşüyecektim. Ve sıcaklığa ihtiyacım olursa her zaman Bastien'e yaklaşabilirdim.

Daireden çıktım ve binanın çift kapısından dışarı adım attım. Cumartesi akşamıydı, bu yüzden kaldırım akşam yemeğine ya da bir şeyler içmeye giden insanlarla doluydu. Kaldırımın kenarına geldiğimde topuklarım arnavut kaldırımında sallanıyordu.

SUV köşeyi döndü ve önümde durdu.

Bastien smokiniyle göründü, sarı saçları arkaya taranmıştı ve bir milyon dolar gibi görünüyordu.

Daha çok bir milyar gibi.

Dışarı çıktı ve bana takdirle baktı. "Paranı iyi harcamışsın." İçeri girmem için başıyla işaret etti ve içeri girdiğimde kıçıma hafif bir şaplak attı. Yanımdaki sandalyeye tırmandı ve sonra elini

Parmak uçları elbisemin hemen altında, kolu o kadar büyük ve uzundu ki koridoru kolaylıkla geçebilirdi.

Kopçamı açtım ve harcamadığım kalan banknotları çıkardım. "Bu kalan para."

Ona bakmadı bile. "Sende kalsın."

"Bastien." Parayı uzatmaya devam ettim çünkü ondan tek istediğim parası değil, kendisiydi. Bu şeyleri sadece olduğum için almıştım. Dolabımda duracaklar ve muhtemelen bir daha asla giyilmeyeceklerdi çünkü bunu destekleyecek bir yaşam tarzım yoktu.

Parayı alıp sürücü koltuğunun arkasındaki cebe sokmadan önce bir iç çekti, muhtemelen cüzdanına koyamayacak kadar kalın olduğu için ya da gerçekten parayı hiç önemsemediği için. Elini tekrar kalçama götürdü, parmakları elbisemin üstünden külotuma dokunana kadar ilerledi.

Pencereden dışarı baktı.

Yüzünün yan tarafını izledim, çene hattının sertliğini, boynunda patlayan kordonları, motorumu bindiğimiz SUV'den daha yüksek sesle deviren tüm özellikleri inceledim. Güzel gözleri onun geri kalanıyla bir çelişkiydi, sahip olduğu tek yumuşaklıktı. Etkinlik için tıraş olduğu için çenesi temizdi ve bileğinde daha önce taktığını hiç görmediğim siyah bir saat .

"Herhangi bir ipucu var mı?" Ben sordum.

Bana bakmak için geri döndü. "Sadece kendin ol."

"O zaman ben de politika hakkında hiçbir şey bilmeyen aptal bir kız

olacağım." Sırıttı. "Seni politika hakkında konuşmaya getirmiyorum."

"O zaman beni neden getiriyorsun?"

Mavi gözleri benimkilere bakmaya, ince yoğunluğuyla ruhumu mızraklamaya devam etti. "Çünkü sen benim kadınımsın." Söylediği diğer her şey gibi bunu da kendinden emin bir şekilde söyledi, onu düzelteceğimden en ufak bir endişe duymuyordu.

Bir zamanlar birinin kadınından daha fazlası olmuştum. Onların karısı olmuştum ve beni yıllarca aldatmışlardı. O adama çok güvenmişim, bir saniye bile düşünmemişim, gece geç saatlere kadar dışarıda kalmasını en ufak bir şüpheyile karşılamamışım ve aptal yerine konmuştum.

Bir daha asla aptal olmak istemedim.

Bakışlarımdaki tereddütü okumuş olacak ki, "Söylediğimi söyledim" diye devam etti.

Taksiyle önünden geçerken gördüğüm Lüksemburg Sarayı'nın önünde durduk ve Bastien önce indi, sonra da elimi tutarak yüksek topuklu ayakkabılarımla dışarı çıkmama yardım etti. Elini sırtımın alt kısmına götürmek ya da bana hiç dokunmamak yerine, bakımlı çimlerin üzerindeki patikadan geçip taştan yapılmış üç katlı saraya yaklaşırken elimi tutmaya devam etti.

Garsonlar şampanya kadehleri ve kanepeler sunarken, tavandan sarkan avizelerle kalabalık bir insan topluluğuyla birlikte balo salonuna alındık. Devasa bir odaydı, beş yüz kişilik bir düğün için mükemmel büyüklükteydi. Masalar şampanya pambesi masa örtüleri ve uzun zambaklarla dolu devasa orta süslerle kaplıydı. Dört parçadan oluşan bir kuartet köşeden müzik çalıyordu ve erkekler smokin, kadınlar ise güzel elbiseler giymişti.

Ancak hiçbir erkek ya da kadın Bastien kadar güzel değildi. Boyuyla devasa bir adamdı ve kaslı vücudunu omurgasının sertliğini gösteren bir sertlikle taşıyordu. Soğukkanlılığı rahattı, sanki aristokrasiyle dolu bir odada kendi ortamındaymış gibiydi. Bir garson yanımdan geçti ve benim için bir kadeh şampanya getirdi.

"Teşekkür ." Bir içki aldım ve onun kendisi için bir tane almadığını fark ettim.

Çok geçmeden kaynaşma başladı. Bastien'i tanıdıkları belli olan erkekler ufak tefek sohbetler, yakınlarda olmayan diğer insanlar hakkında şakalar ve biraz da siyaset yapmak için yanlarına geldiler.

Bastien beni tanıştıırken elini sırtımın alt kısmında tuttu. "Bu benim kadını, Fleur. Fleur, bunlar Senato'nun bazı üyeleri." Her birini isimleriyle tanıttı, iki kelime bile etmeyen eşlerinin isimlerini bile hatırladı.

Ona sıradan bir ilişki istediğimi söylemişim ve tam da tahmin ettiğim gibi, o da bu isteğimi göz ardı etti. Kabul etmediğim bir ilişkiye sürüklenmişim ve bu da beklentiler ve belli bir güven derecesi anlamına geliyordu, asla vermeyi kabul etmediğim bir güven. Bastien gölgelerin adamıydı, işine her zaman her şeyin üstünde bağlı bir adamdı, yaşamak için insanları öldüren kötü bir çocuktu. Adrien güvenebileceğimi düşündüğüm normal bir adamdı, bu yüzden Bastien daha da az güvenilirirdi.

Tam olarak olmak istemediğim yere nasıl ?

Bir masada yerimizi aldık, oturma planı girişteki büyük bir posterin üzerindeydi ve etrafımız Senato ve Ulusal Meclis'ten sıkıcı ve gösterişli adamlarla çevriliydi - ama Luca da sevgilisiyle oradaydı.

Luca beni soğuk bir şekilde karşıladı ve varlığımı onaylarcasına başını salladı. "Bu Diana." Yanındaki kadını işaret etti, bir dergiye ya da moda reklam panosuna aitmiş gibi görünen güzel bir esmerdi. Sadece ismiyle tanıtılamayacak kadar güzeldi. Luca ve sevgilisi masalara dağıtılan şampanyadan daha sert bir şeyler almak için bara gittiler.

"Arkadaşın benden hoşlanmıyor."

Bastien'in eli masanın altından bacağıma gitti. "Kimseden hoşlanmıyor."

Bana yalan söylememesini takdir ediyordum ama gerçek yine de biraz acıtıyordu. "Kız arkadaşına nasıl davrandığını düşünürsek, bu doğru gibi görünüyor."

"Onun kız arkadaşı değil."

"O zaman kim?"

Omuz silkti. "Cebinde taşıdığı bir kadın." "Neden birini getirdin ki?"

"Her şey optikle ilgili. Kolunuzda güzel bir kadın varsa daha fazla saygı kazanırsınız."

"Sana saygı kazandırıyor muyum? Çünkü ben onun gibi bomba değilim."

Bastien yüzünde yakışıklı bir gülümsemeyle alay etti. "O kadar zayıf ki elbisesinin içinden kalça kemiklerini ve omurgasındaki omurları görebilirsin ve göğüsleri de sahte. Öte yandan sen, hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın." Kolunu sandalyemin arkasına geçirdi ve bana pokerde ona her eli kazandırabilecek o yoğun bakışını attı. "Seni ofisime götüreceğim ve bunu kanıtlayacağım."

Derimin altındaki sıcaklığın yanaklarıma acı verdiğini hissettim. Kendine olan güveni gücümü kırdığında göz temasını kestim. Kimsenin yanında kendimi daha güvende hissetmemiştim ama bu aynı zamanda beni birçok açıdan daha savunmasız hissettirdi.

"Şunu yapmayı kes."

Ona geri döndüm. "Ne?"

"Ben bir adım ileri atıyorum, sen bir adım geri atıyorsun," dedi. "Bunu şimdiye kadar en az on kez yaptık."

Hareketlerinin tamamen kasıtlı olduğunu fark ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Ona nasıl hissettiğimi söylediğimde, duymak istediği şey bu değildi, bu yüzden bunu görmezden geldi. "Tuvaleti kullanmam gerek." Sandalyemden kalktım ve çift kapıdan çıkana kadar balo salonunu boydan boya geçtim. Tuvaletler ana girişte bulunuyordu, bu yüzden oraya yürümek için zaman ayırdım, kalbimde çarpan adrenalini işlemek için andan yararlandım.

Banyo boştu ve tuvaleti kullanmama gerek yoktu, bu yüzden kadınların makyajlarını tazeledikleri makyaj masasının yanındaki koltuklardan birine oturdum. Orada oturdum ve Bastien'in bana uyguladığı görünmez baskıdan kurtulmak için bacak bacak üstüne attım.

Orada birkaç dakika oturdum, fazla oyalanmamam gerektiğini biliyordum. Yoksa beni aramaya gelirdi. Kontrol etmek için kadınlar tuvaletine girerse hiç şaşımam. Ana odaya geri dönmeden önce aynaya baktım ve saçımı düzelttim.

Kaçmak istediğim adamla yüz yüze geldiğimde durdum.

Gözleri daha önce olduğu gibi yoğun değildi, o kadar sahipleniciydi ki fizikseldi. Şimdi o güzel gözlerinde sadece öfkeli, mavi alevler vardı. "Sana sıradanlığın ne olduğunu açıklayayım. Sıradan, iki haftadır görmediğin birinden gelen rastgele bir mesajdır. Sıradanlık prezervatif takmaktır. Sıradanlık aynı anda birkaç kişiyle yatmaktır. Sıradanlık bana her gün mesaj atmamak, beni özlediğini söylememek, yatıya kalmamak ve ertesi sabah krep yemek *değildir*. Peki, benden ne istiyorsun tatlım?" Sesini yükseltmedi ama tonu o kadar güçlüydü ki sanki çılgılık atıyor gibiydi. "Çünkü seni ilk gördüğümünden beri başka kimseyle birlikte olmadım, ama istersen bunu bu gece değiştirebilirim."

Bana tokat atmış gibi keskin bir nefes aldım.

"Sana bir soru sordum."

"Bana bağırmayı kes."

"Bunun bağırma olduğunu mu düşünüyorsun?" Başını hafifçe eğdi, gözleri daha da öfkелendi.

"Beni tehdit etme."

"Başkalarını becermemi istiyor musun, istemiyor musun?"

çıktım ve oradan çıkabilmek için ana kapıya yöneldim.

Beni kolumdan tuttu ve sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi muazzam bir güçle kendisine doğru çekti. "Bu iş bittiğinde gidebilirsin." Beni bırakırken yoluma çıktı, sırtı ana kapılara dönüktü, güvenlik görevlileri kargaşayı fark etmemiş gibi davranıyorlardı.

"Sana , şu anda ciddi bir şey aramıyorum. Daha boşanmadım bile-"

"Onu unuttun mu?" "Neyi?"

"Ne dediğimi duydun." Beni kalabalıklaştırdı. "Hâlâ seni sırtından bıçaklayan o küçük kaltağa mı takılıyorsun?"

"Hayır." Evimizden kalbim kırık bir şekilde ayrılmıştım ama Adrien'in aldatmacası o kadar derindi ki ona karşı hiçbir şey hissedemiyordum. O adama duyduğum tüm sevgi bir anda yok olmuştu. Evlendiğim adamı tanımadığımı fark etmiştim.

"O zaman sorun ne?" Sanki sınırlarıma saygı göstermediğinde hatalı olan benmişim gibi benimle hırçın bir tonda konuşmaya devam etti.

"Sana ciddi bir şey için hazır olmadığımı söyledim ve sen etrafta dolaşıp insanlara senin kadının olduğumu söylüyorsun."

"*Sen benim kadınımsın,*" diye tersledi. "Beynimi sikip atıyorsun ve sanki oyuncak ayınmışım gibi bütün gece bana sarılıyorsun. Eğer onların kadını değilsen, şehirde dolaşıp hiçbir şey giymeden rastgele erkeklerle yatman normal mi?"

"Hayır-"

"Tanıştığımızdan beri başka biriyle yattın mı?"

Bunu hayal bile edemezdim. "Hayır..."

Bakışları birkaç sert saniye boyunca benimkini delip geçti. "Başka insanlarla yatmamı mı istiyorsun?"

Cevap vermeyi reddettim, bu çukuru daha da derin kazmayı reddettim.

"Poker suratın berbat, bunu biliyor musun?" Cevap vermeyince çenesini daha da sıktı. Ama sonra yavaşça gevşedi, beni beyaz bir sayfadaki kelimeler gibi okurken gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Korkuyorsun."

Ciğerlerim bir yudum hava çekti, parmakları yarayı buldu ve derinlemesine kazdı.

"Ben o değilim."

Gözlerim başka yöne kayd, tetiğimin düğmesine

dokundum. "Ben o değilim."

Sesinin gücü karşısında tekrar ona bakmak zorunda kaldım.

"Çöplük yangınıyla biten uzun süreli bir ilişkiden çıktığını anlıyorum. Anladığım kadarıyla onun sana yaşattığı her şeyi iyileştirecek zamanın olmamış.

Kırılmış. Ama senden benimle evlenmeni, yanıma taşınmanı ya da istemediğin bir şeyi yapmanı istemiyorum. Ama saygısızlık da etmeyeceğim. Ya bu işte benimle olursun ya da ben giderim."

Yutkundum çünkü onu kaybetme fikri yıkıcıydı.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Ben senin erkeğimin ve sen de benim kadınımsın. Nokta. Beni anlıyor musun?" Acımasız gözleri bir dağ aslanının hırçınlığıyla benimkileri yakmaya devam etti.

"Tekrar incinmek istemiyorum." Kendimden nefret ediyor, başka birinin önünde zayıf düşmeme izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. Umutsuzluğumun derinliğini sadece kendime ve sadece kendime gösterdim.

Ses tonunu hafifçe yumuşattı. "Seni asla incitmem, tatlım."

"Sen tehlikelisin. İnsanları öldürüyorsun. Sen bir kadına uzun süre bağlanacak türden bir adam değilsin. Evlenecek ya da çocuk sahibi olacak türden bir adam değilsin."

"Çok fazla varsayımında bulunuyorsun."

"Haksız mıyım? Seni o barda gördüm ve seni istedim. Ve sen tanıdığım en yüksek mertebedeydin. Sonsuza dek böyle olabilmemiz için zamanın durmasını istedim, ama kalamayacağını ve biteceğini biliyorum ve umutlanmak istemiyorum. Bu yüzden ben senin kadınıym gibi saçma sapan şeyler söylediğinde, bunu daha da zorlaştırıyorsun."

"Neden bitmek zorunda?"

"Çünkü benden bıkacaksın ve yerime başkasını koyacaksın. Çünkü barda bir kızla tanışacaksın ve ben aklından çıkacağım. Bana senin için ne kadar önemli olduğumu söyleyeceksin ve sonra dönüp aletini başka birine sokacaksın." Gözlerimin arkasında sıcak yaşlar hissettim, kendimi çok değersiz hissediyordum, Adrien'in neden olduğu tüm hasarı hissediyordum. "Ve sonra yine ezilirim, şu anda olduğumdan daha fazla ezilirim. İşleri sıradan tutmak, hiçbir beklentim olmadığından, sana güvenmediğimden emin olmak kolay, böylece beni onun beni ezdiği gibi incitemezsin." Gözyaşlarım gelip yanaklarımdan aşağı süzüldü ve aşağılanmışım.

"Tatlım." Sesi bir sonbahar esintisi gibi yumuşaktı. Elleri üzerimdeydi, biri yanağımdaydı, böylece başparmağı düşen gözyaşını silebiliyordu. Elini saçlarıma gömerken dudakları diğerini yakaladı. "Her şey yoluna girecek."

Gözlerimi kapalı tuttum ve iki elimle bileğini kavradım, bara gelip elimi tuttuğu ve aynı sözleri söylediği geceyi hatırladım. Gözlerim dünyayı kapattığı sürece bununla yüzleşmek zorunda kalmayacaktım. Her şey geçene kadar saklanabilirdim.

Ona tekrar kendi başıma bakmamı bekledi. "Tatlım." "Bir ilişki yaşamaya hazır değilim."

"Bana bak."

"Hayır..."

"Ne kadar cesur olduğumu biliyorum," dedi sessizce. "Bana bak."

Gözlerimi açmadan önce bir nefes aldım ve havaya maruz kaldıklarında ne kadar ıslak olduklarını hissettim.

Bana bakmaya devam etti, gözleri yumuşak ve nazikti. "Şu anda çekip gitsem ve eve başka birini götürsem, bu seni incitir mi?"

Bu düşünce bile yerinden çıkmasına neden oldu. Soruya kelimelerle cevap veremedim, bu yüzden sadece başımı salladım.

"O zaman geri dönmek için çok geç," dedi. "Öyleyse, benimle ol."

Kendimi kaçmaya çalıştığım köşede bulmuştum ve dehşete kapılmıştım.

"Seni gördüğüm andan beri seninim. Şimdi benim ol."

"Çok korkuyorum-"

"Sizden sadece zaten ne olduğumuzu kabul etmenizi istiyorum. Bundan daha ileri gitmemize gerek yok. Bunu istediğin kadar ağırdan alabiliriz. İstedğin buysa sonsuza kadar bu şekilde kalabiliriz. Ama bana hak ettiğim saygıyı göstermezsen bunu yapamam. Ya bana istediğimi verirsin, ya da çeker giderim."

Gözlerim çenesine ve boynuna odaklanmış, çene hattının ve boynunun sert kaslarına bakıyordu. Avucunu hissettiğimde ellerim bileğini kavramaya devam etti

yanağıma karşı. "Seni kaybetmek istemiyorum." "O zaman benimsin. Söyle."

Gözlerim yerde kaldı.

Avucuyla çenemi kaldırdı ve bakışlarımı onunkine çevirmeye zorladı. "Söyle."

Her baktığımda o mavi gözlerde kayboldum. Ne zaman kapıdan içeri girse bu adamda kayboldum. Tanıdığım en seksi adamdı ve hayatıma girdiği anda her şeyi ateşe verdi ve ben onun alevlerinde yandım. "Sen benimsin... ve ben de seninim."

Bana nereye gitmek istediğimi sormadı. Sadece onun evine gitmeye karar verdi.

Kavgamızdan sonra masadaki yerlerimize dönmüştük ve o her tarafımdaydı, eli ya kalçamdaydı, ya sandalyenin arkasına sarkıyordu ya da herkesin önünde beni öpüyordu, *gerçekten* öpüyordu, dudaktan masum bir öpücük değil.

Üşüdüğümü anladığında bana ceketini verdi, ben de orada oturdum ve kumaşın içinde boğuldum, büyük eli elbiseme o kadar girmişti ki parmakları külotuma takılmıştı. Kavgadan sonra kızgınlığı buharlaşmıştı ve şimdi engeller ortadan kalktığında beni daha da çok istiyordu.

Uzak durmam gerektiğini bildiğim bir adamla ilişkiye girerek kendimi tehlikeli bir duruma soktuğumun farkındaydım. Eğer sadece ateşli bir adamla iyi bir seks arayışında olmasaydım, en ondan uzak dururdum. Ama haftalar geçtikçe ve ben bağlandıkça, derinden bağlandıkça, tırnaklarım derinin altında kemiğe degecek kadar derine indikçe, kaderimi mühürlemiştim. Artık Paris'in en tehlikeli adamıyla bir ilişki içindeydim.

Evine girdik ve asansörle en üst kattaki yatak odasına çıktık. İçeri girdiğimizde uşağı şöminede ateşi çoktan yakmış ve masaya tadını çıkarmamız için bir tepsi tatlı ve şampanya koymuştu.

Bastien tüm giysilerinden, omuzlarındaki askılardan, pantolonundan ve kalın boynundaki papyondan kurtulmaya can atıyormuş gibi hemen soyundu. Beyaz gömleğinin düğmelerini açtı ve iri kollarından çekerek çıkardı, ta ki gerçek hali ortaya çıkana kadar; şişkin kaslarının üzerinde siyah mürekkeple işaretlenmiş çıplak teni. Sanki yarın Gerard'ın uğraşması gereken bir sorunmuş gibi her şeyi yere bıraktı. Sadece boxer'ıyla duruyordu, pamuğu sıkı poposunun üzerinde gergindi, güçlü kasları omurgasını kucaklıyordu.

Dışarıda uzun araba kuyruğunda şoförümüzü beklemekten hâlâ üşüyordum, bu yüzden ceketini giyerek ateşe doğru ilerledim ve sıcaklığın donmuş tenimi ısıtmasına izin verdim.

Bir süre sonra yatak odasından çıktı, sarı saçları hâlâ arkaya taralıydı, gözleri tüm o havadan sudan konuşmalardan ve ağ kurma saçmalıklarından en ufak bir yorgunluk duymamış gibi keskin bakıyordu. "Seni ısıtabilirim, tatlım." Cevabımı beklemeden yatak odasına döndü.

Bir saniye sonra onu takip ettim, topuklu ayakkabılarımı çıkarmadan önce ceketini koltuğun üzerine yerleştirdim. Ayaklarımı yere bastığımda bir inilti çıkardım, ayak parmaklarım bütün gece barındırdıkları tüm acıyı serbest bıraktı. Elbisenin fermuarını açtım ve kırıışmaması için özenle sandalyenin üzerine yerleştirdim.

Beton bir duvar gibi sert göğsüne çarptığımda yatağa doğru zar zor dönmüştüm. İri elleriyle kıcıımı kavradı ve beni kendine doğru çekti, vücudunun sıcaklığı diğer odadaki ateşle eşleşiyordu. Gözlerimin içine bakarken beni yatağa taşıdı. Beni yatağa atmak yerine sırtüstü yatırdı ve üzerime çıktı, kalın vücudu herhangi bir battaniyeden daha sıcaktı. Başparmaklarını siyah tangamın askılarına geçirip çekmeden önce beni altına aldı. Zaten çıplaktı, aleti bütün gece olduğu gibi sertleşmişti, bana her baskı yaptığımda.

Beni altına katladı, her iki bileğini de dizlerimin arkasına kilitledi ve uzun aletini seksimin üzerine yerleştirip klitorisime sürttü, aç aleti şimdiye kadar kullandığım tüm vibratörlerden daha sertti. Mavi gözleri üzerimdeydi, ona verdiğim tepkiyi izliyor, altındaki görüntümün tadını çıkarıyordu. "Kendini tutuyorsun. Neden?" Adamın duvarların arkasını görebilen, kalpleri delip geçen gözleri vardı.

Kendime yalan söyleyebildiğim, bunun hiçbir şey ifade etmediğini söyleyebildiğim, biteceğini bildiğim ve bunu sorun etmediğim zamanlarda onu tutkuyla daha kolaydı. Ama şimdi ona karşı hissettiklerimin, onu kaybettiğim anda yıkılacağımın çok farkındaydım. "Çünkü korkuyorum..."

"Neden?" Yüzünü benimkine yaklaştırdı, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Bana sürtünmeye devam etti, yarığımın sıkıldığı uyarılmaya kendini bulaştırdı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım, güzel ama sert mavi gözlerine baktım, ilk bakışta her şeyimi alan, Atlantik'te tek başıma boğulurken can simidim olan bir adamın gözlerine. "Çünkü gerçek olamayacak kadar iyisin."

Böyle bir şey genellikle onun kibirle karışık şakacı bir şekilde sırtmasına neden olurdu, ama gülümseme hiç gelmedi. Onun yerine, dikkatini dudaklarıma kaydırmadan önce sert bakışlarını sürdürdü. Aradaki mesafeyi kapattı ve beni usulca öptü, şimdiye kadar bana verdiği en yumuşak öpücük bu. Dudaklarımızın hafif bir dokunuşu. Sert bir devden nazik bir kucaklaşma. Kalçalarını kaydırıp aletin başını kıvrımlarıma doğru yönlendirirken yavaşlık devam etti. Yarığımın girişini buldu ve beni öpmeye devam ederken içine girdi, aleti uzunluğundan çok fazla rahatsız olmadan önce durana kadar darlığımı zorladı.

Öpücükleri devam ederken içime doğru sallanmaya başladı, vücutlarımız ağırlı bir durgunlukla birlikte hareket ediyordu, sanki bu benim ilk seferimdi ve o bunu bir centilmen gibi idare ediyordu. Öpücükleri daha tutkulu ve sahiplenici bir hal aldı ve çok geçmeden, itişlerinin şiddeti arttıkça beni yuttu. Kendini üzerime kaldırdı, bilekleri hala dizlerimin arkasında kilitliydi, eşit vuruşlarla içime vuruyordu.

Beni tekrar tekrar gerdiğini hissettiğimde kollarını kavradım, şimdiye kadar içime girmiş en büyük sikti. Nefes nefese kaldım ve inledim, kayganlık bacaklarımın arasında başlayıp devam ediyor, çatlağımdan aşağıdaki çarşaflarına damlıyordu. Şimdiden boşalmak istiyordum ve ufukta belirdiğini bildiğimden vücudum buna hazırlanmak için gerildi. Adrien çoğu zaman boşalmamı sağlamıştı ama hissetmediğim için ya da pozisyon doğru gelmediği için gerçekleşmediği zamanlar da ...

Birçok sebep. Ancak Bastien ile her seferinde, defalarca teslim etti.

"Siktir, boşalmanı izlemeye bayılıyorum."

Tam olarak orada değildim ama bir şekilde sınırdı olduğumu biliyordu. Vücudumu okuyabiliyor, gözlerimdeki ateşi görebiliyor, onu demir bir pençeyle sıkan gerginliği hissedebiliyordu. Sözleri, sesi, yüzündeki seksi ifade beni boşalttı ve yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşlarımı akıttı. Kalçalarım ona doğru savrulmaya çalıştı ama bilekleri beni yerimde tuttu ve benim coşkuyla hızını artırdı, göğsü tahrikten kıpkırmızı oldu. "Bastien..."

"Sen benim kadınımsın. *Söyle.*"

Hiç tereddüt etmedim, beni tepeden tırnağa kavuran tutkunun mutluluk verici sancılara kapıldım. "Ben senin kadınıyım," dedim nefes nefese.

"Çok haklısın, öylesin." Beni daha sert becerdi, içime pompaladı ve bana tüm uzunluğunu verdi, sonuna ulaşırken beni bitirdi. En seksi inilti sıkılmış çenesinden geldi, bütün gece namlusunda taşıdığı yükü beni doldurmaya başladığında pompaları aniden yavaşladı. "Bu am benim amım."

Durana kadar yavaşladı, aleti hâlâ sert ve içimdeydi. Başını eğdi ve beni tekrar öptü, ağzımın köşesini ve sonra boynumu öptü, beni şefkatiyle, tenindeki terle, kokusuyla örttü. Sonra tekrar başladı, en başından beri beni sertçe beceriyordu, beni altına daha da katlıyordu, sanki az önce yapmamış gibi beni becerirken taşakları kıcıma vuruyordu. "Benim."

Ertesi sabah uyandığımda yağmur yağıyordu.

Çatıya çarptığını, pencerelere vurduğunu duyabiliyordum. Yavaş yavaş kendime gelirken bana verdiği huzurun kıymetini bilerek bir süre dinledim. Gözlerimi açacak gücü bulduğumda, yatağıma baktım.

pencerelerin üzerindeki perdelerin kapalı olduğunu gördüm. Telefonum komodinin üzerindeydi ve ekrana dokunduğumda saatin öğleni çoktan geçtiğini gördüm.

Siktir, gerçekten uyudum.

Bastien orada değildi, ki bu şaşırtıcı değildi. Muhtemelen çoktan spor yapmış, duş almış ve kahvaltı etmişti. Yataktan kalktım, çekmecesinden gömleklerinden birini çaldım, sonra diğer odanın kapısını açtım.

Ocakta ateş yanıyordu ve televizyonda bir maç gösteriliyordu: Manchester United, Southampton'a karşı. Bastien kanepede üzerinde sadece eşofmanıya oturmuş, sanki parası varmış gibi dikkatle maçı izliyordu. "Lanet herifler topa nasıl vuracaklarını bile bilmiyorlar." Yemeğini çoktan yemiş olmalıydı çünkü önünde bir bardak viski vardı.

Odaya doğru bir adım daha attım. "Günaydın. Ya da öğleden sonra, sanırım."

Bana dönüp baktığında, oyunun gidişatından duyduğum rahatsızlık hemen buharlaştı. "Ne zaman odaya girsen güzel bir sabah oluyor." Kanepeden kalkıp yanıma gelirken çok yakışıklı bir gülümseme takınmıştı. Kalın kolu beni çevreledi ve dudaklarımdan sertçe öperken beni kendine yaklaştırdı. Sonra kıcımlı sertçe sıktı ve şakacı bir şaplak attı. "Krep mi?"

"Yemek yemedin mi?"

"Kahvaltı yaptım bile. Bekleyemedim." "O

zaman bana bir şey almak için endişelenme."

"Zaten öğle yemeği yemem gerekiyor. Krep mi yoksa daha geleneksel bir şeyler mi?"

Saat biri geçmişti. Zaten gününün çoğunu etrafta dolanarak geçirmiştım.

"Gitmem gerek, benim için endişelenme."

Kıpırdamadan durdu, yumuşak bakışları yavaş yavaş bir çekicin keskin tarafına dönüşüyordu. "Bugün Pazar. Gitmen gereken bir yer var mı?"

"Hayır. Sadece saçından kurtulmak istiyorum-"

"Sana biraz zaman kazandırayım," diye tersledi. "Gitmeni istersem sana söylerim. Tamam mı?"

"Planlarınız ya da işiniz olduğunu varsaymıştım."

"Ve eğer durum buysa, sana söyleyeceğim." Bir an oyuncak bir ayıydı, bir an sonra ateş püskürten bir ejderha. "Burada benim tişörtümle kanepede oturmanı, ateşin karşısında televizyon izlemeni, koltukta sevişmeni, istediğimiz zaman uyuklamanı ve Gerard'ın bize istediğimiz her şeyi getirmesini istiyorum. Bu sorun olur mu?"

"Bana bağırmayı kes."

"Bağırdığımda sesimin nasıl çıktığını asla bilemeyeceksin çünkü sana asla bağırmam," dedi. "Sen benim lanet olası kadınımsın, o yüzden öyle davranmaya başla. Seni her zaman burada istiyorum. Burada yaşa, umurumda bile değil." Bir bıçağın kenarı kadar keskin olan çene çizgisiyle bana bakmaya devam etti. "Beni anlıyor musun?"

Bu kadar muhteşem bir adamın beni nasıl bu kadar çok isteyebileceğini bilmiyordum. Oyun oynamayan, sadece hissettiğinde bana ne hissettiğini söyleyen biri. Tüm Paris'i beceriyor olabilirdi ama benimle yetinmişti. "Evet..."

"O zaman buraya gel."

Kızgın gözlerinin yol boyunca beni nasıl izlediğini görerek tekrar içine girdim. Parmak uçlarımda yükseldim ve elimi boynunun arkasına, ulaşabildiğim kadar uzattım. Vücudum güçlü kolları tarafından kaldırıldı ve onunla yüz yüze geldim, büyük elleri kıcımlı kavradı. Kollarım boynunu çevreledi ve alnımı onunkine bastırdım. "Krepleri ben alırım."

Gözlerimin içine bakmak için uzaklaşmadan önce dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. Gergin, hatta sinirli görüldüğünde bile çok ateşliydi. Ama gülümsediğinde... sanki çok yakışıklı görünüyordu. Gözleri Akdeniz'in suyu gibi parlıyordu ve Toskana güneşinden daha sıcaktı. "İşte benim kızım."

Bastien ve Fleur'un hikâyesi [*The Carver*](#)'da devam ediyor.

Beşinci Cumhuriyet Özel Baskıları

Fifth Republic Özel Baskılarını duyurmaktan büyük heyecan duyuyorum! Bu çarpıcı ciltler sizin gibi sıkı hayranlar için tasarlandı. Şimdi [bu bağlantıdan](#) ön sipariş verin!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

